

Autobus

Liangé

(Artefakty 7)

Science fiction

Václav Semerád

© 2017 Václav Semerád, Nová Ves

Veškeré připomínky jsou vítané:
vsemerad@volny.cz

Jméno-knihy: Liangé
Jméno-skupiny: Artefakty 7
Autor: Václav Semerád

=*=

Monstrum

Už na kraji lesa jako kdyby něco viselo ve vzduchu. Cítil jsem to z každého záchvěvu listí, ačkoliv nebyl vítr, v listí ševelil jen občasný vánek. Les voněl houbami, ale zatím mi štěstí příliš nepřálo, dno košíku stěží pokrývalo pár klouzků a babek.

A pak přišel ten zvuk.

Vlastně se ani nedal popsat. Když řeknu, že to bylo takové ššššš-plesk!, představíte si pod tím cokoliv. Byl to zesilující se šum, zakončený zvukem, jako když stovka vodáků naráz pleskne pádlem naplocho do vody. Prostě to plesklo, ale už z toho zvuku bylo znát, že nepochází z něčeho malého, jako je vodácké pádlo.

Šel jsem po zvuku na kraj lesa. Dál byla neposečená louka s vysokou trávou, i když ne tak vysokou, aby mohla skrýt, co na ní leželo.

Přiznám se, vytřeštil jsem na to oči. A bylo proč. Na kraji lesa ve vysoké trávě ležela – velryba. Obrovská velryba! Jako kdyby pár desítek metrů od lesa spadla z nebes. To plesknutí mělo nejméně pět tun, ale spíš deset, netroufl jsem si to ani odhadnout.

Velryba v Čechách? To snad ne!

Jenže když jsem k tomu doběhl, zděsil jsem se ještě víc. To monstrum – ačkoliv vypadalo jako velryba, neodvážil jsem se je nazvat jinak než monstrum – bylo podle všeho ještě živé. Ta hora masa se pořád chvěla, rozlévala se pod ní kalužina

tmavočervené krve, cukalo se to – ale už bez jediného zvuku. Pozoroval jsem to a došlo mi, že pozoruji umírání toho tvora přede mnou. Najednou mi ho přišlo až líto, jako když lidé na

pobřeží najdou umírající velrybu a nemohou jí pomoci, protože na takový kolos jsou lidské svaly přece jen slabé.

Jenže – nejsme na pláži u moře, kde by mohl mořský kolos ztratit směr a najet na břeh! Tohle je podhůří Čech, čtyři sta metrů nadmořské výšky a nejbližší moře je odsud všemi směry nejméně tři sta kilometrů daleko! Sem se něco tak velkého jako velryba od moře dostat prostě nemůže!

Neodvažoval jsem se přiblížit se víc. Velryba by na suchu nebezpečná nebyla, ale tohle prostě nemohla být velryba! Velryby nelétají, aby si mohly zaletět do Čech! Nepřipadalo v úvahu, aby ji sem někdo přivezl. Jednak by se ten kolos na běžné nákladní auto nevešel, za druhé tráva kolem nebyla vůbec uježděná, ba co víc, až na tu pořádnou kaluž krve tu nebyla jediná stopa. Ostatně sem ani nevedla silnice a to šššš-plesk opravdu mohlo pocházet jen od toho, jak tady těch pět nebo deset tun plesklo do trávy.

Ale to je přece blbost! Velryba v Čechách? Nepatří sem, tak jako nepatří velbloud do Antarktidy a tučňáci na Saharu!

Jenže těch deset tun leželo přímo přede mnou, to monstrum sebou ještě škubalo – a zvolna umíralo.

V té chvíli jsem spatřil něco, z čeho mi v žilách ztuhla krev. Netvor pootevřel v posledních křečích obrovskou tlamu – a z té tlamy vyčnívala zkrvavená lidská noha.

Kdybych v té chvíli neztuhl jako pařez, dal bych se určitě na útěk. To už bylo příliš! Velryby přece lidi nežerou!

Anebo ano? Důkaz jsem viděl před sebou, až mi po zádech přejížděly vlny mrazu. A teď... nemohl jsem se myšlet!

Ta krvavá noha se pohnula!

=*=

Na víc jsem nečekal. Otázka, zda velryby žerou lidi nebo ne, byla v této chvíli pro mě zcela jasně zodpovězená nohou trčící z obrovské tlamy monstra. Netvor spolkl člověka, musím mu tedy

pomoci, pokud už není pozdě. Ale snad ještě pozdě není, když se ta noha hýbe!

Přiskočil jsem, popadl zkrvavenou nohu a začal ji tahat ven z tlamy. Tlama se však znenadání pohnula a sklapla, tak tak jsem stihl pustit nohu oběti a ucuknout rukou ven. Leknutím jsem jen zalapal po dechu. Čelisti sice neměly zuby, ale vypadaly příliš mohutně a nebezpečně. Chceš mi ukousnout ruku, bestie, co?

Pak ale netvor uvolnil čelisti a lidská noha se opět objevila.

Nesmím ztrácet čas, uvědomil jsem si, uchopil jsem tu nohu a prudce zatáhl. Něco tam toho člověka dosud drželo, ale náhle to povolilo. Lidská noha pomalu klouzala ven, čím víc byla venku, tím menší síla ji držela uvnitř, až odpor zcela ustal a zkrvavená postava člověka vyklouzla z tlamy netvora ven. Nespokojil jsem se tím, co se mi podařilo, ale odtáhl jsem ho po trávě aspoň pět metrů dál, z dosahu té nestvůrné tlamy.

Teprve pak mě napadlo, že je nejspíš pozdě. Ten člověk byl pokrytý nejen krví, ale i jakýmsi zelenkavým slizem. Úplně holou hlavu měl modrozelenou od slizu. Jestli to jsou žaludeční šťávy netvora, může být nejen udušený, ale už i částečně natrávený. Ležel přede mnou v husté trávě obličejem dolů, nehýbal se. Takže jsem přišel pozdě. Nezachránil jsem ho, jen jsem ho vytáhl z jeho hrobu – ze žaludku netvora, jaký do Čech vůbec nepatří.

Pak jsem zpozoroval, že se přece jen pohnul. Co kdyby se ještě dal vzkřísit! Měl bych ho obrátit naznak a začít s umělým dýcháním, případně se srdeční masáží... jenže jsem se k tomu nemohl odhodlat. Ten zelený sliz bude jistě žíravý!

Už je to dávno, co jsem byl jako školáček na prázdninách u babičky a dědečka. Na schodech měli podivný pytel, ze kterého se pomalu po schodech táhl jakýsi bílý med. Když jsem šel po schodech na půdu, uklouzl jsem na něm a namočil si ruce, které mě ale hned začaly nepříjemně pálit. Utíkal jsem za babičkou s otázkou, co to mají na schodech? Soda, chlapče, soda, utěšovala mě. Uklidnilo by mě to, protože soda přece nic nedělá. Jenže ruce

mě pálily čím dál víc a něco jsem s tím musel udělat. Vyběhl jsem tedy se stejnou otázkou za dědečkem na dvůr. Co je to? To je louh na vaření mýdla, odpověděl děda. Takže to není soda, ale louh sodný, pěkná žiravina! A já ji mám na rukou, a nechávám ji, ať mě třeba sežere! Ale to už jsem si věděl rady, i mé začátečnické znalosti chemie mi říkaly, že to musím zneutralizovat. Kde ovšem vzít na to kyselinu? Napadl mě ale ocet a kupodivu na to stačil.

Jenže tady žádný ocet nemám a navíc, žaludeční šťávy jsou kyselé, neutralizují se nějakou zásadou, ale kde bych ji tady vzal!

Než jsem si ale ujasnil v hlavě všechny souvislosti, člověk přede mnou se pohnul. Nadzvedl se a trhaně vtáhl kolena pod sebe, takže teď klečel, pořád obličejem dolů. A navíc začal kašlat. Byl tedy živý, probral se i bez umělého dýchání a srdeční masáže, beztak jsem ji nikdy v životě nezkoušel a nejspíš bych ji nesvedl. Vlastně jsem jen přihlížel jako typický český čumil, který se na opravdu účinnou pomoc nezmůže a záchranářům spíš překáží.

Pak se ale stalo něco ještě záhadnějšího.

Pár metrů ode mne se ozvala ohlušující rána. Výbuch nastal bez varování a bez ohně, ale náraz vzduchu mě i se zachráněným člověkem odhodil. Dopadl jsem naznak a vyrazil jsem si asi dech, neboť se mi zatmělo před očima...

=*=

»To nic není, z toho se rychle vzpamatuješ...« vnímal jsem konejšivý hlas. Až na to, že to nebyl hlas. Vnímal jsem to, ale nic jsem neslyšel. Kolem mě bylo naprosté ticho, neševelil ani vítr ve větvích nedalekého lesa. Ležel jsem naznak v trávě a jen pomalu jsem otevřel oči.

V té chvíli jsem je ale vytřeštil, neboť jsem měl pocit, že se dívám přímo do čelistí žraloka. Panebože, to snad ne!

Nade mnou se skláněl obličej, který rozhodně nebyl lidský. Nebyl to jen obličej znetvořeného člověka, ten tvor nade mnou se člověku podobal jen vzdáleně.

První, co mě na něm zaujalo, byla strašlivá tlama podobná řadou trojúhelníkovitých zubů žraločí. To by samo o sobě mohlo vyděsit, i kdyby zbytek obličeje byl jakž takž lidský, jenže lidský nebyl ani ten zbytek. Chyběl mu i nos, na jeho místě byly jen dvě dírky, ani oči nebyly lidské. Byly větší, vypoulené a hned v první chvíli mě upoutaly panenky. Nebyly kulaté, ale skoro jako kočičí, až na to, že jejich štěrbina nebyla svislá, ale vodorovná.

Nikdy jsem takové oči neviděl!

A vrcholem bylo, že ten tvor neměl vlasy. Zato měl obličej pokrytý jemnými nazelenalými šupinami, sice s vrstvou slizu, ale teď jsem jasně viděl, že sliz je bezbarvý a nazelenalou barvu mu propůjčovaly právě ty šupiny.

To prostě není člověk!

»Už to bude dobré,« ujistil mě zase ten hlas.

Vlastně to ani nebyl hlas a nevycházel z té žraločí tlamy, ale působil konejšivě. V mé situaci bylo načase, už jsem se chystal ječet. Ten hlas mě našťěstí uklidnil, ale přece jen jsem ucukl, když se mi k obličeji blížily ty žraločí zuby.

»Aha – bojíš se mě,« došlo tomu uklidňujícímu hlasu.

Ježkovy zraky, ten žralokočlověk vážně mluví! Nebo snad člověčí žralok? Asi to tak bylo, protože ten tvor sklopil všechny své strašné ostré zuby dovnitř a zavřel ústa. Podobal se o něco víc nám lidem, nicméně ne tak dokonale, abych se spletl. Pořád měl příliš mnoho odlišností. Bez vyceněných zubů měl tvář podobnou nevinné ještěrce, ale moc mě to neuklidnilo.

»Myslím, že sis ani moc neublížil,« oslovilo mě to opět.

Bylo to ale od toho tvora? Nebo hovořil někdo další? Co ty jsi zač, příšerko? pomyslel jsem si.

»Trošečník,« odvětil ten tvor, aniž otevřel ústa. To už jsem se opravdu vylekal. Ten tvor mi čte myšlenky? Vypadalo to tak.

»Nečtu myšlenky, ty je ke mně vysíláš,« opravil mě tvor.

»To snad ne! Já to přece neumím!« namítl jsem v duchu.

»Neuměl jsi,« připustil tvor. »Ale teď už to umíš. Doufám, že se na mě za to nehněváš.«

»Jak to, že umím?« protestoval jsem. »Nikdy jsem vysílat myšlenky neuměl a ani nevím o nikom, kdo by to uměl!«

»Nejspíš to opravdu neznáte,« připustil tvor. Pokud jsem to tak mohl nazvat, hovořil konejšivě, což s jeho žraločím i ještěřím vzhledem hodně kontrastovalo.

»Ale deryvitia ti nebude na škodu,« pokračoval klidně. »To je naše umělá vlastnost, bez ní bychom se my dva nedokázali domluvit. Možná ji nepotřebuješ, ale já do vašeho světa nepatřím a musím se v něm co nejdřív orientovat. Pomůžeš mi s tím?«

»Nepatříš do našeho světa... to je na tobě vidět...« připustil jsem. »Jak ses k nám ale dostal?«

»Praštil ses do hlavy, že?« opět se nade mnou sklonil, až mi to bylo nepříjemné. »Připomenu ti to. Vytáhl jsi mě přece z mého *ruhogru*... vzpomeň si, *ruhogr* je poměrně velký tvor...«

»Myslíš tu velrybu?« došlo mi.

»Ruhogr původně vznikl z mořského tvora, ale je změněný na poměry ve vesmíru,« podal mi vysvětlení, z něhož mi vstávaly vlasy na hlavě.

Takže se mi ta velryba nezdála? Chtěl jsem se nadzvednout a ucítil jsem pod svými zády pomocnou ruku. Povědomí o tom, co se mě to vlastně dotýká, mě ale tak zelektrizovalo, že jsem na nohy vyskočil hbitě jako srnka.

Ačkoliv byl mimozemšťan úplně nahý, nebyl jsem schopný určit jeho pohlaví. Muž to rozhodně nebyl, ale žena také ne. Tam, kde jsme se nejvíc lišili, neměl vůbec nic. Měli to zkrátka jinak, ale co bych také čekal? Šupiny měl jako ještěř, mohl jsem být rád, že aspoň siluetu mají jako my a že je zhruba v mé velikosti.

Byli jsme pořád na louce u lesa. Velryba tu však už nebyla. Zato bylo celé okolí poseté krvavými kusy masa a bělavými cáry, nejspíš zbytky vnitřností. Krvavé kusy byly i ve větvích stromů na kraji lesa a vzpomněl jsem si na explozi, která mě prve hodila

naznak do trávy. Jako kdyby uvnitř toho tvora někdo odpálil kilo semtexu, ale spíš ještě víc. Pár kusů krvavé hmoty mě zřejmě také orazítkovalo, i když jsem nebyl tak od krve, jako on.

»Co se to tady stalo?« rozhlédl jsem se s otázkou.

»Ruhogr mi umřel,« řekl človekožralok. »Nejčastěji s ním přistáváme do moří, ale tady už neměl sílu hledat moře. Dopadli jsme hodně tvrdě. Pak se uvolnil jeho vnitřní přetlak a bylo v něm dost energie, aby ho úplně roztrhala. Nejspíš jsi mě zachránil, když jsi mě vytáhl ven.«

Měl tedy štěstí, že jsem předem nevěděl, že se to monstrum chystá explodovat, jinak bych asi utekl co nejdál.

»No dobře, ale co chceš dělat dál?« zeptal jsem se ho.

»Jako každý trosečník – budu se snažit přežít,« odvětil.

»To je snad samozřejmé a třeba ti v tom pomohu,« navrhl jsem mu. »Co ale budeš dělat dál? Nejde jen o zajištění holého života, ale co chceš dělat potom? Máš někde poblíž své kolegy? Mohou ti přijít na pomoc?«

»Obávám se, že nemám,« vzdychl si mimozemšťan. »Náš hablomóg je mrtvý a mám nepříjemný dojem, že jsem ve hledání vhodného světa ze všech neúspěšnější. Víím o třech, co zahynuli na světě, kde byla příliš horká a žíravá vzdušná slupka. Vyznáš se v prostoru kolem vaší hvězdy? Znáš takový svět?«

»Horká a žíravá vzdušná slupka?« opakoval jsem. »To by mohla být Venuše, ale ta je k naší hvězdě blíž než Země.«

»Blíž k hvězdě?« zamyslel se mimozemšťan. »Možná, ale váš svět byl až za hvězdou a mám asi neuvěřitelné štěstí, že se mi podařilo vaší hvězdu obletět. Ostatní takové štěstí neměli. Zdá se, že nás u téhle hvězdy víc nezbylo...«

»No potěšpámbu!« politoval jsem ho. »Zůstat sám s holýma rukama v cizím světě, to není nic k závidění!«

»Taky si to myslím,« odvětil mimozemšťan. »Ale když už se to tak seběhlo, co ještě mohu dělat? Snažit se přežít a pokud se mi bude dařit, pokusím se poslat zprávu na náš svět – Liangé.«

»A věříš si, že se ti to podaří?«

»První část se mi podařila,« skoro jakoby se usmál. »Jsem naživu a nejsou tu tak smrtící podmínky, aby se tu nedalo přežít. Začnu se tedy starat, jak přežít co nejdéle. Když mi pomůžeš, budeš mít mou vděčnost.«

»Mám dojem, že jsi mi už pomohl po tom nárazu,« vzdychl jsem si. »Myslíš, že s námi budete vycházet po dobrém, až se sem vaši krajané dostanou?«

»Našli jsme ve vesmíru jediný svět s vhodnými životními podmínkami, kde nebyli myslící tvorové,« řekl mimozemšťan. »Se všemi vycházíme v dobrém.«

To by jistě nebylo špatné, pomyslel jsem si, kdyby to byla pravda. Je ale notoricky známé, že dobyvatelé zpočátku vždycky ujišťují domorodce o své mírumilovnosti – a jaké jsou konce!

Co mám ale dělat? Pomoci – nepomoci? Když tomu tvoru pomohu, přispěje jeho vděk k dobrým vztahům? Dobyvatelé se přece nikde a nikdy nějakou vděčností nezatažovali. Když mu ale nepomohu, mohl by to být začátek nepřátelství. Mohu mu vůbec pomoci? Jistě, přinejmenším nabídkou útočiště. Bydlím v chalupě sám, místa mám dost.

Od chvíle, kdy mi teta Lída všechno odkázala a zemřela, bydlím v chalupě. Hodilo se mi to, mohl jsem konečně vyklidit byt po rodičích a odstěhovat se od krkouna domácího, který chtěl nájem nejméně padesát tisíc a stále mi dělal schválnosti, když jsem na jeho přemrštěné požadavky nepřistoupil. Chalupa po tetě to rozsekla jako Alexandr Gordický uzel. Musel jsem sice zaplatit nekřesťanskou dědickou daň – i finančníci patří mezi vydřiduchy – na druhé straně domácí neuváženě přistoupil na mou nabídku ve stylu „dáte mi odstupné, když se odstěhuji?“ slovy: „dvě stě tisíc, když to stihneš do měsíce!“ Pak se trochu cukal, když jsem to proti jeho očekávání stihl, ale řekl to před svědky a nakonec mi je dal, aby se se mnou nemusel hádat u soudu.

Kdyby věděl, v jak tíživé situaci jsem, jistě by toho využil. S trochou trpělivosti by mě mohl za půl roku vystěhovat s pomocí exekutora. Krátce předtím mě totiž vyhodili z práce a neměl jsem už ani na nájem. Inu, dopadlo to jak to dopadlo, pro mě dobře, mohl jsem vrátit kamarádům půjčku na dědickou daň, jistě byli rádi, že ji vracím, i když jsem teď bez práce, pro pana domácího ještě lépe. Když najde křena, který mu zaplatí kýžených padesát tisíc měsíčně, brzy se mu to vrátí. Otázkou je, kdo na to dneska má. Já sedím ve staré chalupě, sehnal jsem si lepší práci, která se dá dělat i na dálku, ušetřím nejen za nájem, ale i za dopravu, s nikým se nemusím hádat a je mi lépe než předtím.

A až teď jsem mohl ocenit, že mám v chalupě místo, kam si mohu nakvartýrovat mimozemšťana, aniž by si toho někdo všiml. Jak říkám, bydlím v chalupě sám, místa mám dost.

»Jak vidím, dýchat zdejší vzduch můžeš,« řekl jsem. »Jak je to ale s tím ostatním? Podle zubů jsi přece dravec!«

»Zubů si nevšímej,« mávl obrazně rukou. »Ty mám jen na odstrašení zvířat. Kdybyste tu neměli dravce, bylo by to lepší.«

»Nějaké dravce tu máme,« ujistil jsem ho při vzpomínce na sousedova rotvajlera. »Ale jsou zdomácnělí a pod kontrolou. Spíš by mě zajímalo, čím se živíš?«

»Už jsem po jídle,« zase to vypadalo na úsměv. »Máte tu našťestí jídla dost.«

Shýbl se, utrl trs zelené trávy, a pustil se do ní. Všiml jsem si, že má kromě sklápěcích žraločích zubů i druhou řádku, kde měl zuby menší a našim zubům podobnější. V krátkosti sežvýkal a spolkl trs trávy, jako kdyby to byla nějaká pochoutka. Náročný na stravu rozhodně nebyl.

»Jestli se neživíš jen masem, mohl bych ti nabídnout úkryt ve svém domě,« navrhl jsem mu.

»Úkryt by se mi hodil,« uvažoval mimozemšťan. »Obvykle jednáme oficiálně, ale v situaci trosečníka si moc vybírat nemohu,

přijmu každou nabídku a budu se snažit překážet co nejméně. Čemu ale říkáš „dům“?«

»Jak bych to řekl... dům je takový úkryt trvalejší povahy,« přemýšlel jsem, jak to co nejlépe popsat. »Nejlépe když půjdeš se mnou, uvidíš.«

»Půjdu, ale...« zaváhal mimozemšťan. »Chtěl bych si tady v tom ještě něco najít...« ukázal mi na rozházené zbytky svého živého letadla, podobného velrybě.

To monstrum – alespoň podle mimozemšťanových slov – tedy létalo. A co víc, létalo v kosmickém prostoru, pokud smím věřit jeho historce o obletu Slunce. Přitom nemělo křídla – ta jsou beztak u kosmických lodí nesmysl. Raketa to také nebyla, i když to mělo v sobě jakýsi přetlak, který je nakonec roztrhal na kusy. Zřejmě to má jiný druh pohonu, antigravitaci nebo něco ještě méně známého, pro co nemáme ani odpovídající výraz.

Mimozemšťan nějakou chvíli zdánlivě bezradně chodil po louce, poseté krvavými kusy masa. Pak radostí poskočil, shýbl se a něco z trávy zvedl.

»Je tu!« zaradoval se.

V první chvíli jsem to považoval za medvíďe. Bylo to malé a chlupaté, jenže chlupy to mělo spleené krví. Mimozemšťan si tvora hodil na záda a tvor ho předními packami objal kolem krku a zadními kolem pasu. Podobal se teď nejvíc ze všeho batohu.

»Mohu jít,« podíval se na mě mimozemšťan vyčkávavě.

»Tak pojď!« vyzval jsem ho.

Na kraji lesa jsem zdvihl svůj odložený košíček s houbami. Nechal jsem ho tu, když jsem spatřil v trávě před sebou velrybu.

»Co to máš?« zajímal se mimozemšťan.

Vysvětlil jsem mu, že jsem byl původně v lese jen sbírat jedlé houby, než jsem upozoroval pád jeho... ruhogru...

»Jídlo?« zpozorněl trochu. »Nechceš si vzít nějaké čerstvé maso? Určitě bude jedlé i pro vás!«

Ukázal mi na louku posetou kusy masa. Pravda, tolik tun úplně čerstvého masa se na louce jen tak nevidí, ale pomyšlení jíst příšerku z vesmíru jsem přes srdce nepřenesl a rázně jsem tu nabídku odmítl.

»Vy byste to jedli?« podíval jsem se na mimozemšťana.

»V nouzi – jistě,« přisvědčil. »Ale – velice neradi jíme své živé pomocníky. Máme k tomu... psychoodpor. V nouzi to může rozhodnout o životě a smrti... ale máte tu dost jiného jídla...«

To bych pochopil. Ani my nejíme psy a kočky, i když jsou ve světě národy, kterým to nedělá problémy. Spatřil jsem několik přilétajících vran – budou tu mít zřejmě královskou hostinu...

Nechali jsme jim ty tuny masa a zapadli jsme do lesa.

Nebyla to velryba. Už protože po explozi nezůstala na louce ani jedna kost. Kostra velryby v Národním muzeu je příliš velká, než aby zmizela beze stopy. To monstrum prostě – nemělo kosti.

Kde by mě ale napadlo, že si z houbařské výpravy přivedu domů návštěvu z vesmíru! Napadlo mě, jaká je pravděpodobnost takového jevu? Jedna ku trilionu? Nebo ještě méně? Ale cupital za mnou a nezdálo se mi to.

Aspoň doufám...

==*==

Proměna

Celou cestu k chalupě jsem doufal, že nikoho nepotkáme. Těžko bych někomu vysvětloval, s kým to kráčím. Naštěstí v lese nikdo nebloumal a došli jsme v pořádku.

Lesní cestu návštěvník nijak nekomentoval. Když jsme ale došli na obecní cestu pokrytou rozpraskaným asfaltem, shýbl se a sáhl si na asfalt. Pak se vztyčil a beze slov mě následoval, jako by ho to ani nezajímalo.

Zato na mou chalupu se zadíval s nelíčeným překvapením.

»Něco podobného mají obyvatelé světa Aleedah,« obrátil se na mě. „Ale ti žijí v otroctví. Máte snad tady něco podobného?“

„Jen podobného,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jde o to, jestli se shodneme na tom, co je to otroctví.“

Vysvětlil mi to poměrně stručně jako stav, kdy někteří lidé mohou druhým přikazovat a druzí jim nesmí odporovat, jinak je čekají kruté, často fyzické tresty. Jejich definice by se vztahovala i na jakoukoliv armádu – ačkoliv když se nad tím člověk zamyslí, čím se liší armáda vojáků od armády otroků? Snad jen tím, že se vojáci domnívají, že jsou svobodní, kdežto otroci to mají v tomto směru jasnější.

»Tak zle na tom snad ještě nejsme,« zkoušel jsem hájit naše barvy seč to šlo. Vysvětloval jsem návštěvníkovi, že na rozdíl od otroků jsem si starodávný příbytek zvolil sám, dřív jsem bydlel v novém a modernějším domě, ale že tyhle staré dřevěné chalupy jsou dnes zkrátka v módě.

»Poslyš, vysvětlovat módu je na dlouhé lokte, pojď raději dovnitř, vysvětlíme si to v klidu a ve větším pohodlí,« pokusil jsem se ukončit neplodnou debatu venku. Spěchal jsem, neboť jsem si nemohl být jistý, že tudy nikdo nepůjde. Neměl jsem chuť vysvětlovat to ještě jiným.

Otevírání dveří klíčem se návštěvník nepodivoval. Zřejmě mají něco podobného, pomyslel jsem si bláhově.

Vstoupili jsme do přítmi předsíně, ale hned za dveřmi jsem rozsvítil. Mimosmšťan sebou trhl, ale rychle se uklidnil. Doufal jsem, že na něho elektrické světlo trochu zapůsobí, ale nebyl jsem si tím moc jistý. Elektrické světlo by vzbuzovalo podiv a úctu jen u divochů, kosmonauti jsou zvyklí na sofistikovanejší techniku. Raději jsem vedl svého hosta dál do sednice. Ani tady ho lampa nad stolem příliš nepřekvapila. Nu což, haura snad dělat nebudu, nemám na to.

»Tohle je tedy dům,« rozhlížel se návštěvník.

»Dům pro osamělého člověka anebo jednu rodinu,« dodal jsem. »Máme i větší domy, některé jsou až pro tisíce lidí. Ale já jsem si vybral tenhle.«

No – vybral jsem si to, to je dost nadsazené tvrzení, napadlo mě. Byla to sice příležitost, jaké je hřích nevyužít, ale dostaly mě sem spíše nepříznivé okolnosti a především smrt tetičky, ke které jsem kdysi jako dítě tak rád jezdil na prázdniny. A také to, že mi tu chalupu odkázala. Sama děti neměla, ale jednou se mi přiznala, že uvažuje o tom, že chalupu odkáže kostelu – byla věřící a moc bych se nedivil, kdyby to opravdu udělala. Naštěstí mi ji odkázala zrovna když jsem se potřeboval vymanit z vlivu hamounského pana domácího.

»Nechceš se umýt?« nabídl jsem návštěvníkovi.

Po pravdě jsem to potřeboval také. Jestli byl návštěvník od krve od hlavy k patě, čistý jsem nebyl ani já. V okamžiku exploze obrovského ruhogru byl od krve jen on, jenže pár kusů krvavého masa mě zasáhlo také, takže jsem vypadal jako řeznický učeň po první samostatné porážce.

Návštěvník neodmítl a zavedl jsem ho proto do koupelny. Koupelny ve starých roubenkách nebývaly, tahle byla výjimkou. Sám jsem ji kdysi tetičce zařizoval – možná to vychýlilo jazýček vah v můj prospěch, když sepisovala poslední vůli. Vždycky jsem s ní vycházel v dobrém a ona se o mě laskavě starala, když jsem byl ještě dítě. Na to se nezapomíná.

Napustil jsem návštěvníkovi vanu a vysvětlil mu, aby se ve vodě umyl od krve a slizu. Pak jsem odešel vybrat mu oblečení. Nezdálo se mi, že by mu nahota vadila, ale usoudil jsem, že by se lépe cítil oblečený. Výhodou bylo, že byl skoro stejně velký jako já, takže by mu mé věci mohly vyhovovat. Usoudil jsem ale, že na léto mu postačí kraťasy a tričko, ani já jsem toho na sobě víc neměl. Pak se snad domluvíme, co dál.

Když jsem se vrátil, návštěvník už vylezl z vany a jak jsem mu poradil, utíral se ručníkem. Oblek ho očividně potěšil. Možná mu nahota nevadila, ale aspoň viděl, že se o něho starám.

Vypustil jsem krvavou vodu z vany a napustil si čistou. Můj host mě pozoroval a přitom se strojil. Ovšemže by si oblékl tričko zadem dopředu, ale ukázal jsem mu, jak se to liší, stejně jako měl pochybnosti o kalhotách. Než se ale vana natočila, byl oblečený a pak mě se zájmem pozoroval, jak se umývám já. Anatomické odlišnosti mezi námi bral naštěstí přirozeně. Nedával najevo ani vědecký zájem a na nic se neptal. Usoudil jsem, že na dotazy toho druhu je zatím času dost.

Smyl jsem prach i krev a také jsem si vzal čisté oblečení. Špinavé jsem dal do kýble a zalil studenou vodu, aby se krev odmočila a nezaschla. Tetička měla i pračku, ale to zatím počká.

Oblečení jsme se vrátili do sednice. Pokusil jsem se sdělit mu, že mu připravím postel v komoře, ale poprvé jsem narazil na jeho nepochopení. Nechápal, k čemu slouží postel.

Teprve když jsem mu pomocí lampy a maličkého glóbusu, ukrývajícího dětské ořezávátko, vysvětlil střídání dne a noci, což by měl jako kosmonaut znát, trochu se zase usmál.

»Aha – jste jako obyvatelé Volleie!« rozzářil se. »Ti také za tmy spí! A máte i podobné hvězdné okolí!«

»Vy v noci nespíte?« podivil jsem se.

»Na Liangé nemáme v noci tmu,« ujistil mě. »Liangé má dvě slunce, takže je tam tma jen v jeskyních, nebo pod vegetací. Proto nespíme vůbec.«

»My bez spánku nevydržíme,« odvětil jsem zaraženě.

»Jako obyvatelé Volleie,« řekl s pochopením. »Dá se to ale snadno vysvětlit. Kdo ve tmě nemůže nic dělat, tomu se obvykle vyvine střídavý cyklus – odpočívání za tmy a činnost za světla. My vlastně také střídavě odpočíváme, ale spí nám vždycky půlka mozku a střídají se skoro nepozorovaně.«

»Jestli nemáte noc, je to výhodnější,« přijal jsem to. »Ale my spánek potřebujeme. Zkrátka se s příchodem tmy uložím tady za pec a vstanu až ráno. Myslel jsem, že budeš spát v komoře.«

»Proč ne tady s tebou?« nadhodil bezelstně.

»Protože bych tě v noci rušil,« upozornil jsem ho. Musel jsem mu ovšem vysvětlit, co rozumíme pod pojmem chrápání. To byl vlastně důvod, proč jsem bydlel v chalupě sám. Zkrátka jsem se neodvážil seznámit s holkou a děsil jsem se pomyslení, co by udělala, až by to zjistila. Mimoszemšťan to snad pochopí.

»A to je u vás normální?« zeptal se mě bezelstně.

»Není,« ujistil jsem ho. »Je to vada. Ale já už jsem zkrátka takový, s tím se nedá nic dělat!«

»Třeba ano,« zkusil mi odporovat, ale odmítl jsem se o tom bavit. Musí přece pochopit, že mi to není příjemné.

»Odpočívát můžeš i tady v houpacím křesle,« navrhl jsem mu. »Když nepotřebuješ spát, můžeš v noci zůstat vzhůru, ale já spát musím!«

Pak už neprotestoval – přijal to jako skutečnost. Zkrátka jsem jako obyvatelé Volleie... a basta! Ani on s tím nehne.

Naštěstí bylo teprv dopoledne, do večera daleko. Řekl jsem mu ale, že si budu připravovat jídlo a nabídl mu oběd.

»Už jsem dnes jedl,« odvětil. »Ale taky přiznám, předtím jsem měl pár dní hlad. A neodmítnu už ze zvědavosti.«

Považoval zřejmě pár hrstí trávy za oběd... to mu ovšem nabídnu něco lepšího. Dobrá, dáme se do přípravy oběda. Nejsem kuchař, ale uvařit brambory není těžké a něco k nim taky svedu. Tentokrát jsem si to ale ulehčil ještě víc. Vytáhl jsem z ledničky

balíček párků, dal je do vody a zapnul sporák. Mimoszemšťan mě pozoroval, prohlížel si i plamen plynového hořáku, ale mlčel.

Hostit vzácnou návštěvu z vesmíru párkem je asi drzost nad drzost, ale proti suché trávě to jistě bude skok k lepšímu. Spěchal jsem, abychom už měli oběd za sebou, jenže můj podivný host si jídlo opravdu vychutnával. Netvářil se ani nadšeně, ani odmítavě, ale bylo znát, že ho jídlo zajímá. Doufal jsem, že moji vstřícnost ocení. Když si sebe představím na jeho místě, asi bych jednal buď stejně, nebo aspoň podobně.

Přistát na neznámé planetě, přesněji řečeno, havarovat na ní s holýma rukama, to je opravdu pech. Ale potkat domorodce, který dychtí seznámit návštěvníka se svou civilizací, očividně tak odlišnou, jako jsou naše a Liangé, to musí být naopak klika jako hrom, jaká se rozhodně často nevyskytuje.

Nejprve jsme se museli vykoupat – to bylo prostě nutné. Pak jsme spolu poobědvali, čímž jsme splnili to minimum, které jsme museli udělat pro svá těla. Jenže pak jsem pro návštěvníka uchystal parádní překvapení. Dovedl jsem ho ke svému počítači.

A teď, milý mimozemšťane, něco uvidíš! Doufám jen, že tvé oči vidí podobně jako naše, protože obrazovka je naše nejlepší okno do světa, jaké si můžeš vymyslet!

A měl jsem dojem, že poprvé od našeho setkání údivem vykulil oči. I když je měl vykulenější než my už od přírody, tohle na něho konečně zapůsobilo. Přepnul jsem se do svého archivu a spustil mu zeměpisné prezentace. Kde jinde se mohl tak snadno seznámit s krásami našeho světa?

Zdálo se mi, že se jeho pozornost dělí na dvě strany. Jednou stranou pozoroval krásy našeho světa, které se mu na obrazovce pomalu střídaly, druhou část pozornosti věnoval počítači. Zdálo se mi, že je na Liangé nemají. Aby se vyspělá společnost, která si létá do vesmíru, obošla bez počítačů? Nebylo to úplně nemožné. Když si uvědomím, že k létání do kosmu používají létající ryby, musí mi být jasné, že jejich prostředky budou asi jiného druhu.

Dá se ale létat do kosmu pomocí létajících velryb? Pochyby po zkušenosti s tím monstrem... s tím ruhogrem... by nebyly příliš inteligentní. Jistěže to šlo a sama přítomnost mimozemšťana v mě chalupě to dokazovala, ale přece jen... něco mi na tom nehrálo.

My přece také dokážeme posílat kosmické lodě do prostoru mimo okruh Země! Jenže... lidské posádky jsme za pomocí tisíců tun raketových kolosů s bídou dostávali na poměrně nízké oběžné dráhy a nejdál, kam se člověk podíval, byl sousední Měsíc. Můj návštěvník podle všeho proletěl kolem Venuše, pak obletěl Slunce a to vše v dopravním prostředku podobném velrybě. Pravda, pár tun jistě měla, ale co je to proti stovkám tun našich raket?

Ano, ale počítače neměli! Jak vlastně mohli spočítat dráhy svých lodí v kosmu? Na Zemi pro kosmonautiku pracují statisíce počítačů a jejich celková výpočetní kapacita je přece úctyhodná! Čím to mohou nahradit?

Můj návštěvník valil oči na obrazovku a ani nedutal, kdežto já jsem se před ním natřásal oprávněnou pýchou na naši techniku. Ale něco mi tu pýchu kalilo. Naše úžasná technika zatím poslala do vesmíru jen tuny kosmického smetí, dokázala poslat sondy, které přistály na třech sousedních vesmírných tělesech – Měsíci, Marsu a Venuši, dokázala katapultovat pomocí Jupitera pár sond za hranice Sluneční soustavy, ale pilotovaným kosmickým letem se mohla odvážit jen k tomu Měsíci. Plán jednosměrného letu na Mars bez návratu je výrazem šílené beznaděje, podobné hrdinství japonských kamikaze. Civilizace Liangé ale dokázala víc. Podle toho, co jsem zatím zaslechl, navázala spojení s několika dalšími, pravděpodobně méně rozvinutými civilizacemi. O tom se může nám lidem zatím jen zdát.

Zeměpisných prezentací jsem měl víc, ale neměl jsem jich dost, aby upoutaly návštěvníkovu pozornost věčně. Odpoledne ještě nepřešlo do soumraku a dokoukali jsme se na poslední. Tak

soustředěný pohled na pozemské paměťihodnosti by jinde těžko našel, nicméně všechno má svůj konec.

Co nadělám, kapacita disku mého počítače není nekonečná. Ale to nic není proti připojení k internetu! Vzpomněl jsem si na vtip, ukazující okénko stahování souboru **internet.zip** – chybí půl milionu let... byl to sice vtip, ale dokáže vůbec někdo odhadnout spojenou kapacitu celého internetu?

Nastartoval jsem prohlížeč a natáhl stránku zpravodajství. Při pohledu na text návštěvník ožil.

»Používáte k záznamu písmo?« zeptal se mě.

»Jistě!« odvětil jsem pyšně. »Bez toho bychom nedokázali ani zlomeček toho, co se nám podařilo!«

»To se ještě víc podobáte obyvatelům Volleie,« poznamenal spokojeně. »Také všechno zaznamenávají pomocí znaků na blány, které pak spojují do svázaných celků.«

»Knihy máme také,« podotkl jsem. »Ale tohle nejsou knihy, i když i tady používáme písmo.«

Hodně jsem se ale divil, jak rychle se orientoval v ovládání prohlížeče. A také, jak rychle pochopil systém našeho písma, jen trochu podcenil počet písmenek, když se mě zeptal, jestli opravdu používáme těch devětaosmdesát znaků, které zatím spatřil v textu na obrazovce. Ujistil jsem ho, že různých znaků máme podstatně méně, jen některé znaky se odlišují diakritikou nebo velikostí, což jsou vlastně stejné znaky. Zprávy jsem mu musel vysvětlovat, ale nejvíc ho zarazily válečné zprávy.

»Vy se ještě vraždíte?« zeptal se mě.

Co byste na to řekli vy? Rázem jsem se před ním cítil jako zločinec u výslechu. Byl to konec mého natrásání nad technikou, protože tahle ostuda to přebila jako trumfové eso sedmu. Nezbylo mi než se rozhodnout. Buď to zkusit zlehčovat, nebo raději vsadit na upřímnost a všechno přiznat.

Rozhodl jsem se nic neskrývat – nestranný pozorovatel jistě brzy vycítí každou faleš – a přiznat, co nás na Zemi nejvíc pálí. Války, teror, nespravedlnosti všeho druhu.

»Z toho nemám velkou radost,« přiznal i on.

»Nejsou v našem světě všichni lidé darebáci,« snažil jsem se to aspoň maličko zjemnit. »Ve zprávách se ocitne vždycky jen to nejhorší. Tady v Čechách to našťestí není tak zlé.«

»To jste třetí takový svět, jaký jsme poznali,« vzdychl si. »Jeden z těch dvou před vámi už je pustý, Typsoroti se před půl tisíci lety vyhubili. Od té doby se životní podmínky na tom světě zlepšily, už by se tam znovu dalo žít, ale nikomu se tam nechce, jako kdyby na něm pořád pobývala smrt...«

»Tohle je také balancování nad propastí,« připustil jsem.

»Nevíte, jak z toho, že?« podíval se na mě pátravě. »Ani my jsme si s Typsoroty nevěděli rady – dnes už nežijí, ale dodnes nás trápí, že jsme jim nedokázali pomoci. Chtěli jsme zachránit alespoň vzorky obyvatel, které by případně mohly jejich svět opět oživit, ale nestihli jsme to. Vyhubili se jedy tak rychle a důkladně, že během několika dnů nebylo koho zachraňovat.«

»Nám to vlastně hrozí také,« přiznal jsem.

»A to říkáš tak klidně?« podíval se na mě tázavě.

»Co nedokážu ovlivnit, neboť je to mimo mé možnosti, to mi nezbývá než brát jak to je. Jen doufám, že ti, kdo rozhodují, mají také pud sebezáchovy.«

»Pud sebezáchovy Typsoroti měli,« ujistil mě. »Ukázalo se, že jim nestačil...«

»Měli zkrátka smůlu,« uzavřel jsem to. Mimoszemšťan asi viděl, že je to pro mě další nepříjemné téma a zachoval se taktně. Přestal se o tom bavit a dál sledoval, jak hledám další obrázky ze světa. Bohužel – i když jsem se chtěl válečným zprávám vyhýbat, každou chvíli se mi tam připletly. Asi jsme opravdu tak příšerná civilizace jako ti nebozí Typsoroti!

Venku se setmělo, ale v chalupě jsme si toho ani nevšimli. Je to přirozené, světlo nad stolem svítilo i za dne víc než kolik světla se do sednice prodralo nevelkými okénky, zejména když za nimi rostly stromy a svými korunami na chalupu vrhaly stín. Pak jsem se najednou podíval na hodinky a ejhle – půlnoc byla tu.

»Poslyš,« oslovil jsem návštěvníka, »snad vydržím vzhůru ještě chvíli, třeba až do rána, ale ráno nebudu stát za nic. Půjdu si lehnout. Jestli se chceš ještě chvilku dívat, ukážu ti, jak vyvolat moje záložky, ale já jdu spát!«

Ukázal jsem mu, jak se probrat bludištěm mých záložek, co už jsem mu ukázal a jak zavřít prohlédnuté okno, ale pak jsem ho nechal u počítače a odvalil jsem se za pec. Ráno bude moudřejší večera a zítra je také den!

Dobrou noc, hoste!

=*=

Výhodou pátečního večera je, že můžete klidně »přetáhnout večerku« a nic moc se nestane, ráno prostě spíte o něco déle. Nic vás nenutí vstávat. Kdo pracuje doma a má klouzavou pracovní dobu jako já, toho ranní vstávání nemusí rozčilovat ani během týdne, jen to nesmí přehánět. Moje pracovní smlouva vyžaduje, abych se k podnikovému serveru zalogoval nejpozději do deseti hodin a byl v pohotovosti na telefonu do jedné odpoledne, ale jak si zvolím zbytek pracovní doby, to nikoho nezajímá, ani mého šéfa ne. Zajímají ho jen výsledky – a ty mám, takže spokojenost je na obou stranách.

Nicméně velkou výhodou sobotního rána je, že mohu vstát klidně až na oběd. Tak jsem si už na to zvykl za tu dobu, co žiju na vesnici v chalupě po tetičce.

Tentokrát mě ale vzbudil nečekaný, i když jen slabý výbuch ozývající se z reproduktoru od počítače. Až teď jsem si vzpomněl na neobvyklého návštěvníka, který si zřejmě celou noc broudil po internetu. No potěš koště, ten se mohl dozvědět věci! I když mohl

vidět jen obrázky, textu přece bez mého překladu nerozumí, ale i tak to muselo být pro něho »výživné«!

Vymrštil jsem se a rychle jsem se sesmekl ze zápečí. Cítil jsem se tam jako pohádkový Honza, takže jsem po nastěhování opovrhl klasickou postelí i moderní váleudou, ačkoliv tetička sama spávala ve starodávné bytelné posteli v komoře.

Právě v té, kterou odmítl mimozemšťan, když jsem mu ji nabízel ke spaní, se slovy, že on vlastně nemusí spát vůbec.

Potvrdil to i tím, že seděl u počítače celou noc a pilně si prohlížel zprávy ze všech záložek, na které narazil. A měl jsem tam záložky na zpravodajství z celého světa. Kromě českých také anglické, ruské a dokonce i ty, kde jsem psanému textu vůbec nerozuměl, pokud neměly alespoň anglické titulky, protože byly v arabštině nebo dokonce v čínštině.

Jenže když jsem se podíval do kouta k počítači, strnul jsem.

U počítače neseděl můj včerejší návštěvník, ale jakási žena, podle všeho mladá. Oblečená byla pořád jako mimozemšťan, co jsem mu věnoval, to teď měla ona, ale mimozemšťan nikde.

„Haló!“ zavolal jsem na ni. „Co jste zač? A co tady děláte?“

Mladá žena se ke mně otočila – a já jsem se musel zachytit lavice, abych se údivem neposadil.

„Mami! Co ty tady děláš?“ vyhrkl jsem.

»Takhle se ti líbím víc?« oslovila mě – ale telepaticky!

»Ježkovy zraky!« přešel jsem také do telepatie. »To snad není možné!«

Jako kdyby mi až teď došlo, že moje máma je už deset let po smrti! A tahle osoba navíc vypadá jako když byla máma mladá a já jsem byl malý chlapeček. Jenže – když na mě mluví telepatii, nemůže to být moje máma, ale – mimozemšťan.

»Neměl jsi tady žádnou jinou stopu než svou vlastní, takže jsi mi ani nemohl půjčit jinou, ale vybral jsem si stopu nějakého tvého předka,« oznamoval mi s klidem Angličana.

»Cože sis to půjčil?« vybuchl jsem na něho.

»Stopu nějakého tvého předka,« opakoval. »Ty jsi ho znal, že? Možná jsem si mohl půjčit vzdálenější stopu, ale tuhle jsi měl nejsilnější. Nevadí ti to?«

Dosedl jsem schlíple na lavici. Návštěvník si tedy ode mne vypůjčil »stopu«, podle všeho z mé dědičnosti. DNA asi obsahuje nejen vzhled jedince, ale i jeho předků. A nejsilnější byla podoba mé mámy, která nevstala z mrtvých, ale posloužila mu jen jako model, aby na sebe mohl vzít její tvář.

»Tohle vy umíte?« hekl jsem odevzdaně.

»Naštěstí máte dost jednoduchou stopu,« řekl. »Naše stopa je třikrát složitější a nám to umožňuje převzít vlastnosti zvolené stopy, aniž bychom přišli o vlastní. Myslím si, že v této podobě se mohu klidně objevit i mezi tvými krajany a nic nepoznají, ne?«

Podíval jsem se na něho podrobněji a musel jsem to uznat. Kdyby si nevypůjčil vzhled zrovna mojí mámy, řekl bych, že je to dokonalé. Nikdo by v něm nepoznal včerejšího žraločího ještěra. Jen pro mě to byl šok. Máma je přece dávno mrtvá a její podoba, i když dokonalá, mi to nepříjemně připomněla.

Mrtví by se neměli vracet! A už vůbec ne takhle!

=*=
=

Výlet

Musím přiznat, vzpamatovával jsem se z toho šoku pomalu. Trvalo mi to dvě a možná i tři hodiny, než jsem byl opět schopen podívat se na návštěvníka. To už jsme spořádali rychlou snídani, během níž návštěvník okukoval, jak držím a pojídám chleba, aby se ode mne příliš nelišil. Musím mu přiznat, odkoukal to bravurně a chvílemi jsem měl dojem, že mě začne zase peskovat jako kdysi máma, abych jedl pomaleji a nemlaskal.

»Mohli bychom se takhle spolu podívat mezi lidi?« zeptal se mě, když jsme dojedli.

»Jestli chceš být nenápadný, měli bychom to ještě trochu trénovat,« zavrtěl jsem hlavou. »A kromě toho, v tomhle oblečení to nepůjde. To by šlo, kdybys vypadal třeba jako já.«

»To nejde,« namítl. »Ne že bych nemohl vypadat stejně jako ty, ale ostatním lidem by to bylo nápadné. Pochopil jsem už, že se lidé odlišují tvářemi víc než my a dvě stejné tváře jsem na vašich obrázcích vedle sebe nikde neviděl.«

»V tom máš pravdu,« uznal jsem. »Ale ani takhle to nejde. Nemůžeš jen v tričku a kraťasech, když vypadáš jako ženská. Já tak chodit mohu, ale ženské mají oblečení složitější.«

Musel jsem mu vysvětlit, že já v tomhle triku chodit mohu, ale on, když už je v ženském těle, musí mít pod tím podprsenku, jinak bude budit pozornost skoro jako kdyby měl na těle původní zelené šupiny.

»Takže jde jen o nějaké doplnění, ne?« zajímalo ho to.

»Jo – našťestí mám tady věci po tetičce,« napadlo mě včas. »Snad tam pro tebe něco najdu.«

Hned mi ovšem došlo, že to nebude úplně jednoduché. On se do toho neumí ustrojít a já bych si podprsenku také nedokázal věrohodně obléci. Hned mě napadlo několik momentů z grotesek, jako třeba »Někdo to rád horké«, kde se také chlapi nastrojili do ženských šatů – obzvlášť scéna, kdy jeden z nich obdivuje, jak se

kolemjdoucí žena kolem nich vznáší na podpatcích, zatímco oni za ní trapně škobrtali. Nebo scéna z filmu »Pane, vy jste vdova«, kde se bývalý chlap nemotorně strojí do ženských šatů a v nouzi si přišpendlí punčochy k noze, protože naštěstí necítí bolest. Pak jsem si vzpomněl na knihu Marka Twaina o Huckleberry Finnovi, který se také nastrojil do holčičích šatů, ale farmářka ho odhalila během pěti minut, neboť se choval nezaměnitelně jako kluk.

Nebudeme to mít snadné!

=*=

Oblečení jsme nakonec jakž takž zvládli. Snad poprvé jsem otevřel tetiččinu skříň a po chvíli hrabání našel nutné součástky. Mimoszemšťan si – byť trochu neohrabaně – navlékl podprsenku a pak jsme spolu zvládli i ostatní části ženské garderoby. Naštěstí toho v létě ženské na sobě mnoho nemají. Když si mimozemšťan oblékl i sukni a halenku a obul tetiččiny střevice, vypadal skoro jako žena. Ještě se v tom naučit chodit – a mohli bychom vyrazit mezi lidi. I když bych to raději neuspěchal.

Zvykl bych si i na to, že vypadá jako moje máma za mlada. Měl dokonce i její úsměv a když se pokusil mluvit, měl i její hlas. Tak dokonalou podobu dokázal vytvořit! Kde zůstaly jeho žraločí zuby a vypoulené ještěří oči? Teď byl zkrátka člověkem a navíc ženou, jen pro mě v tom byly přimíchány kapky hořkosti. Kdyby si aspoň vybral moji babičku! Tu jsem si za mlada nepamatoval a tolik by mi ji nepřipomínal!

Předpokládal jsem, že ve vsi nikdo moji mámu nepamatuje. S tetičkou si sice občas psala, ale sem do vsi tak často nejezdila. Nehrozilo tedy, že ji někdo pozná. Přistoupil jsem proto na nápad jít se po obědě rozhlédnout po vesnici. Zajímalo ho, jestli se tady všude bydlí v dřevěných roubenkách, i když jsem ho ujišťoval, že opravdu staré roubenky, jako moje po tetičce, jsou dnes vzácnost, takže jsou až chráněné památkovým zákonem.

»Vypadáš už skoro k světu,« zhodnotil jsem ho. »Ale tím bys ošdil jen chlapy, ženské bývají k detailům pozornější.«

Strašila mě vzpomínka na to, jak bleskově farmářka v knize Marka Twaina odhalila Huckleberryho Finna. A to podle detailů, jakých si chlap prostě nevšimne. Například mu hodila do klína klubičko. Huckleberry je chytil mezi kolena, jenže ženská v tom případě kolena naopak roztáhne a klubičko chytí do sukně. Mě by to fakt nenapadlo a takových detailů tam bylo víc. I když dneska chodí i ženské v riflích a musely si změnit reflexy. Huckleberryho štěstí bylo v tom, že mu farmářka nedělala problémy.

Podle mě největší nebezpečí odhalení hrozilo, kdyby někdo na mimozemšťana promluvil a nedejbože vyžadoval odpověď. Co s tím? Nebylo by lepší hrát hluchoněmou? Pak bych odpovídal já a to už by se dalo uhrát aspoň do autu.

Navrhl jsem mu radši krátkou výuku nejběžnějších českých frází s vhodnými odpověďmi, což po krátkém zvažování uznal.

Dobře, budeme se učit česky...

»A když vypadáš jako žena, musíš mluvit v ženském rodě,« rozhodl jsem. Jenže to jsem mu musel opět vysvětlovat.

Pak jsem se ale věnoval přípravě oběda. Na dlouhé vaření jsem neměl nikdy trpělivost, ale naučil jsem se pár univerzálních receptů, se kterými jsem si dosud vystačil. A vzhledem k tomu, že byly bezesporu lepší než spásat trávu, očekával jsem, že to stačí. Naštěstí můj návštěvník nebyl v jídle vybíravý, jak mi dokázal už při našem prvním setkání. Nemusel jsem si z toho aspoň dělat těžkou hlavu.

A odpoledne vyrazíme mezi lidi!

==*==

Procházka po vesnici naštěstí nebyla takový problém, jak jsem se zpočátku obával. Střevíce po tetičce byly bez vysokého podpatku a vesmírný návštěvník si v nich vykračoval přirozeně, jako kdyby tak chodil odjakživa. Nikomu nebylo nápadné, že se držíme za ruce, díváme se na sebe a mlčíme. Mimozemšťan mě naučil směřovat telepatii na určitou osobu. Nazýval to »lavititja«

a umožňovalo to domlouvání skryté před nenaladěnými. Kromě toho to mělo delší dosah, což také nebylo k zahození. Mohli jsme se tedy bavit, aniž by nás někdo mohl poslouchat.

Od mé roubenky jsme došli po vedlejší cestě až na silnici, kde občas jezdila auta. Na první jsme nečekali dlouho, jenže řidič jel jako čuně nejméně stovkou, vesnice nevesnice.

»Co to bylo?« zeptal se mě trochu udiveně.

»Naše dopravní prostředky,« vysvětlil jsem mu. »Všimni si, že uvnitř sedí člověk, často jich tam je i víc.«

»Proč ale létá tak nízko?«

To mě rozesmálo. Vypráví se, že policie zastavila ve Francii při rychlé jízdě Belmonda. Policista herce poznal, ale na řidičský průkaz jen odmítavě vrtěl hlavou.

„Na tuhle rychlost byste musel mít pilotní průkaz!“ řekl.

Belmondo ani nemrkl a podal policistovi pilotní průkaz. Ta pohotovost policistu uchvátila, vrátil mu ho a s úsměvem dodal:

„Ale příště létejte výš, tohle je nebezpečně nízko!“

Možná se to povídá o více hercích, nicméně to ukazuje na skutečnost, že na zemi jezdí auta, která nemohou létat a letadla zase nelétají nízko, malá výška je pro ně nebezpečná. Výjimkou je start a přistání, ale každý pilot vám potvrdí, že nejvíc leteckých nehod se stává právě při těchto manévrech. Také se říká, že ve výšce je bezpečněji než dole, ale to už není přesné, i tam nahoře se mohou letadla srazit.

»Na to pozor, auta se nedokáží ani znenadání vyhnout, ani prudce zabrzdit,« varoval jsem návštěvníka. »Chodci musí chodit jen po kraji, aby měla auta volno. Silnice je právě tak široká, aby se na ní dvě auta vyhnula. Proto jezdí vpravo, to je takový zvyk.«

Prošli jsme kolem dvou klasických venkovských rodinných domků a mimozemšťan projevil přání podívat se dovnitř.

»To není jen tak,« namítl jsem. »Natolik se s těmi lidmi neznám, aby mě jen tak beze všeho pozvali do domu. Neznámí to mají ještě těžší.«

»Ty jsi mě přece vzal do domu,« namítl.

»No jo, ale já jsem idealista, výjimka,« odvětil jsem mu.
»Nás idealistů je ale ve světě mizivě.«

»Opravdu divné zvyky,« komentoval to.

Šli jsme dál vycházkovým tempem, aby si mohl všechno dobře a v klidu prohlédnout. Zaujal ho kostel stojící uprostřed vsi. Nebylo divu, kostel je vždycky dominanta. Vysvětloval jsem mu, k čemu je ta stavba dobrá a hlavně jsem ho upozornil na hřbitov okolo kostela.

»Vy své mrtvé nejíte?« podivil se.

Až jsem se otřásl a hned jsem mu řekl, že to není v našem kraji zvykem.

»Jinde ano?« odvodil z toho.

»Kdysi se lidé pojídali víc,« připustil jsem. »Ale už dlouho se to po celém světě netrpí. Možná ještě v zaostalejších místech se udržují zbytky lidojedů, ale ti musí tuhle zálibu tajit.«

»A ten kostel...« pokračoval, »to je příbytek šamanů?«

Zkoušel jsem mu objasnit rozdíl mezi šamanem a knězem, ale buď to opravdu nechápal, nebo to ani nechtěl chápat. Ostatně ani já jsem si těmi rozdíly nebyl tak jistý. Kněz jako šaman, oboje je věc víry. Šamanům by titul »kněz« možná zalichotil, katolický kněz označení za šamana zavile odmítá, ale všechno je relativní, jiným by lichotilo i označení za šamany.

Kostel je obvykle zamčený, protože dnes není lidem nic svaté a grázlové se nerozpakují vykrádat ani kostely. Před sto lety to kostelní zloději neměli ve vězení lehké, protože ostatní zloději jimi opovrhovali a před dvěma sty lety se kostelní zloděj do vězení ani nedostal, protože skončil rovnou na šibenici. Dnes jsou kostelní zloději vážení občané a když se dostanou do vězení, cítí se i tam jako nějaká šlechta.

Raději jsme spolu zamířili do hospody. Je otevřená a i když tam odpoledne není nabito, určitě tam někdo bude.

Uvidíme!

Seděli jsme v hospodě u odděleného stolku jen chvíli. Když k nám přišla hospodská, poručil jsem dvě nealko piva, omlouval jsem to, že budu řídit. Mimoszemšťan mlčel, nechal mě jednat, ale když hospodská odešla k výčepu, měl pro mě novinku.

»Vadilo ti, že vypadám jako tvá... matka jsi říkal? Tato žena se mě před okamžikem dotkla a já jsem si při tom nepozorovaně vzal její stopu. Ta už by ti nevadila?«

Pravda, podobu mé vlastní mámy jsem pořád vnímal jako cosi nepatřičného, ale pro jistotu jsem ho varoval.

»Ne, tahle by mi nevadila, ale jestli si vypůjčíš její podobu, nebudeme smět spolu chodit po vesnici, tady ji každý zná.«

»Jak to chceš tedy vymyslet?« zeptal se mě bezelstně.

»Pojedeme se podívat jinam a najdeš si tam jiný model, aby to nikomu nevadilo,« navrhl jsem mu.

Naštěstí si dal říci, že tedy počká.

V hospodě byl obvyklý hluk, lidé se snažili překřičet jeden druhého. Chlapi u velkého stolu se o něčem vášnivě dohadovali, ale ani já jsem jim pořádně nerozuměl. Usoudil jsem, že to pro získání představy o hospodském provozu stačilo, zaplatil jsem a odešli jsme.

»Vezmu tě na výlet autem!« slíbil jsem mu. Vrátili jsme se k roubence a otevřel jsem stodolu, kde jsem měl starší škodovku.

»Také máš ten ...dopravní prostředek...?«

»Taky,« odvětil jsem. »Na vsi to dnes bez auta nejde.«

To se ví, musel jsem mu ukázat, jak se do auta nasedá, ale odkoukal to rychle. Vyjeli jsme na vedlejší cestu, ale brzy jsme byli u hlavní silnice, kde právě projížděla auta oběma směry.

»Musíme jim dát přednost,« upozorňoval jsem pasažéra.

»To je největší nevýhoda dvourozměrné dopravy,« podotkl.

Měl pravdu, i když ani letadla to nemají jednoduché a musí se vyhýbat podle pravidel, která jsem neznal, nejsem přece pilot.

Konečně jsme se rozjeli po silnici. Jel jsem mravně, nikde jsem nepřekračoval povolenou rychlost, ačkoliv nás nedočkavci divoce předjížděli i na místech, kde bych si to rozmyslel. Chtěl jsem ale svému pasažérovi umožnit, aby si cestou všechno dobře prohlédl. Teprve když jsme vyjeli z vesnice, zvýšil jsem rychlost, jenže v Čechách jsou vesnice tak roztahané, že od ukončovací značky jedné k počátku druhé vsi bývá někdy jen pár set metrů a na mnoha místech ani to, značka o konci jedné vsi je na stejném sloupku se značkou počátku další. Zajel jsem na parkoviště před motorestem, vystoupili jsme a zamířili dovnitř.

Motorest je trochu zvláštní druh hospody. Je už podle názvu určen spíše pro motoristy, takže se obsluha nedívá objednávkám nealko nápojů. Obvykle tu bývá i zákaz kouření a z toho důvodu tu nejsou ani štamgasti. Místo oblaků kouře si cestovatel může dát v klidu oběd a místo obvyklého hospodského hluku tu je nejhlasitějším zvukem cinkání příborů, sklenic, nanejvýš tlumený hovor. Prostě úplně jiná atmosféra než v klasické české hospodě.

Byli jsme po obědě a na večeři bylo ještě brzy, proto jsem pro oba objednal jen nějaké zákusky a kávu. Kávu bych asi mohl návštěvě nabídnout i doma, ale zákusky nesvedu a tedy nepěstuji. Tak ať si host »osládí život«.

Ani jsem nepostřehl, že by zrzavá servírka zabloudila k mé návštěvě, ale dostal jsem náhle podobný dotaz jako v hospodě.

»Vadila by ti tahle?«

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, oč jde. Potom jsem se ohlédl po servírce. Byla to už postarší paní se zrzavými vlasy do drdolu, nejlepší léta měla už za sebou. Jestli se mimozemšťan přemění do její podoby, nebudu proti. Ta by mi opravdu nevadila.

Přikývl jsem.

Snědli jsme výtečné zákusky, popili kávu, která kupodivu návštěvníkovi chutnala a zvedli se.

»Kafe si dávám i doma,« navnadil jsem mimozemšťana.

Takže ani nenaléhal, že jsme nejeli ještě dál a otočili jsme se k domovu. Snad ten výlet pomohl pochopit, jak si tu na Zemi žijeme, ale i kdyby ne, dobrý pocit jsem si nedal vzít.

Udělal jsem, co jsem udělat mohl.

=*=-

Výprask

Z motorestu jsme zamířili rovnou domů, ale sotva jsem se zařadil na hlavní, pár metrů od motorestu jsem nevydržel čekat a začal jsem se ptát.

»Chceš se změnit podle té ženy? Jak dlouho ti to potrvá?«

»Ráno uvidíš,« odvětil lakonicky. Pak už jsem mlčel.

Výlet splnil účel, návštěvník se seznámil s vesnicí a projeli jsme se autem. Dojeli jsme v pořádku, vystoupili na dvorku a já jsem auto uklidil do stodoly jako do garáže. Mimoszemšťan mě následoval dovnitř a se zájmem si prohlížel zemědělské nářadí, co tam bylo. K chalupě dříve patřilo hospodářství, jenže komunisté po »Vítězném únoru« mému prastrýci pole rozkulačili a přivtělili do »družstevních lánů« a jak prastrýc, tak i strýc od té doby dělali v továrně ve městě. Hospodářství tím zabalili, jen ve staré stodole zůstalo pár drobností – pluh, ruční fukar a na stěně na hřebech zavěšené prastaré cepy, kosy, vidle a široké hrábě.

Ačkoliv jsem jezdil za tetičkou často, selská moudra se mi úspěšně vyhnula. Jednou jsem se strýcem, když byl ještě naživu, zkoušel mlátit cepem, ale bylo to fiasko, nedodržel jsem rytmus a každou chvíli se můj a strýcův cep srazily. Strejda poznamenal, že ze mě hospodář beztak nikdy nebude a vzdal to, tentýž rok měl ve fabrice těžký úraz a zemřel. Pak už jsem nejezdil za tetičkou na prázdniny, ale jen občas na návštěvu a když jsem byl větší, pomáhal jsem jí zvelebovat chalupu.

Stodola zůstala pro mě tajemná. O některých předmětech jsem nevěděl, k čemu jsou a jak se používají. Když jsem chalupu zdědil, vyklidil jsem ve stodole místo pro auto, ale na ostatní věci jsem nesahal. Ležely tu a pomalu rezavěly. Mimoszemšťana sice zajímaly, ale zklamal jsem ho, sám jsem se v nich nevyznal.

Chtěl jsem mu to vynahradit tím, co umím, nalákal jsem ho proto na počítač. Tentokrát si k němu ale zasedl on a já jsem ho jen trochu usměřňoval a radil mu. Ukázalo se, že mimozemšťan

přes noc počítač obdivuhodně zvládl. Skoro mě ani nepotřeboval a navíc se ukázalo, že mezitím zvládl i češtinu, přinejmenším tak, že porozuměl čtenému textu. Pozastavil se sice nad tím, že mnohé stránky dostupné z mých záložek jsou cizojazyčné, ale když jsem mu ukázal, jak snadno se dají přeložit, úplně ožil. Začal se vracet k záložkám, které ho zaujaly obrázky, jenže měly anglické, ruské nebo arabské texty. Kostrbatost počítačových překladů mu nijak nevadila, bral texty tak jak byly a když byly přeložené nesmyslně, něco si i domyslel.

Rozdělili jsme si prostředky. Přenechal jsem mu svůj velký počítač a sám jsem si stranou rozložil notebook. Mít dva počítače je při práci z domova nutnost, protože při poruše jednoho jsem měl záložní a nemusel jsem se šéfem trapně jednat o neplaceném volnu, než si porouchaný počítač opět zprovozním. Šéfa to přece nezajímá, šéf chce pouze výsledky. Teď se mi to hodilo, počítač obsazený mimozemšťanem byl »jako v poruše«, ale notebook mi dovoľoval pokračovat, jako by se nechumelilo.

Nebyl problém mimozemšťanovi vysvětlit, že mám počítač jako pracovní nástroj a ani návštěva neznamená, že nebudu dělat nic jiného. Naopak byl spokojený, že může bez velkého rozruchu zkoumat naši civilizaci. A protože nepotřeboval spát, či přesněji, spánek se na něm neprojevoval, mohl využít i noc, kdy mě únava zahrnala za pec. Nemohu současně pracovat a flámovat, to spolu dost dobře nejde.

Mimozemšťanovi to nevadilo, měl o zábavu na celou noc postaráno. Jen na mě vzhlédl od obrazovky, když jsem mu dával dobrou noc.

»Dobrou noc, mami!«

=*=

Říká se, ráno je moudřejší večera. Něco na tom bude. Když jsem ráno zahlédl u svého počítače sedět zrzavou holku, napadlo mě, že jsem si měl předtím svoji »mámu« ofotografovat ze všech stran a mohl jsem mít neuvěřitelnou památku. I když jsem si řekl,

že to přece nebyla ona, podobala se jí jako vejce vejci. Aby ne, když byla geneticky stejná! A kde jinde by se mohla její podoba tak dokonale zachovat, než v mé vlastní genetice? Zkrátka jsem zřejmě prošvihl jednu ze životních příležitostí. Kdyby mě to napadlo včas...

Jó, kdyby – chyby! Říká se, že »Bych« je nedostižný, neboť ho všichni honí pozdě. Na první pohled jsem ale odhadl, že nová podoba se mimozemšťanovi obzvlášť povedla.

Místo špinavě zrzavého drdolu měla ta nová podoba hlavu ověncenou jasně zrzavou křtící volně rozpuštěných vlasů. Zezadu vypadala mladší a když se ke mně otočila, dojem se ještě zlepšil. Jestli to byl skutečný pohled na minulost té postarší servírky, pak musela mít velice zajímavou minulost – ledaže by se zuby nehty snažila vypadat co nejhůř. Ukažte mi ženskou, která chce vypadat jako šeredka, když je vlastně krásná!

»Takhle ti vadit nebudu?« zeptala se mě ta kráska.

»Takhle jistě ne,« ujistil jsem ji. »Ale napadlo mě, že bych ti měl říkat nějak lidsky. Jaké jméno by se ti líbilo?«

»Z mého hlediska je to jedno,« řekl.

»Dobře, něco vymyslím,« zamyslel jsem se. »Co takhle Eva? Nebo Libuše? Nebo Marie?«

»Jak říkám, je mi to jedno,« usmál se. »Tak třeba to první.«

„Dobře, budeš Evička. Ale měla bys o sobě zásadně mluvit v ženském rodě, svedeš to?“ řekl jsem vlastním hlasem – a česky. Řekl jsem si, i když česky neumí, pochopit by to mohla.

„Zpočátku možná nebudu mluvit vaší řečí úplně správně, ale budu se snažit,“ odpověděl mi – vlastně **odpověděla** mi také česky, hlasem k nerozeznání podobným hlasu servírky, jenže bez jejího rezignovaného tónu. Takže česky nejen rozuměla, ale už trochu zvládla i větnou skladbu, o přízvuku nemluvě.

„Pojedeme zase na výlet?“ zeptala se mě, když jsem se také rychle ustrojil.

„Napřed povinnost, potom zábava,“ řekl jsem. Musím dnes aspoň něco udělat, nestojím o trapné vysvětlování šéfovi...

Neměl bych si raději vzít dovolenou? To nepůjde, došlo mi, musel bych to dopředu naplánovat, šéf pro mimozemské návštěvy nebude mít pochopení a těžko bych mu tak unáhlené rozhodnutí zdůvodnil.

„Nevadí, když mi necháš tohle...“ ukázala na počítač.

Notebook byl pro mě sice nouzové řešení, ale pracovat se na něm dalo, takže jsem neprotestoval.

Dopoledne nám uteklo jako nic. Evička se zajímala o dění ve světě, já jsem se zažral do svěřeného problému – faktem je, jak se říká, v práci neznám bratra. Zabral jsem se do práce, až jsem zapomněl vařit, nebylo to poprvé, u mě to není nic výjimečného. Nezbylo mi než vyhlásit výlet, tentokrát do malé lesní restaurace, kam jsem si už několikrát zaskočil, neboť o ní šla pověst výborné kuchyně.

Lesní restaurace leží osaměle u hlavní silnice na Prahu, má ale velké a obvykle dost zaplněné parkoviště. Bylo tam ale místo na dvě až tři auta, takže jsme zaparkovali a vešli. Restaurace je ve staré dřevěné roubence, má pro hosty dvě velké místnosti a podle pečlivě udržovaných starých plakátů rozvěšených po stěnách tu stála hospoda už za císaře France Josefa, s vynucenou přestávkou za komunistů, kteří soukromé hospody statečně likvidovali.

Vyhlédl jsem místečko v rohu druhé místnosti, kde bychom seděli sami. Hned se k nám přitočil poměrně mladý číšník a podal nám koženkové desky s jídelním lístkem.

„Čau, Růžo!“ obrátil se v té chvíli na Evičku. „Co to máš za nový objev?“

„Prosím?“ obrátil jsem se na něho se zdviženým obočím.

„S vámi se nebavím, pane,“ odmrštil mě, „mě zajímá Růža, my se přece známe, vid’!“

Mimozemšťan mlčel, nevěděl co na to odpovědět. Musel jsem jednat já.

„Vy si Evičku pletete s její sestřenicí, že?“ upozornil jsem ho, že má asi na mysli jinou.

„Ale kdepak, Růža žádnou sestřenicí nemá, to bych o ní musel vědět!“ hlaholil číšník.

„Je trošku vzdálená, ale je to sestřenice!“ trval jsem na tom, že se mýlí on. Měl jsem to setsakra důkladně podložené, jenže on netušil, s kým má tu čest a tvrdošijně trval na tom, že jde o jeho známou Růženu. Mezitím mi to doskočilo. Evička vznikla jako klon staré servírky v sousedním vesnickém motorestu, takže se může jako vejce vejci podobat – její dceři. Tu jsem ovšem neznal, ale jestli se dcerunka podobá matince za mlada, pak už se nesmím divit. Na tu možnost jsem zapomněl, nezbylo mi než držet se své legendy. Evička je zkrátka sestřenicí. A že Růža žádnou nemá? Ale má, jen se s ní každému na setkání nechlubí.

Jídlo nám přinesl, ale hned si zaryl, že Růža nesnáší rajskou omáčku, kterou jsem pro nás oba objednal.

„A jak to, že nejsi namalovaná?“ zeptal se domnělé Růženy.

„To bude asi tím, že to není Růžena!“ utřel jsem ho suše.

Trochu ho vyvedlo z míry, když se mimozemšťan pustil do rajské omáčky. Dobře, že pravé Růženě nechutnala, to byl další drobeček, který číšníkovu jistotu navíklal.

Pozoroval nás pak podezíravě z dálky s kolegyní servírkou. Bylo vidět, že se o nás dohadují. Servírka byla zřejmě ochotnější přijmout jako skutečnost, že to není Růžena.

„Vždyť ani nemá náušnice!“ přemlouvala kolegu. „Umíš si ji vůbec představit bez těch příšerných kruhů?“

Jak se zdálo, Růženka je v této hospodě známější než jsem čekal i než bych si přál. Servírka nám příběhla nabídnout dortíčky a já jsem její nabídku velkoryse přijal a rozšířil ji ještě o kávu. Odběhla jako srnka.

„Není to Růžena!“ vmetla kolegovi hbitě. „Nejenže nenosí ty praštěný náušnice, ale vůbec nemá v uších dírky!“

Skvělý postřeh! Na to by se chlap nezmohl! Tím už našťestí kolegu přesvědčila, i když se na nás pořád díval s podezřením.

Po kávě jsem zaplatil a zvedli jsme se. Číšník se dokonce přišel omluvit za dotěrnost.

„Ale vážně, podobáte se svý sestřence, až jsem si vás spletl. Omlouvám se za tu familiárnost.“

„Nic se nestalo, nejste první, kdo si je plete,“ přijal jsem to blahosklonně. „Asi byste je rozeznal až kdyby stály vedle sebe.“

„Ale víte... obě mají úplně stejné vlasy...“ přidal ještě.

„Jo, to mají,“ přikývl jsem. „A obě jejich matky taky.“

„Ale kdepak, máti od Růži má vlasy hnědší!“ namítl.

„Však je taky starší, nebo ne?“ připomněl jsem mu.

Popřál jsem všem příjemného odpoledne a vyšli jsme ven. Škodovka na nás trpělivě čekala, odemkl jsem ji a nasedli jsme.

„Hergot, Růžo!“ zahulákal na nás jakýsi statný hromotluk. „Ty couro, neřikal jsem, že ti rozbiju hubu, jestli tě ještě jednou s někým načapám? A já sliby plním, to si piš!“

A jáže, další, kdo si spletl Růženu s Evičkou, pomyslel jsem si, ale už jsem měl planého dohadování právě dost a rozhodl jsem se halamu ignorovat. Nastartoval jsem a rozjel se. Jen ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak za námi hrozí pěstí.

Ta pravá Růžena nám to nějak zkomplikovala!

=*=
=

Myslel jsem, že to tím skončilo, ale šeredně jsem se zmýlil.

Sotva jsme zastavili před vraty stodoly a vystoupili, dříve než jsem otevřel vrata, vlétlo na náš dvorek nablýskané terénní auto, takové to es-ú-věčko pro snoby. Vyskočil z něj halama, co prve sliboval Růženě rozbít obličej, a hned se k ní hrnul.

„Něco jsem ti slíbil – a já sliby plním!“ zařval na ni.

„Pane!“ okřikl jsem ho. „Tady nemáte co dělat! Tady není veřejná cesta, ale soukromý dvorek!“

„Ty mi nebudeš poroučet!“ obrátil se ke mně – a v té chvíli mi dal bez varování pěstí do obličje, až mě tím odhodil dozadu.

Pak, dříve než jsem se stačil vzpamatovat, mě ještě nakopl botou mezi nohy, až jsem zaskučel bolestí.

„Já ti ukážu, co to znamená tahat se s mou holkou!“ vykřikl a doprovodil to další ránou pěstí. Po předchozím nakopnutí jsem byl předkloněný a fakticky neschopný obrany, mlátil do mě jako do hadrového panáka, až jsem upadl dozadu na zápraží.

Pak se obrátil k Evičce, aby ji také ztrestal, jenže v té chvíli úplně zavyl hrůzou.

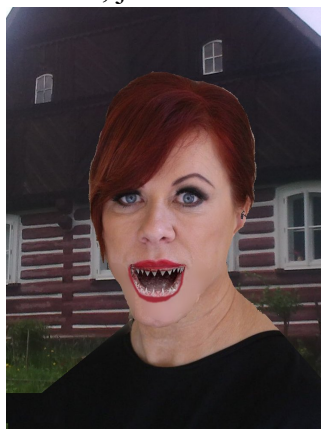
Měl proč. »Evička« roztáhla ústa od ucha k uchu a vycenila na něho úchvatný žraločí chrup. Až jsem se otrásl odporem, a to jsem ty zuby neviděl poprvé, takže mě nepřekvapily jako halamu. Pro toho to bylo nečekané a tím děsivější.

„Chceš používat násilí?“ zavrčela na něho telepatii.

Tím to podtrhla. Chlap zahýkal hrůzou, ale duchapřítomně uskočil dozadu, otevřel dveře svého es-ú-věčka a zapadl dovnitř. Bylo znát jak se mu třesou ruce, skoro nebyl schopný nastartovat, ale když se mu to přece povedlo, vycouval ze dvorku, až se mu kouřilo od pneumatik. Otočil se na cestě smykem, až po něm na rozpraskaném asfaltu zůstaly černé čáry, a vyrazil tak zhurta, jak to motor jeho vozidla umožňoval.

Ani jsem se nedivil, když se zakrátko ozvala od křižovatky s hlavní silnicí strašlivá plechová rána. Ani jsem tam nemusel být, abych to odhadl. Jeden řidič očividně nedal přednost vozidlům na hlavní silnici a druhý se hnal přes vesnici jako obvykle stovkou, vina byla samozřejmě na obou, ale halamu si policajti podají víc.

Pokud si ho vůbec podají... majitelé nablýskaných bouráků mívají jak u policajtů, tak u soudů protekci, dopraváci si ochotně

smlsnou na majiteli obyčejné škodovky a klidně nechají kolem frčet drahou audinu nebo es-ú-véčko aniž by si jich všimli.

Ani mi to ale nepřišlo jako spravedlivý trest. Ležel jsem na zemi a svíjel se bolestí, »Evička« stála nerozhodně nade mnou. Chvilí plivala do dlaně zuby, naštěstí jen ty žraločí, pak konečně stáhla ústa do obvyklého tvaru. Opět to byla krásná holka, člověk by od ní žádnou zradu nečekal. Zato já jsem měl dojem, že mi praskla čelist a sotva jsem viděl úzkými štěrbinkami očí.

„Nebudeš namítat, když tě uzdravím, že?“ nabídla mi.

„Jestli to dokážeš...“ zaúpěl jsem, když se jen trochu dotkla mého obličej. Přestala tedy a vzala mě za ruku, jako když doktor měří puls.

„Za chvíli to bude dobré,“ utěšovala mě.

Najednou mi v ruce vznikl pocit horka, jako kdybych si na ni přiložil zapnutou elektrickou dečku. Nebylo to ale nepříjemné, naopak, tohle bych si nechal líbit častěji. Horko postupovalo až k rameni, odtud se přelilo na krk a na hlavu. To už bylo příjemné méně, ale i to se dalo vydržet. Zejména když mi rychle splaskával otok kolem očí, takže jsem je naplno otevřel. Mezitím mi horko prostoupilo celým tělem, dokonce až do nohou.

„Už se to zlepšuje,“ ujistila mě.

Věděl jsem to i sám. Fakticky mě všechno přestalo bolet. Ne že bych byl mrtvý, ale jako kdybych dostal celkovou anestézii a k tomu pořádný doping. Zvedl jsem se a postavil se na nohy.

„Uklidím ještě auto,“ řekl jsem a obrátil jsem se k vratům od stodoly.

Za chvíli jsme seděli v sednici, každý na svém místě. Ale na pokračování v rozdělané práci jsem neměl ani pomyslení.

„Změnila ses neuvěřitelně rychle,“ měl jsem otázku.

Vlastně to otázka nebyla, ale nebylo to pouhé konstatování, mimozemšťan to ale pochopil a poskytl mi vysvětlení.

„Můžeme převzít cizí stopu, ale naše má vždycky navrch. A některé obranné prvky máme opravdu rychlé. Proti zvířatům na

všech světech se to osvědčuje. A někdy i proti těm, kteří by měli být rozumní, ale chovají se jako zvířata...”

Byla to pravda, bohužel hodně hořká a vůči nám lidem dost nepřijemná. Ano, někteří lidé jednají jako zvěř. O toho hrubiána snad ještě tak moc nešlo. Zmlátil mě sice pořádně, ale na Evičku si netroufl. Horší by bylo, kdyby byl ozbrojený, nebo kdyby ho napadlo použít jako zbraň auto – to mohl hned po nasednutí. Ve světě někteří psychopati v takové chvíli začnou střílet, nebo – což je ještě horší – vydají jiným povel ke střelbě těžšími kalibry. Pak nejde o jeden život, ani o deset. Některé tyto povely přišly lidstvo na miliony mrtvých. A to opravdu přestává každá legrace a začíná jít do tuhého.

Přál jsem tomu hulvátovi aspoň pořádně rozbité auto. Bylo zřejmé, že je to jeho pýcha, měl je opečovávané a naleštěné. Jen ať ho má pořádně pomačkané! Přát někomu neštěstí se sice nemá, ale tenhle hulvát si to zasloužil!

Měl jsem jakési tušení, že si ho policajti nepodají. Splnilo se to. Jenže úplně jinak, než jsem čekal. Přál jsem tomu rabiátovi smůlu v podobě pomačkaných plechů jeho čtyřkolového miláčka. Splnilo se mé přání, aby podle pravidla silnější traverzy narazil na někoho těžšího. V té chvíli jsem ale netušil, že ho právě odvázejí a že to auto, kam ho naložili, nemá jásavě výrazné barvy sanitek ani Policie, ale je mnohem nenápadnější.

Černý pohřebák.

=*=

Město

Ráno se Evička nečekaně zeptala, jestli na Zemi opravdu existují tak velká města, jaká jsem jí ukazoval a pak si je i sama na internetu prohlížela.

„Existují,“ ujistil jsem ji. „Ale my tady žijeme dost daleko od nich. Nejbližší velké město – a v Čechách největší – je Praha.“

„Zajímalo by mě vidět to zblízka,“ vyslovila své přání.

„Můžeme se tam zajet podívat,“ rozhodl jsem se vyhovět jí. „Už se mi zase nakupilo pár výkazů, obvykle je posílám poštou, ale když je šéfovi zavezu osobně, nic tím nezkažím.“

Vypravili jsme se tedy do Prahy. Proč ne? Jen jsem poslal šéfově sekretářce mail, že přivezu výkazy, aby se nedivila, že se neloguji, zamkl jsem chalupu a vyjeli jsme.

Na křižovatce už bylo uklizeno, jen v trávě okolo se válely nějaké plastické střepy. Pro mě to bylo zadostiučinění. Kdyby se ten halama nechtěl rvát, nic by se mu nestalo. I kdyby to odneslo jen rozbité zrcátko, patří mu to, syčákovi!

Menší problém byl v tom, že návštěvníkovi neukážu české dálnice. Jezdím po nich tak málo, že jsem si odvykl platit dálniční známku, takže i do Prahy jezdím po okreskách. Jde to také a není to tak drahé. To se ví, je to i pomalejší, ale když se vypravím čas od času do Prahy, stejně tím zabiju celý den, takže mě pár minut navíc nespasí.

Zato jsem návštěvě předvedl satelitní navigaci. Mám ji, ale do Prahy ji nepotřebuji. Od nás tam vede víc silnic, ale navigace mi vytrvale vnucuje jako »nejkratší a nejrychlejší« právě naopak tu prokazatelně nejpomalejší. Je sice možná o kilometr kratší, ale vede vesnicemi, které na svém území prosadily omezení rychlosti na čtyřicítku, což je opravdu o nervy. Ještě chybí pronájem běžců s červenými praporečky a bude to jako v počátcích automobilismu.

I koňmo by to mohlo být přes ty vesnice rychlejší, ale mám podezření, že by vesnickým radním vadil i klapot kopyt.

Ta maličko delší silnice vede naopak mimo vesnice, nemá omezení rychlosti, snad až na dva úseky se sedmdesátkou, ale časový rozdíl je příšerný. Mezi devadesátkou a stotřicítkou je rozdíl čtyřiačtyřicet procent, ale mezi čtyřicítkou a devadesátkou je to stopětadvacet procent! Vyplatí se tedy satelitní navigaci spíš ignorovat než jí slepě důvěřovat.

Cestou jsem Evičce vysvětloval snad všechno. Zajímalo ji auto, silnice, navigace, kamiony, které jsme předjížděli, pravidla silničního provozu, občas i zajímavosti kolem na polích, kvůli nimž jsem musel zpomalovat a občas i zastavit, abych jim mohl věnovat pozornost, která by mi chyběla při řízení. Cestou nás zastavila policejní hlídka a musel jsem foukat do přístroje, jestli jsem nepil alkohol a na dvou místech silničáři opravovali silnici, takže tam byla jízda řízená semaforem. Evička všechno pozorovala se zájmem, ale mlčky, ptala se vždycky až když jsme ujížděli.

Konečně Praha! Smůla je, že okraje Prahy tvoří desítky jen administrativně připojených vesnic, které nezaprou svůj původní vesnický charakter – i když se jejich obyvatelé k příslušnosti k hlavnímu městu hrdě hlásí.

Dorazil jsem až ke stanici metra, kde jsem auto zaparkoval.

„Dál pojedeme pod zemí,“ připravoval jsem Evičku na další neobvyklý zážitek.

Musel jsem jí zase vysvětlovat, proč dál nejedeme autem, proč se ve vnitřní Praze nedá zaparkovat a proč si Praha zavedla zóny, které to prakticky znemožňují.

„Vaše auta jsou neohrabaná a zbytečně velká,“ řekla ještě než jsme vstoupili do vestibulu.

„Nevím, nevím,“ zkusil jsem namítat. „Podle mého odhadu je váš ruhogr větší než kamion.“

„Ruhogr nezajišťuje jen létání, ale musí odolat po dlouhou dobu kosmickým podmínkám,“ rozprášila mou námitku. „Vaše kosmické dopravní prostředky nejsou větší než auta?“

„To bych uznal, kdybyste měli i něco menšího,“ řekl jsem.

„Máme,“ ujistila mě.

Cestování pod zemí může mít dvojí pohled. Pro člověka, který se nahoře zmitá v kolonách vozidel, je metro velice rychlý dopravní prostředek, i když – podobně jako u letadel – klikaté chodby, stavěné jako protiatomové kryty, nástup i výstup značně zpomalují. Pro moji návštěvu to byl jen další slimáčí dopravní prostředek. Největší výhodou metra je, že má tunely jen pro sebe a nemusí se o ně dělit s auty. Rychlost metra ani tramvají není tak záviděníhodná, aby vzbuzovala nadšení nebo dokonce údiv.

Z pohledu návštěvníka, zvyklého na úplně jinou dopravu, má ta pozemská samé nevýhody. Je pomalá, neohrabaná, obvykle nejedí tam, kam se chceme dostat a zbytek potom musíte pěšky. Auta se navzájem zdržují a překáží si, nezaparkujete je tam, kde potřebujete a si když k tomu připočítáme kouř ze spalovacích motorů, je to většina nevýhod.

Dojeli jsme do středu Prahy, vystoupili na povrch a prošli se po Staromáku. Evička si všechno prohlížela – sousoší, kostely, domy. Sama pochopila, že Staroměstské radnici něco chybí, ale dojem trochu napravil orloj s pohyblivými figurkami.

Přešli jsme Karlův most a zamířili k Hradčanům. Cestou bylo co obdivovat, ale Evičce se nejvíc líbily sochy. Kdoví, třeba je to pozemská zvláštnost a na Liangé sochy nemají.

Abych učinil zadost povinností, zastavil jsem se i u šéfa. Předal jsem sekretářce nutné výkazy, prohodil pár slov, ale moc jsem se nezdržoval. Výlet jsme zakončili cestou podzemní dráhou k mému zaparkovanému autu a brzy jsme uháněli po vedlejších cestách do naší vsi. Všude dobře, doma nejlépe!

Cestou jsme se ještě zastavili v jednom menším městečku, dokonce jsme sjeli z nejkratší trasy, aby návštěva viděla také jiné město než Prahu a jako zpestření jsme se jeli podívat na zříceniny starého hradu.

„Nemáme tak staré památky,“ přiznal mimozemšťan.

„My si našich starých památek vážíme,“ ujistil jsem ho.

„Nemáme je, nestavíme si obydlí z kamení, jako vy,“ dodal.

„Naše obydlí jsou krátkodobější, zato nás tolik neváží k jednomu místu, jako vaše domy vás. Možná proto více cestujeme.“

Na to jsem neměl co říci. Je tomu tak, domy nás poutají na jedno místo a cestujeme jen občas. Ale i naše cestování může být zajímavé, uvažoval jsem. Musíme si zase udělat nějaký výlet.

Netušil jsem, že to »Evičce« stačilo...

=*=

Následující dva dny se ale nic mimořádného nedělo. Při své návštěvě u šéfa jsem dostal úkoly a měl jsem tedy »o zábavu na delší dobu postaráno«. Evička seděla u mého počítače a věnovala se prohlížení internetu. Nikdo nás tam nerušil.

»Budu potřebovat větší množství biologické hmoty,« přišla za mnou třetího dne ráno. »Doprovodil bys mě někam, kde by se dala získat? Stačila by mi tráva, listí nebo i jehličí.«

Nic jsem nenamítal, naopak jsem byl zvědavý, nač to bude potřebovat. Jíst to snad nebude, se mnou má lepší stravování.

Dalo se čekat, že to nebude potřebovat pro sebe, ale nečekal jsem, že to potřebuje pro červa velkého jako kuře. Vylíhl se jí z kožnatého vajíčka, které znenadání vytáhla z úst a položila je na pokraj trávníku za chalupou, kam jsem ji dovedl. Nabízel jsem jí, že trávu pokosím, ale nebylo to nutné. Červ se hned po vylíhnutí pustil do trávy a musel jsem uznat, že by mu příslovecně kobylky žravost jen tiše záviděly. Trávu spásal až ke kořínkům a za ním zůstával pás holé hlíny. Po deseti minutách praskl, ale to se jenom zbavil příliš malé kůže. Chvilí vyčkával, než nová kůže trochu zaschne, ale pak pokračoval v žranici. Nejprve spořádal vlastní svlečenou kůži a pak se s ještě větší chutí pustil do trávy.

Bylo zajímavé pozorovat ho. Zhruba každých deset minut se svlékal a pokaždé byl větší a větší. Za hodinu byl velký jako slepice, za další hodinu jako pes vlčák. A čím byl větší, tím byl žravější. Nikdy jsem neviděl zvíře, které by tak rychle rostlo. Tak

rychle snad kyne těsto s kvasnicemi, jako ve známém filmu, kde Werich jako král kuchtil s Vlastou Burianem lívance a málem se v rychle vykynutém těstě utopili.

Pak se červ velikosti bernardýna nahrbil, z těla jako kdyby mu vyrazil hnědý pot, který však na něm rychle ztvrdl a před námi na úplně spaseném trávníku ležela – kukla.

„To je všechno?“ zeptal jsem se.

„Tím to teprve začíná!“ odvětila Evička. „Přeměna v kukle trvá zhruba půlden, ale neměli bychom ho tu nechávat samotného bez dozoru.“

„Přivezu vozík a odvezeme to,“ navrhl jsem.

Měl jsem ve stodole kárku a hbitě jsem pro ni odběhl. Jenže kukla byla příliš velká. Musel jsem si vypomoci pákou z prkénka a trámku a tak překulit kuklu na kárku. Pak teprve jsme ji mohli odvézt do stodoly.

„Co se z té kukly vylíhne?“ staral jsem se. „U nás se takhle líhnou motýli...“

„Motýl to nebude,“ usmívala se tajemně Eva. „Uvidíš!“

Půl dne byl ovšem jen hrubý odhad, mohlo to znamenat od deseti do čtrnácti hodin, to tu nebudeme sedět a hlídat. Naštěstí bylo teplo a nabídl jsem se, že si sem ke kukle přinesu notebook, aby si Evička mohla v klidu prohlížet internet. Rozdělili jsme se tedy, já jsem ještě vařil oběd a po tu dobu byla kukla bez hlídače. Ve stodole ji však nemělo co ohrožovat a když jsem se tam po obědě vrátil, byla v pořádku.

Už jsem se chystal odběhnout na večeři, když se najednou ozvalo prasknutí. Kukla! Honem jsem telepaticky přivolával Evu a ta se nezdržovala a hned za mnou přiběhla.

Kukla praskla, ale to bylo prozatím všechno. Chvíli jsme ji pozorovali a už jsem chtěl navrhnout, abychom líhnutí pomohli a obal rozlámali, když se kukla rozevřela a k mému překvapení bylo uvnitř poskládané něco, co mi připomínalo příkrývku.

Vzápětí se to ale rozložilo a před námi ležela oválná, tři krát dva metry veliká a asi píd' silná chlupatá placka, se srstí pískově žluté barvy. To je všechno?

„To je náš dopravní prostředek, *gasuluj*. Vyzkoušíme si ho, napodob mě!“ navrhla Eva.

Lehla si na tu placku a vybízela mě, abych si lehl vedle ní. Poslechl jsem ji – a v té chvíli se okraje placky »gasuluj« zvedly, obalily nás – a byli jsme v úplné tmě, jen jsem cítil, jak se placka i s námi zvedla do výšky.

»Nasad' si na oči *cuchdysy*,« upozornila mě, ale asi správně očekávala, že nebudu vědět oč jde. Věděla si ale rady. Nahmátla mi hlavu a přistrčila mi k očím cosi měkkého a na omak slizkého.

»Otevři oči naplno a vydrž!« poručila mi telepaticky.

Zkusil jsem to – a v té chvíli se mi na levé oko přilípla ta věc, až jsem se otrásl, ale než jsem si to mohl strhnout, najednou jsem zjistil, že – vidím. Viděl jsem vnitřek stodoly v nezvykle červené barvě, nicméně jsem viděl. Druhý *cuchdys* jsem si sám přiložil na pravé oko – a viděl jsem oběma očima.

Cuchdys je tedy obdoba okuláru našich dalekohledů nebo mikroskopů a zřejmě má i stejnou funkci, až na to, že k okuláru si oči jen přiblížíme, kdežto tohle se nasadí přímo na oko. Je to ale živé, oko to nedráždí, pokrývá to sice jakýsi sliz, ale ten se na oku chová přirozeně jako vlastní slzy a člověk tím vidí jako vlastníma očima, jenže... jenže to vypadalo trochu jinak barevně.

»Už vidíš?« zeptala se mě Evička.

»Už jsem na to přišel!« potvrdil jsem jí to. »Ale kolem nás je nějak nezvyklé světlo.«

»To není světlo jaké bys viděl vlastníma očima,« poučovala mě klidně. »To je světlo, v jakém vidí hadi.«

Samozřejmě záleželo na tom, v jakém světle sledují okolí hadi na Liangé. Hadi na Zemi ale často vidí v infračervené části spektra a kdyby to bylo ono, fungoval by *cuchdys* jako přístroj pro noční vidění.

»Obhlédneme si okolí,« navrhla Eva a **gasuluj** se i s námi jemně opřel o vrata stodoly, až je otevřel.

Pomalou a důstojně jsme vyletěli na denní světlo. Změnily se nám barvy, teď jsme viděli úplně přirozeně. Spatřil jsem, jak se nám před očima objevila jakási chapadla, která zavřela vrata stodoly a zajistila je závorou. Pak jsme se ale nečekanou rychlostí rozletěli. Svištěli jsme nízko nad střechami vesnických stavení, zakrátko jsme byli u kostelní věže, kde jsme zpomalili, oblétli ji – a přitom jsme si ji pěkně zblízka prohlíželi.

„Jestli nás dole někdo pozoruje, vypadnou mu údivem oči z důlků!“ řekl jsem. „Jak vlastně vypadá **gasuluj** zvenčí?“

„Jako nepatrný stín v infračerveném světle,“ řekla Evička. „Pro oči většiny denních tvorů jsme úplně neviditelní. Gasuluj má mimo jiných funkcí i vlastnost **gizotinu** – dělá nás neviditelné.“

„Fí ha!“ řekl jsem uznale. „Tohle u vás máte místo našich automobilů?“

„Nejen automobilů,“ řekla. „Jak jsem zatím pochopila, máte dopravních strojů spoustu druhů. Auta jezdí jen po zemi, máte i létavé stroje, ale máte jich málo a používáte je spíš výjimečně. Ukázal jsi mi i cosi, co jezdí v tunelech pod zemí a v Praze jsme na řece viděli vaše lodě. **Gasuluj** nahradí všechny najednou.“

„I lodě?“

„**Gasuluj** umí létat i pod vodou,“ ujistila mě. „Pod vodou má ovšem nižší rychlost, ale může se s námi i potopit a budeme v něm v suchu.“

„Takže je to auto-letadlo-helikoptéra-ponorka,“ shrnul jsem nadšeně všechny vlastnosti **gasuluje**.

Byl ale večer, takže jsme se vrátili do stodoly. Gasuluj nás tam uvolnil a změnil se v placku, pak se ještě trochu smrskl. Byl to teď poměrně nevzhledný balík.

„Dá se nosit na zádech,“ ukázala mi to.

Z balíku se vysunula dvě chapadla a změnila se v popruhy, které batoh držely na zádech. Podobný batoh měla od začátku,

říkala mu ale renfach. Tvrдила, že v něm má prostředky poslední záchrany, měla v něm i vajíčko, ze kterého se vylíhl gasuluj.

„Bez nich bych to měla mnohem horší,“ ujistila mě.

„Podíváme se ráno do Prahy, chceš?“ navrhla mi.

Nebyl jsem proti, ale teď už byla tma, takže jsme to odložili na zítra. Ráno je moudřejší večera.

=*=

Ráno jsme se nechali obalit gasulujem, vznesli jsme se výš a rozletěli se. Panečku, to nebyla rychlost závodního auta! Letěli jsme přímo, nezdržovali jsme se zatáčkami ani vesnicemi.

„Jak rychle to letíme?“ zeptal jsem se.

„Když to přepočítám... šest set kilometrů v hodině,“ řekla po krátkém zaváhání, kdy zřejmě převáděla rychlost na pozemské jednotky.

„To je nádhera!“ liboval jsem si. „To bývala ještě nedávno rychlost stíhaček! Teď konečně chápu, proč ti naše auta připadají jako slimáci!“

„Říkal jsi ale, že vaše velká letadla jsou skoro dvojnásobně rychlejší,“ připomněla mi.

„Ano – ale celkově ne...“, řekl jsem. „Pravda, ve výšce jsou skoro o polovinu rychlejší, ale vyšší rychlost sama nestačí. Musíš připočítat spoustu času ztraceného na start a přistání, dopravu na letiště, čas potřebný na organizaci, prodej letenek, čekání, až se shromáždí všichni cestující... Ta velká letadla nemohou létat kam tě napadne, potřebují velká letiště a co získají na rychlosti během letu, to pohltnou následně ztráty času... chtěl bych se ještě dozvědět, jak to máte zavedené organizačně? Vaše letadla jsou přece živá, to také vyžaduje péči. Když nepotřebuji auto, nechám je stát třeba týden ve stodole. Je neživé, vydrží to. A nejen týden, klidně i rok. To u živého tvora nejde, vid’?“

„Nejde,“ souhlasila. „Ale i vy jste dříve používali dopravní zvířata – a koně jste asi nemohli zavítat na týden do stodoly, také jste se o ně museli starat, ne?“

„Museli,“ souhlasil jsem. „Koně se musí krmit i když na nich nikdo nejezdí. Proto to byla výsada našeho panstva. Těm se o koně starali najatí lidé, ale většina lidí musela chodit pěšky. Chodí u vás také většina pěšky? Někdo spočítal, že kdyby dnes všichni majitelé aut měli koně, byla by naše města dávno pod tlustou vrstvou hnoje.“

„Zajímavé!“ zasmála se Evička. „I když, u těch koní by to snad mohla být pravda.“

„Jak je to u vás?“ zeptal jsem se. „Místo strojů máte živé tvory, jako je gasuluj. To bych chápal. Ale musíte je přece krmit – a jistě mají spotřebu úměrnou výkonu, který od nich vyžadujete. A s tím určitě souvisí i ten hnůj, ne?“

„Máš trochu pravdu – a nemáš,“ usmála se. „Pravda je, že gasuluj se musí něčím živit, ale spokojí se s málem, větší louka mu stačí na celý rok. Nejlepší je, když ho na tu louku vypustíme, pak se pase sám. Telepatii rozumí jako většina živých tvorů a dá se mu tedy vysvětlit, kde je »jeho« a kam už nesmí. Bude se držet ve vymezeném prostoru, leda kdyby mu nestačil, pak se přihlásí o své. A ten hnůj... z rostlin využívá především energii, většinu živin jim vrací. A netrousí výměšky po povrchu, ale do země, má takové... kladélko. Nejsou s ním problémy.“

„Ale co v zimě?“ zeptal jsem se.

„To je jediný problém, ale jen ve studených krajích poblíž pólů,“ připustila. „Pak jsou dvě možnosti. Buď ho chceš využívat i v zimě a musíš se mu postarat o nepřetržitý přísun trávy – stačí v sušené podobě – a k ní dostatek vody, držet ho v teple – teplo si z potravy vytvoří sám, ale musí mít vhodné závětrří. Nebo v zimě nelétáš, pak se dokáže uvést do zimního spánku a zimu prospí. Trochu se to podobá vašim odstaveným autům.“

„Začneme se tedy starat o sklizeň sena,“ umiňoval jsem si.

K chalupě původně patřila pole, dnes ale využívaná zdejším zemědělským družstvem. Ale kolem chalupy byla rozsáhlá louka, která družstvu nestála za pronájem. Dokud žil strejda, sklízela na

ní seno pro kozy a ve stodole ještě byly staré zásoby. Doufal jsem, že mě zemědělství úplně mine, ale musím se zřejmě naučit sekat kosou.

Mezitím jsme doletěli na okraj Prahy, ale tentokrát už jsme nehledali parkoviště, ale zamířili jsme přímo na Hradčany. Tam je jinak bezletová zóna, jenže jsme si z ní starost nedělali. Nikdo nás neuvidí a kde není žalobce, není ani soudce.

Přiznám se, takhle z výšky jsem Prahu neznal a bylo to pro mě nové stejně jako pro Evičku. Na rozdíl od ní jsem měl jakési povědomí, kde se jaká památka nachází a mohl jsem jí tedy dělat průvodce. Všude – až na zakázané zóny. Ale Evička měla beztak zájem spíš o památky a ty jsme ze vzduchu měli jako na dlani.

Parkovat jsme nepotřebovali, všechno jsme si prohlíželi nad hlavami nic netušících chodců. Málo platné, tenhle výlet byl proti předchozímu nesrovnatelně lepší. Jednak jsme strávili méně času neproduktivně v dopravních prostředcích i pěšky, ale měli jsme navíc větší možnosti prohlédnout si pamětihodnosti naší matičky Prahy i z nezvyklých úhlů pohledu.

A pochopitelně jsme toho stihli mnohem více než předtím. Některé pamětihodnosti jsou z pohledu shora zajímavější než ze žabí perspektivy. Taková televizní věž na Žižkově, ale i rozhledna na Petříně jsou z ptačí perspektivy ještě zajímavější.

Vykládal jsem při tom Evičce všechno co jsem věděl. Třeba že Petřínská rozhledna je vlastně postavená jako zmenšený model známé Eiffelovky, vykládal jsem jí o vývoji stavebních slohů od románského po současné stavby, oblétlí jsme zblízka mrakodrapy na Pankráci, prolétli jsme známými tunely pod Vyšehradem, pod Letnou a dokonce i pěším tunelem pod Žižkovem. Pak jsem si vzpomněl na ZOO. Nebyl problém si tam zaletět a prohlížet si zvířata ve výběžích, i když – některá nás buď vytušila, nebo nás možná i zahlédla, zkrátka jsme je splašili. Týkalo se to zejména slonů, ale i velkých kočkovitých šelem, jako lvů a tygrů. Sloni se od nás odtahovali a kočkovité šelmy hledaly úkryt v pavilonech.

„Jak to, že je plašíme?“ zeptal jsem se Evičky.

„Říkala jsem ti, že jsme jen nezřetelný stín,“ vysvětlovala mi. „Ale některá zvířata nás jako slabý stín opravdu vidí – a ta se nás bojí. Jsme pro ně zkrátka něco neznámého.“

Některá zvířata nás ale neregistrovala a mohli jsme jim létat přímo před čumáky, nevadili jsme jim. Antilopy před námi raději odběhly na opačný konec výběhu, ale žirafy bychom mohli drbat za ušima, těm jsme byli ukradení.

Na oběd jsme se zastavili v menší hospůdce. Předtím jsme přistáli v boční uličce, **gasuluj** nás uvolnil a smrskl se do podoby velkého batohu. Nedal jsem jinak a vzal jsem ho na záda, ale asi se mi nadnášel i na zádech, očekával jsem větší tíhu. V hospůdce jsme navzdory neobvyklé barvě vlasů Evičky pozornost nebudili. Pražáci jsou nadobýčej nevšímaví.

Výlet stál za to a když jsme se večer vraceli, měli jsme oba povznesenou náladu, i když jsme nic nepili. Evička se mnou po návratu došla na louku, kde vysvětlila gasulujovi, kam až se smí pást. Chtěla mu vymezit i kam se má potom uložit ve stodole, ale když jsem navrhl, aby si gasuluj prostě otevřel dveře a uložil se do sednice s námi, nebyla proti.

„Někteří lidé v Čechách mají zvířecí společníky, nejčastěji kočky nebo psy,“ objasňoval jsem jí. „Říká se jim také »zvířecí mazlíčci« a mívají své místo přímo s lidmi. Gasuluj je přece něco podobného, proč by neměl mít nějaký měkký pelíšek v sednici?“

„Odpočívát na měkkém, to pro něho není,“ řekla. „Nejlepší by pro něho byla rovná podlaha, kde se může rozprostřít.“

Gasuluj si tedy našel největší kus volné podlahy, kde by se mohl roztáhnout, jak mu to nejlépe vyhovuje. Evička sice tvrdila, že to u nich není obvyklé a u nás také nikdo nespí spolu s koňmi, jenže to jsem hned vysvětlil tím, že koně přece jen zapáchají hůř.

„Když vám nevadí pes, ani gasuluj nebude vadit,“ uznala. Je to přece živý tvor.

==*==

Chléb z Liangé

Když se příštího dne na oběd Evička odtrhla od internetu, obrátila se na mě se sprškou dotazů. Oběd byl pro tuto příležitost vhodnou dobou. Jak říkala moje babička, s jídlem se nedá spěchat a lehká konverzace má u oběda místo. Dnes to málokdo dodržuje a obědy se stávají sprintérskou disciplinou. Jednak to není zdravé, člověk si jídlo ani pořádně nevychutná, ale jak opět říkala moje babička, nejprve je třeba žaludek probudit a poškádlit a až potom po něm můžete chtít práci.

Běžně se brambory vaří ve vodě, která se sleje do odpadu. Já sleju vodu z brambor do kastrůlku, přidám trochu sádla, trochu česneku a mám česnečku na »probuzení a poškádlení žaludku«. Na to by si měli zvyknout všichni, ubylo by žaludečních nemocí.

Při polévce Evička mlčela, ale pak se začala ptát. Zajímalo ji, odkud se bere jídlo, které jí nabízím. Musel jsem jí vysvětlit, jak všechno začíná na polích, kde se pěstují nejdůležitější plodiny pro lidi i pro hospodářská zvířata a jakými proměnami jednotlivé potraviny procházejí. Obilí se mele na mouku, z té se peče nebo vaří těsto, brambory se vaří bez šlupek, část se použije pro chov prasat a drůbeže, část živin představuje kravské mléko a produkty z něj, něco dodají vejce a ovoce.

„Nenapadlo vás využít k přípravě jídla mikroorganismy?“ zeptala se mě.

„Využíváme je,“ přisvědčil jsem. „Málokdo si jejich činnost uvědomí, ale jsou velice důležité.“

Rozpovídal jsem se o kvasinkách a jejich užití – od kvasnic používaných na kynutí těsta, kvašení nápojů, v Čechách víc piva, na Moravě vína, přes výrobu kvašených produktů z mléka, od obyčejného kyselého mléka a podmáslí po tisíce druhů sýrů.

„Ale jen tak, přímo, ty kvasinky nejíte?“ vyzvídala.

Vzpomněl jsem si tedy na kvasnicovou pomazánku, kdy jíme kvasnice přímo, ale víc jídel tohoto druhu jsem neznal.

„Přitom je to efektivní způsob přeměny živin,“ nadhodila. „Kdybyste to pořádně rozvinuli, vynaložili byste na získávání i na zpracování potravin méně času, prostředků i energie.“

„Vy to máte vyřešené lépe?“ zpozorněl jsem. „Uvědom si, my si nevystačíme s trávou, jako vy.“

„My sice ano, ale jen díky tomu, že máme nějaké pomocné kvasinky přímo v sobě,“ řekla. „Máte sice nějaké také, bez nich je trávení mnohem složitější, ale mají u vás jen nepatrnou úlohu. Na zpracování trávy rozhodně nestačí.“

„Máš asi pravdu, proto přece potraviny tepelně, nebo i jinak upravujeme,“ podotkl jsem. „Vaření je věda a jsou potravinářské obory, kde se vyžaduje vysoká odbornost.“

„A nechtěl bys, alespoň v malém měřítku, vyzkoušet naše metody?“ navrhla mi.

„Máš-li možnost je tady na Zemi vyzkoušet, nebudu proti,“ slíbil jsem jí. „Co by to mělo obnášet?“

„Vstupním médiem může být jakákoliv biologická hmota,“ začala. „I taková, jaká je pro vás nestravitelná. Něco málo už jste na tomto poli zkusili i vy. Našla jsem si ve vašem internetu článek o pěstování hub na slámě. Sláma je ve vašem světě stravitelná jen pro přezvýkavce, kteří mají čtyři žaludky. Když do balíků mokré slámy, uložené ve vlhkém sklepě, dodáte podhoubí některých hub, proroste slámou a vytáhá z ní tolik živin, až se laik diví. Je to sice jen malý krůček, ale mnohé naznačuje.“

„Vy používáte k produkci potravin houby?“ plácl jsem.

„Spíš kvasinky,“ opravila mě. „Ale umíme je modifikovat na tisíc způsobů. Není problém nastavit je tak, že výsledek těžko rozeznáte od vašich dosavadních potravin. Víš co? Dnešní oběd se ti povedl, kuře bylo výborné, až na ty kosti v něm, ale když mi teď opatříš pár kilogramů jakékoliv biologické hmoty, třeba trávy, a přenecháš mi kuchyni, udělám ti k večeři skoro totéž. Platí?“

„Tak na to bych se rád podíval,“ vyhrkl jsem. „Platí!“

Jak jsem vycítil, takový pokus by byl doslova revolucí.
Kdyby se ovšem podařil. Ale tak nějak jsem už věděl, že se
podaří. Evička nemluvila do větru.
Jdu nasekat košík trávy.

=*=-

Sledovat Evičku při vaření – to opravdu stálo za to!

Evička k tomu potřebovala svůj batoh – tedy *renfach*. Byl pro ni jako »KPZ – krabička poslední záchrany«, ale měla tam víc drobností než bych čekal. Něco jako kompletní biochemickou laboratoř, zárodky všeho druhu, mimo jiné i další vejce gasulujů, takže nebyla mezi námi jenom s holýma rukama.

Díval jsem se jí pod ruce, co dělá – a nestačil jsem se divit. Trochu mě mohlo odradit, když jsem viděl, s čím pracuje. Třeba hned první úkol – umlít trávu na jemno, neřešila mlýnkem, jak bych to dělal já, ale během hodiny si vypěstovala sbírku červíků, které donesenou trávu změnilly v kašičku. Evička potom posbírala jejich vajíčka a uložila si je pro příště, načež červíky předhodila jakýmsi kvasnicím, které z nich vytvořily zapáchající hmotu – ale zkusili jste si někdy přivonět k čerstvě vykynutému těstu? I naše potraviny občas procházejí fázemi, kdy nevzbuzují chuť k jídlu! Znam lidi, kteří by se pozvraceli než by snědli kousek syrového droždí, což jim ovšem nebrání pochutnávat si na chlebu, pečivu, buchtách nebo knedlicích.

Faktem je, že my kuchyňské proměny až příliš často řešíme tepelnou úpravou. Vaření, pečení, smažení, dušení, to jsou naše nejčastější kuchyňské operace. Máme k tomu sporáky, papiňáky, mikrovlnky, pečicí trouby a fritézy, které spotřebují podstatnou část energie potřebné v domácnostech, ať už používáme elektřinu, plyn, uhlí, dříví anebo sušený velbloudí trus. Pravdou je, že naše tepelná úprava má nesporné výhody, například sterilizuje většinu nežádoucích bakterií, které by nám mohly škodit. V některých krajích se dokonce nedoporučuje jíst cokoliv,

co neprošlo ohněm, jinak se dočkáte – v nejlepším případě jevu zvaného »hnačka«.

Evička naopak žádné teplo nepotřebovala.

Přítom jsem nepochyboval, že něco podobného sterilizaci proběhne u jejího postupu také, jenže škodlivé bakterie nezničí teplo, ale jiné použité mikroorganismy. Něco jako když plíseň pana Fleminga zvaná penicilin požírala bakterie nejprve v Petriho miskách a později i v tělech infikovaných človíčků.

Večer jsme měli na stole totéž co v poledne, až na to, že se »vařené brambory« předtím nevařily a v »kuřecím mase« nebyla ani jedna kůstka. To se rozumí, jídlo jsem prohlížel a ochutnával bedlivě, ale jediné, co mi chybělo, byly kuřecí kosti. Maso mělo vláček, pokrývala je propečená kůžička, brambůrky byly dobře uvařené, i když bez ohně, vody a páry... proč to nepřiznat, zíral jsem na to užasle. Tohle – z košíku trávy? Tomu říkám umění!

„Chceš se to naučit?“ zeptala se mě, když jsem se rozplýval chválou nad večeří.

Mohl bych nechtít?

Mělo to jen jednu, řekněme technickou či psychologickou vadu. Podle Evičky musím nejdřív svolit s jednou malou, bohužel nevratnou úpravou mého těla. Při ní získám sedmý smysl, který mi všechna zmíněná kouzla umožní. Podotknu jen to, že šestému smyslu Evička říkala »*deryvitia*« a já pozemsky »telepatie«, byl to skutečně úplně nový, odlišný smysl a i když možná nebyl tak důležitý jako zrak, užitečný bezesporu byl. »*Jedresu*« umí nejen analyzovat, ale i měnit právě ty mikroorganismy, které obyvatelé Liangé tak často používají ve funkci biologických pomocníků.

„Co tomu budu muset obětovat?“ zeptal jsem se věčně.

„Deryvitii jsi také nic neobětoval, jen jí využíváš jako já,“ ujistila mě. „Deryvitii jsem ti dát musela, abychom se dohodovali hned na počátku, i když bych se vaši češtinu jistě naučila rychle, deryvitia je pohotovější. Totéž platí o »jedresu«, až na to, že ti propůjčí ještě užitečnější schopnosti.“

Horší je, že telepatie vyžadovala poměrně nepatrný zásah do mozku – a Evička využila toho, že mě omráčila exploze, takže jsem neprotestoval, a telepatie je jen cosi jako malá biovysílačka zamontovaná do hlavy, která zvenku není vidět a projevuje se jen tím dobrým, kdežto »jedresu« je složitější, část se vkládá přímo k mozku, část do vhodných dutin v hlavě, které ovšem přestanou být duté a hlavně, získám druhý »jazyk«, běžně ukrytý v nosních dutinách, který mohu nosem vysunout a jeho pomocí zkoumat či upravovat co potřebuji.

Řekne se to snadno, ale znamená to, že už nikdy nebudu jako dřív. Což už beztak nejsem, neboť telepatie také patří mezi mé odlišnosti od většiny lidí našeho světa. Ať jsem si to v hlavě přebíral jak chtěl, vycházelo mi, že odmítnutí by nebylo projevem vysoké inteligence, spíš naopak.

„Dobře, беру to,“ řekl jsem.

=*=
=

»Jedresu« má pro obyvatele Čech jednu nevýhodu. Nedá se popsat slovy, protože češtině potřebná slova zoufale chybí. Pro naši útěchu musím dodat, že potřebná slova nejsou v **žádném** ze všech jazyků, kterými se v našem světě mluví, takže není odkud je převzít. A když převezmu potřebné výrazy z jazyka Liangé, je to marné, nikdo jim nerozumí, neboť je v životě neslyšel.

Navíc je nemožné cokoliv popsat, když nikdo nemá ani potřebné vjemy! Popisujte hluchému krásu Mozartových skladeb, nebo slepému velebnost obrazů Michelangela anebo Leonarda da Vinci! Jediné, čím můžete jakž takž posoudit výsledek, je chuť. Když se rozhodnu napodobit pozemské jídlo, můžete se pokoušet zjistit chuťové odlišnosti. Předem vám řeknu, nezjistíte zhora nic. Pravda, v kuřecím mase chybí kosti, ale při srovnání vykostěného kuřete ztratíte poslední vodítko. Ani čich vám nepomůže rozeznat přírodní od umělého.

Napadlo mě v první chvíli, že právě tohle by mohlo být tak revoluční dobrodiní lidstva, jako nic jiného. Přeměna libovolné biohmoty v potraviny by mohla odstranit hlad po celém světě.

Jenže stačilo trochu se zamyslet a mělo to na mě podobné účinky jako ledová sprcha.

Masívním rozšířením biotechnologií z Liangé mezi lidi by se občané stali nezávislí. Byl by to konec automobilů a ostatních dopravních prostředků i s navazujícím průmyslem. Potravinářství by se smršelo na nejjednodušší pěstování biohmoty. V Čechách dosahuje zemědělství jen jednu sklizeň ročně, jenže sklizeň trávy probíhá nejméně dvakrát i třikrát do roka. V českém zemědělství seno zkrmuje hospodářská zvířata, ale mezistupeň můžeme díky Liangé vynechat. Ze zemědělství by zůstalo pěstování a sklizeň sena, jenže to je tak primitivní »výroba«, že by se dala zvládnout i amatérsky. Nepotřebovali bychom ani zemědělská družstva, ani Agrofert a jiná monstra.

Jenže co by to znamenalo? Náš svět, jak jej známe, by se úplně rozvrátil. Automobilový průmysl by se položil jako první, potravinářský hned za ním. Dnešní prodejní řetězce by ztratily důvod existence. Prodej abstraktní biohmoty – vlastně lisovaného sena – by nahradil komplikovaný prodej tisíců potravinářských položek, ale nezaměstnal by ani tisícinu současných zaměstnanců. Podnikatelé v dopravě, od leteckých společností a autodopravců po železnici by ze dne na den skončili – ale co s těmi lidmi dál?

Snad bychom si mohli konečně dovolit více učitelů, aby se snížily počty dětí ve třídách a učitelé se jim mohli věnovat? Něco by spolklly služby, ale nemohou být všichni holiči a kadeřnicemi, stejně jako se nemohou všichni stát politiky!

Celkově se mi před očima začala rýsovat obludná reforma celé naší lidské civilizace. Možná by byla pro většinu lidí lepší, ale část lidstva – a to nejspíš ta mocnější – by se proti tomu zcela určitě postavila. Čím víc by se lidé stali na nich nezávislejší, tím by byli ti nahoře zbytečnější. Nasadili by proti tomu všechno, co

dnes mají k ruce, od prodejných médií po armádu. Špičky všech náboženských směrů by se proti tomu svorně postavily – důvod by si našly, třeba že to odporuje »Božímu pořádku«, »Alláhovu učení«, »je to od ďábla« a »naruší to lidem karmu«. Jak známo, kdo chce psa bít, hůl – a vlastně i toho psa – si vždycky najde.

Měl bych svědomí vyvolat další náboženské války?

Na druhou stranu jsem se utěšoval tím, že pokrok se nedá zastavit a jestli se biotechnologie z Liangé jednou rozšíří, nikdo už to nezastaví ani hrozbou ukamenování a plamenů pekelných.

Ano, ale není snadné být prorokem nového světa. Prorokům se občas přihodí, že skončí na hranici, na kříži nebo s uříznutou hlavou pro výstrahu bezvěrcům. A upřímně – proč bych zrovna já měl být nějakým připitomělým prorokem? Docela rád bych tuto pochybnou slávu přenechal někomu jinému.

Je ovšem pravda, že jsem byl zvědavý jako kotě, které se honí za světelným prásátkem z laserového ukazovátka. Seznámit se s netechnickou civilizací bylo tak zajímavé, že bych tomu neodolal, i kdyby to vyžadovalo oběti. Spolupráce s Evičkou zatím neměla žádné záporné stránky a byl jsem to spíš já, kdo měl větší prospěch. Zpočátku byla u mě jako návštěva, ale uživil jsem ji snadno. Pak se to ale otočilo a schopnost proměny jakékoliv biohmoty v jídlo, kterou mi dala, byla k nezaplacení.

A to byl teprve začátek!

==*=

Jednou z revolučních možností biotechnologií z Liangé byl »vzorník«.

Evička měla základní vzorníky dva. Jeden, který mě vůbec nezajímal, obsahoval vzorníky jídel z Liangé. Včas mě před ním varovala, ta jídla by mi nejenže nechutnala, ale byla by pro mě nejspíš i jedovatá. Původní podstata obyvatel Liangé je bližší ještěřům a když si představíte, co všechno sežerou naši krokodýli, přejde vás na to chuť. Jenže s převzetím lidské podoby převzala

Evička i lidské chutě. Oceňovala, co oceňujeme my, chutnalo jí to co nám a její vzorník lidských jídel byl použitelný i pro mě.

Vzorník je poměrně malý lístek, tvářící se jako pergamen, velikosti běžné krabičky zápalek, uschovávaný v malém pouzdru. Je rozdělený na milimetrová políčka, z nichž každé obsahuje vzor jednoho jídla. Očima tam moc nepoznáte, ale dotykem »jazykem jedresu« téměř okamžitě rozpoznáte jeho důležité charakteristiky. A co víc, když tyto charakteristiky vnutíte biohmotě, přemění se podle nich. Výsledkem může být pečené kuře s brambory, nebo chleba se salámem, případně cokoliv, od čeho máte vzorek. A ten se dá získat buď tím, že si požadovaný produkt živě představíte, anebo tím, že získáte vzorek jídla například návštěvou restaurace, kde šéfkuchař dobře vaří. Na jeden vzorník se vejde více než tisíc vzorků a lístek s »lidskými jídly« byl zatím poloprázdný, i když Evička každé nové jídlo nejprve nenápadně zkoumala »jazykem jedresu« a uložila je jako vzor. Ne že by výtvořiny mého kuchtění byly hnusné, ale kuchařky i kuchaři v okolních hospodách vařili chutněji. Inu – profesionálové!

Jenže pomocí vzorníku Evička dokázala vytvořit jídla jako ti profesionálové, i když úplně jinou cestou, bez ohně a vaření. A přitom stejně chutné! Když jsem to pochopil, objeli jsme v době obědů a večeří několik nejbližších hospod, proslulých svou dobrou kuchyní. Nedávali jsme si oba totéž, ale každý něco jiného, aby to mohla Evička uložit do vzorníků.

Eviččin vzorník představoval obdobu restaurací, kde je na jídelním lístku každý druh jídla barevně vyobrazený, aby si hosté mohli vybírat i očima. Tohle bylo něco podobného, jenže namísto obrázků tu byly chutě a vůně. Měly jen jedno ouvej. K přečtení vzorníku potřebujete »jazyk jedresu«. Kdo tento orgán nemá, je na tom jako slepec u obrázků. Neuvidí zhora nic.

Něco podobného platí i pro přeměny vzhledu.

Napadlo vás někdy, kolik informací se dá nacpat do jediné buňky? A co do buňky – ale do jejího jádra? A co do jádra – do

jediné molekuly DNA? Umíte si představit, že se i sami vejdete do jediné buňky?

Liangéjané mají molekulu DNA údajně třikrát složitější než my, lidé Země. To umožňuje schopnost přijmout do sebe i úplnou DNA jiných tvorů a dočasnou přeměnu v bytost úplně jiných vlastností a tedy i vzhledu. Evička byla názorným příkladem. Žila teď mezi námi životem obyčejné pozemské ženy, jejím vzorem byla jedna starší, už trochu utahaná servírka, od níž si vzhled jen vypůjčila a využívala toho. Zvolila si mladší variantu svého vzoru a to tak dokonale, že jsem dostal pořádnou nakládačku za to, že se »tahám s její dcerou«, což ovšem pravda nebyla. Bohužel, ten halama se už o svém omylu nedozvěděl. I když by se mi zřejmě neomluvil, aspoň by poznal, že se unáhlil. Snad si uvědomil svůj omyl přinejmenším v okamžiku, kdy na něho Evička vycenila žraločí zuby. Jenže krátce poté vletěl do cesty kamionu, který ho neúprosně rozdrtil v kabině auta.

Otázkou je, jak skutečná Růžena, zřejmě hodně podobná své matce a to do takové míry, že si s ní lidé Evičku pletli, nesla náhlou smrt nápadníka, který ji beztak považoval za svůj majetek, takže cítil oprávnění rozbít ústa každému, kdo by o ni prstem zavadil. A Evička byla schopná během minuty opustit svou přejetou podobu alespoň v oblasti úst, přijmout úplně jinou podobu a pak se opět vrátit.

Tuhle možnost my lidé nejspíš mít nebudeme. Naše DNA je příliš chudá a proměny neumožňuje. Teoreticky se dá dědičnost a s tím i vzhled měnit, ostatně se to po nepatrných kousíčkách děje a říká se tomu vývoj, ale není to tak rychlé, jako u obyvatel Liangé a co je horšího, nebylo by cesty zpět. Potíž je, že »zálohu« předchozího stavu nemůžete »uložit« do sousední buňky, ale musí být v téže buňce, kde už u nás není místo.

Bylo by to ale lákavé. Potřebujete něco ukrojit? Udělejte si z malíčku nůž a krájejte. Až ho nebudete potřebovat, vraťte si tam opět malíček. Evička to tak dělat může, ale ona se dokáže vrátit

do původní podoby Evičky a žraločí zuby jí nezůstanou. Navíc to není ani její původní podoba, ale převzatá. Svou původní podobu má jistě někde v sobě dobře schovanou, aby se do ní mohla vrátit, až nebude potřebovat podobu Evičky.

Teď je ale mezi námi na Zemi a tváří se nenápadně. Zatím jen dva lidé pochopili, že sem nepatří. Já jsem ji viděl od začátku a vím – nebo si myslím, že vím – oč jde, že na Zemi ztroskotala a je ráda, že přežívá, a pak jeden halama, kterému ukázala zuby, když se choval příliš agresivně. Halamu ale vyděsila víc než bylo zdrávo – zejména když se i na útěku choval agresivně. Jenže ten kamion měl přece jen silnější traverzu než es-ú-véčko a navíc mu vjel do cesty zprava a náraz ho v kabině rozdrtil. Řidiči kamionu asi přidělal nějaké noční můry a kdoví, možná i pocit viny, i když podle předpisů jel mravně po hlavní silnici a nemohl to čekat.

Všichni ostatní netuší oč jde. Někteří Evičku považují za dceru servírky z motorestu Růženu, která se s matkou rozkmotřila ve zlém a ty dvě spolu nemluví. Pravá Růža přišla o současného frajera, který ji nejspíš usurpoval, takže by si mohla oddychnout. Kdyby se ty dvě setkaly, nemají si co říci. Jenže se nesečkají, já ani Evička nechodíme tam, kde je Růžena a naopak.

A Evička se pomalu, ale jistě seznamuje nejen se životem na české vesnici, ale prostřednictvím internetu i s naším podstatně rozmanitějším světem, kde s jistou dávkou štěstí havarovala.

Zatím se přizpůsobila dobře.

=*=

Kolem světa

První dobu po ztroskotání musela Evička poznat nejbližší okolí a nějak se dohodnout s námi – obyvateli našeho světa.

Jenže poznání jedné vesnice, ba co hůř, prakticky jen jedné roubené chalupy nemohlo stačit k poznání našeho světa. Nesměl jsem se divit, když jednoho dne vyslovila své přání rozhlédnout se po našem světě osobně a ne jako dosud, přes okno internetu.

Chtěl jsem ji ale doprovázet. Nepustím ji přece samotnou do našeho světa, kde by se mohla snadno dostat do průšvihů. Měl jsem sice nejasnou představu, že by to dopadlo jako v předešlém konfliktu se žárlivým hulvátem, tedy že by ona tahala z průšvihů mě, ale ještě víc jsem byl zvědavý, co si Evička z té cesty odnese.

Musel jsem se na to uvolnit ze zaměstnání, ale byla by to má první dovolená po dvou letech, takže si šéf nedovolil proti tomu namítat. Popřál mi, ať si to užiji a zeptal se mě, kam se na dovču chystám. Uspokojil ho náznak »cestování po našem světě«, spokojenost zavládla na obou stranách a měl jsem volno.

To se ví, škodovku jsme nechali ve stodole. Evičce jsem ještě vysvětlil, že mezi jednotlivými zeměmi se nacházejí hranice, přičemž na obou jejich stranách se náš svět obvykle trochu liší. Může se tam mluvit odlišným jazykem – s tím už se na internetu setkala a vyrovnala, mohou tam být ale i odlišné zvyky a někdy, což se mi přiznávalo s nechutí, na druhé straně mohou být lidé, kteří se k nám nechovají přátelsky.

Díky internetu to ale Evička víceméně věděla a smířila se s tím. Pro nás hranice nebyly nic víc než jen ty pomyslné čáry na mapách a nepřátelské chování se nás netýkalo, dokud jsme byli ve vzduchu a neviditelní. Přípravy nám proto mnoho nezabraly. Pro jistotu jsem si před odjezdem směnil ve směnárně pár tisíc českých korun za mezinárodnější dolary a spolu jsme si připravili »železné zásoby« jídla – posekal jsem kus louky a Evička z toho vytvořila balík suché, tvrdé hmoty.

Všichni cestovatelé, chystající se na výpravy do divočiny, kde nejsou pětihvězdičkové hotely, si na cestu připravují zásoby potravin. Vzpomněl jsem si na pemmikan, oblíbený u cestovatelů v mnoha cestopisech. Je to něco jako dnešní

míchané müsli, jen základem je místo ovesných vloček sušené bizoní maso. Údajně ta hmota vydrží požitelná až deset let. Četl jsem ale knihu od Běhounka, popisující ztroskotání vzducholodi Italia u severního pólu, kde se trosečníci také dlouho živili pemmikanem. Běhounek na to vzpomíná jako na nejhnusnější jídlo svého života a když se trosečníkům podařilo ulovit ledního medvěda, bylo prý medvědí maso vysvobození z pemmikanové káznice. S odvoláním na jeho trvanlivost ho tenkrát odložili »na horší časy«, naštěstí je ruský ledoborec ještě před příchodem horších časů vysvobodil.

Zajímalo by mě, co by s pemmikanem svedla Evička, ale naše zásoby tvrdé biohmoty z trávy by byly na přímou konzumaci ještě horší – a přece z té nevábne zelené hmoty, podobné kostkám mraženého špenátu, dokázala rychle a bez ohně vykouzlit mňam svíčkovou na smetaně i s knedlíkem, případně řízeček...

Hladu jsme se tedy obávat nemuseli. Během předchozího cestování po Čechách jsem absolvoval i zrychlený pilotní kurs, samozřejmě opravňující pouze k pilotování gasuluje, jenže jiné dopravní prostředky jsme beztak nemínili používat. Gasuluj jsme měli každý svůj, Evička totiž zatím vypěstovala druhý pro mě, ale chtěli jsme cestovat společně v jednom. Druhý se v tom případě

změnil v batoh, který jsme měli v nohách. Evička chtěla létat i v noci, navrhla mi, že mě nechá spát a poletí sama. Nebylo by to ani riskantní, gasuluj viděl v noci jako kočka nebo sova.

Za těchto podmínek se cestování zdálo snazší a bezpečnější než s renomovanými cestovními agenturami. Takže jsme vyrazili a brzy jsme se – neviditelní i pro český radar »tamara«, který vidí i americké »stealth« letouny – přehoupli přes české hraniční hory směrem na Vídeň.

Ve Vídni jsme se trochu porozhlédli. Nikdy jsem tu nebyl, ale některé pamětihodnosti jsem podle obrázků poznal. Ovšemže jsem se nemohl mýlit u vídeňského kola v Prátru, ale jakž takž jsem poznal i Schönbrunn a pár dalších pamětihodností. Evička jsem přednesl vlastivědnou přednášku, že to kdysi bývalo hlavní město Rakouska-Uherska, jehož jsme byli tři sta let součástí. Ve Vídni dodnes žije spousta Čechů, kteří se buď nevrátili do Čech, když jsme se od Rakouska odtrhli, nebo sem později přehli, když se v Čechách dostali k moci komunisté. Což ale vyžadovalo další a další vysvětlování, jenže jsme se přitom vznášeli nad městem, kde má prababička zamlada sloužila u vrchnosti.

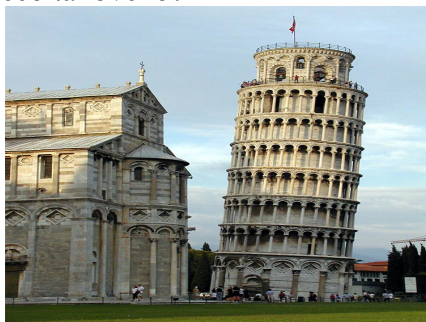
Prababička totiž to Rakousko-Uhersko pamatovala. Pár let před smrtí o tom vyprávěla mému tátovi do magnetofonu, ale už pro nás to bylo jako česká pohádka s dobrým koncem. Prababička se vrátila, vdala se za pradědečka a měli spolu plno dětí a kdyby neumřeli, žili by dodnes. Po prababičce zůstala nahrávka, kterou

jsem sám převáděl na modernější formát »mp3« do počítače a pro naši rodinu je to jedna z mála zachovaných památek.

Jestlipak po mně zůstane něco takového?

=*=

Z Vídně jsme zamířili na jih – k moři. Zasněžené štíty Alp jsme nechali stranou a brzy jsme se vznášeli nad rovinou Pádské nížiny. K moři jsme doletěli ještě za světla, jenže jsem si nebyl jistý, kde se nacházíme. Mapy jsme neměli a byli jsme odkázaní na to, co si ze zeměpisu pamatuji. Nezbylo mi než se spolehnout na orientaci, používanou v počátcích letectví. Letěli jsme podél pobřeží, až jsme narazili na město, kde byla železniční stanice. Tam jsem přečetl jméno na staniční budově a tím jsem zjistil, kde se právě nacházíme.

Nebyl jsem z toho ale moudrý, Podle té cedule jsme právě kroužili nad Pisou, což je však město na opačné straně Itálie, než je pobřeží Jaderského moře. Stačilo se ale porozhlédnout a bylo mi to jasné. Pamětihodná šikmá věž je natolik známou památkou, že se nedá s ničím zaměnit. A místo na pobřeží Jaderském jsme byli na opačné straně Itálie. I když nám to ani nevadilo. Poletíme podél pobřeží na jih, či spíš na jihovýchod. Na této straně Itálie brzy narazíme na zdejší nejpamětihodnější město Řím a pokud se neuhneme, nemíneme starobylou Neapol s kouřícím Vesuvem.

Jenže už se stmívalo a Evička mi navrhla, abych se prospal, zatímco ona poletí dál. Dobrá, nebyl jsem proti, ale varoval jsem ji, aby nepřeletěla Řím, který i v noci pozná podle světel. Je to jedno z nejvýznamnějších historických měst světa a minout ho by byla škoda. Pro ni – a nakonec i pro mě. Římu můžeme věnovat celý den – i to bude jen letem-světlem, ale v Římě je tolik historie, že jednodenní zdržení má opodstatnění.

Evička souhlasila a já jsem se uvelebil jako doma za pečí. Uvidím ráno! Pobřeží mezi Pisou a Římem není tak zajímavé. Nebude velká škoda tento méně zajímavý úsek prospat.

=*=

Věčné město – Řím!

Evička sem dorazila ještě večer, ale nechala mě vyspat se do rána. Respektovala, že bych jako nevyspalý nestál za mnoho. Vůbec měla hodně pochopení pro nás lidi. Jednou řekla, že se možná po nějakém půl milionu let dalšího vývoje zdokonalíme, ale teď jsme jací jsme, musí to zkrátka chápat.

Když jsem se konečně vzbudil – a podotýkám, v gasuluji je tma jako v ranci – nabídla mi okuláry cuchdysů, ať se podívám po okolí. Poznal jsem na první pohled, že se vznášíme uprostřed římského Kolossea. Tak jako šikmá věž v Pise je i Kolosseum pro Řím naprosto charakteristické a nemůžete se splést.

Zasnul jsem se a rozpovídal se o účelu té stavby. Rozpomněl jsem se na školní hodiny dějepisu, ale ještě víc na

dobrodružné historické romány, z nichž mnohý se mohl odehrávat právě tady. »Quo Vadis?«, »Ben Hur«, »Spartakus«...

Pro Evičku to byla nejen historie, ale především poznávání nás lidí. Vždyť od dob, kdy se tady v Kolosseu všechny ty osudy odehrávaly, neuplynulo z jejího pohledu tak dlouho. Společnost na Liangé měla za sebou podstatně delší vývoj a jak se mi jen tak mezi řečí zmínila, tohle by nejspíš odpovídalo jejich době před půl milionem let.

I my už tvrdíme, že barbarské časy starověku jsou za námi. Vystřídal je ještě barbarštější středověk? I ten je našťěstí za námi. A doby barbarů vystřídaly ještě barbarštější. V dnešních válkách se mrtví nepočítají na pouhé tisíce, ani na statisíce, dnes jsme se dopracovali k milionům! A miliony mrtvých nejsou ani výsadou světové války! Skoro každá válka dnes nese nějaký ten miliónek mrtvol a konflikt, kde se mrtvoly počítají »jen« na desetitisíce, je pro naše vnímání »něco místního«.

Řím ani Itálie dnes tomu nevěvodí. Centrum barbarství se přestěhovalo jinam. Barbarství je nálepka, kterou barbari označují jiné barbary. Vypadá to jako špatný vtíp – zabíjíme Syřany, aby nezabíjeli jiné Syřany, ačkoliv Syřané Syřany zabíjejí mnohem méně než ti, kdo se snaží vychovávat je k »míru a toleranci«. Svět je jedna velká faleš a války se zásadně vedou z vylhaných důvodů – jako v bajce o vlku a beránkovi: jsi vinen tím, že mám hlad! Přesně to čapkovské: »Konečně válka – nám vnucená!«

Za důvod k zahájení války dnes někteří považují i přípravy k zoufalé obraně, kdy budoucí napadení nemají nejmenší možnost útočníka jakkoliv poškodit. A když se ukáže, že má některá země na svém území nějaké nerostné bohatství, nedejbože naftu, může počítat s tím, že se do ní brzy pomocí bombardérů vyveze ta nejdemokratičtější demokracie. Aneb jak se říká, pravda a láska musí zvítězit i pomocí lži a bomb!

Neodpustil jsem si ani návštěvu Vatikánu, města ve městě, státu ve státě – už v Čechách jsem Evičce opatrně naznačil jisté zvláštnosti křesťanské víry a tady byl sám střed křesťanství! Víry, údajně založené na lásce k bližním, jenže příliš často brutálně až sadisticky šířené ohněm a mečem. Víra křesťanské lásky má také za dobu své existence na svědomí pár milionů mrtvých!

Ve Vatikánu žije hlava té církve. Na jednu stranu se snaží lidem kázat o křesťanské lásce, ale to by její představitelé nesměli čas od času žehnat vrahům a jejich zbraním.

„Zabíjejte všechny, Bůh si své věrné jistě přebere!“

„Dej, ó Bože, ať nepřátele zahubí olověný déšť našich kulí a naše bodáky neomylně rozpárí břicha našich nepřátel!“

...a to i když vojákům na opačné straně fronty jejich faráři navzdory stejné víře kázali prakticky totéž, jako kdyby měl Bůh pomáhat oběma stranám masakrovat ty druhé...

„Tady sídlí papež, hlava křesťanů,“ ukazoval jsem Evičce.

„A co si o něm myslíš ty?“ zeptala se mě.

„Já?“ zaskočila mě její otázka. Ale zaváhal jsem jen krátce.

„Myslím si, že je dobře, že už nevelí své armádě a nesnaží se šířit víru násilím, jako kdysi jeho předchůdci,“ uvažoval jsem.

„V tom s tebou souhlasím,“ přikývla. „Poletíme dál? Kde by ses chtěl zastavit příště?“

„U Neapole,“ řekl jsem. „Přesněji, u pamětihodnosti, které se říká Pompeje.“

„Dobře, poletme tedy!“ souhlasila.

==*=

Neapol se nám rovněž nepodařilo minout, ale větší zásluhu na tom měl asi Vesuv.

Je to přece jen jediná čoucí hora široko daleko, tu nepřehlédnete. Kdysi ji

považovali za neškodnou horu, než roku 79 při velké erupci zasypala několik městeček v okolí. Římané neměli zkušenosti se sopkami, proto byla pro ně erupce jako blesk z čistého nebe. Je sice pravda, že před explozí tu a tam

vyvěral ze země dým a před katastrofou se v Pompejích ztratila

ze všech studní voda, ale Římanům to nic neřeklo. Když pak erupce nastala, bylo na útěk pozdě. Okolí Vesuvu zasypaly metry žhavého popela a pohřbily pod sebou města i s lidmi.

Pompeje ležely pod popelem jeden a půl tisíce let a když je po této době archeologové vykopali, mohli si udělat představu o životě starých Římanů – lepší než ze starých zápisků.

Věděl jsem, že Pompeje jsou někde jihovýchodně Vesuvu, ale našli jsme je poměrně brzy. Nejprve jsme si prohlédli, co se dalo obletět zvenčí. Kde nebyly pevné mříže, mohli jsme zaletět s gasulujem i dovnitř budov. Lidé, procházející se pod námi nám nevadili, my jim také ne a mohli jsme si všechno prohlížet pěkně zblízka. Nakonec jsme našli muzeum, kde jsme využili příchodu skupiny turistů a s nimi jsme se bez placení vstupného vetřeli dovnitř. I zde jsme se lidem vznášeli nad hlavami a ani tady jsme nikomu nevadili. Nemohli jsme ovšem využít služeb průvodkyně, byla to Italka a drnčela všechno italsky. Prohlíželi jsme si proto exponáty sami i bez legendy – šlo to také.

Samostatnou kapitolou jsou v muzeu pozůstatky lidí, které tam archeologové našli. Jemný popel totiž oběti zasypal a časem ztvrdl. Když pak při kopání narazili na podezřelé dutiny s kostmi, někoho napadlo nalít do nich sádro. Sopečný popel se choval jako slévačský písek, sádrové odlitky po ztuhnutí zachovaly strukturu, tak jak ji popel uchoval. Tak se zachovaly i vzorky látek z oděvů a bohužel i poslední výrazy obličejů, zachycující nejčastěji hrůzu.

„Sopky jsou i u nás,“ řekla k tomu tiše Evička. „Je to příliš velká síla. Jedinou radou je opustit nebezpečnou oblast, přečkat výbuch někde v bezpečí a vrátit se, až se vulkán uklidní. Nejlepší ale je vyhybat se takovému sousedství trvale. Kdo by se chtěl strachovat, kdy se něco takového zase stane?“

„Staří Římané neměli zkušenosti s vulkány,“ omlouval jsem obyvatele Pompejí. „Vesuv je jediná sopka v Evropě, druhá Etna je kdesi daleko na ostrově Sicílie – a pak nikde nic! Tenkrát lidé necestovali, neměli zkušenosti se jinými sopkami ve světě. Vesuv považovali za obyčejnou horu a netušili, co dokáže.“

„Říkal jsi, že ze země vystupoval dým, ztratila se voda...“

„Ty lidi nenapadlo spojovat si to se sopkou,“ tvrdil jsem.

Vzpomněl jsem si ale na případ z naší doby, kdy v Americe vybuchla sopka Svatá Helena. Když se začaly objevovat varovné příznaky, pozvali si na posouzení světoznámého vulkanologa

Harouna Tazieffa. Ten sopku obhlédl a věře jim doporučil ihned evakuovat lidi z oblasti padesáti kilometrů kolem. Zastupitelé ho naštěstí vzali vážně, povolali Národní gardu a oblast vyklidili.

Až na pár jedinců, kteří varování nevěřili. Tvrdili, že tam žijí odjakživa a horu znají lépe než on. Ukázalo se, že Tazieff znal tolik sopek, že se ani tady nemýlil a pochybovače, kteří zůstali na místě, stihl osud obyvatel Pompejí. Helena je zasypala žhavým popelem, nikdo

neutekl. Našli se dokonce hazardéři, kteří se do zakázané oblasti vypravili na piknik. Přijeli na obvyklé tábořiště k jezeru s auty a karavany a začali grilovat a popíjet. Byli právě v nejlepší, když Helena vybuchla. Rekreatanti chvilku nadšeně sledovali a natáčeli si na kamery, jak se hora v dálce sesunula, jak z ní vystřelil vzhůru obrovský oblak dýmu. Pak si všimli, že ten oblak popela letí přímo na ně. Vypukla panika, všichni se hnali do aut a pryč.

Odjelo však jen jedno auto, jehož posádka s očima navrch hlavy podala vyšetřovatelům svědectví a vědcům unikátní záběry z jediné kamery. V úzkém výjezdu z parkoviště se totiž dvě další auta srazila a než je odtáhli stranou, bylo pro všechny zbývající

účastníky grilovací párty pozdě. Popel je dostihl a v autech upekl. Ono se to nezdá, ale ten popel letěl rychleji než auta a i to jedno, kterému se podařilo zachránit, bylo na povrchu opečené. Posádka měla štěstí, že se dostala na přímou hlavní silnici, kde se už dalo naplno dupnout na plyn.

Ano, sopka je příliš velká síla. I na Liangé radí – utéci.
Dokud je kam...

Pompejím jsme věnovali celý den, ale k večeru jsme opět zamířili k jihovýchodu. Evička mě opět ujistila, že se nic nestane, když si v noci pospím, já jsem ji ujistil, že před námi je prakticky celá šířka Středozemního moře a po jeho překonání je další směr jasný – podél pobřeží na východ. Tady těžko zabloudíme. Sejmul jsem si s očí cuchdysy, otočil se na bok a bezstarostně usnul.

Evička letěla dál.

=*=

Když jsem se probudil, bylo ráno, ale neletěli jsme, viseli jsme nehybně nad mořem na dohled od pobřeží.

„Co je?“ zeptal jsem se Evičky, jakmile jsem si dal na oči cuchdysy a jejich prostřednictvím jsem se rozhlédl.

„Můžeš mi něco vysvětlit?“ obrátila se na mě. „Narazila jsem na něco záhadného.“

„Povídej!“ vyzval jsem ji.

„Při letu nad mořem jsem dole na vodě zahlédla několik plovoucích strojů,“ začala.

„To jsou přece lodě, to víš!“ ujistil jsem ji. Pravda, jediné lodě, které zatím viděla, byly říční parníky v Praze a ty se přece jen od námořních lodí liší, nicméně to mohla předpokládat, stejně jako přijala rozdílnou velikost osobních aut, autobusů a kamionů dálkové dopravy.

„Ano, ale...“ pokračovala. „S velkými stroji není problém, jsou to zkrátka vaše plovoucí dopravní stroje... ale v moři plavou takové malé... neodvážím se říkat jim lodě... jen takové podlouhlé balony, přeplněné lidmi. Viděla jsem, jak z jednoho takového... balonu... spadl do vody člověk, ale nikdo mu nepřispěl na pomoc, plavidlo plulo dál... Slétla jsem dolů, abych tonoucímu pomohla, ale... byl už mrtvý...“

„To asi byli migranti,“ zvažněl jsem. „To bude hodně těžké vysvětlování.“

„Ten člověk se neutopil,“ pokračovala nesměle. „Zemřel na krvavý otvor v zádech, měl v něm ještě zabodnutý velký nůž.“

„Migranti se zkrátka poprali,“ komentoval jsem to. „U nich se to dá čekat.“

„A to říkáš tak klidně?“ vyčetla mi.

„Podívej se,“ začal jsem, „jeden náš myslitel si přál tři věci. Odvahu – aby změnil k lepšímu, co se změnit dá, sílu – snášet to, co změnit nemůže, a hlavně moudrost – aby to dokázal od sebe včas odlišit. Mohla jsi tomu mrtvému pomoci?“

„Nemohla, byl mrtvý a ta rána v zádech byla příliš velká,“ řekla zaraženě.

„V tom případě si přeji sílu snášet to,“ poradil jsem jí. „Jak jsem ti říkal, v našem kraji, v Čechách, je většina lidí v pohodě, i když jsi sama viděla úplně opačnou ukázkou. To znamená, že ve světě najdeš lidi ještě horší. Například ti na člunech.“

„Proč ale zabíjeli toho, kdo byl s nimi na jedné lodi?“

„Dá se to vysvětlit třeba tím, že zavražděný měl jinou víru než ostatní. Tahle odlišnost se musí tajit a když se prozradí, nemá ten člověk šanci. Ostatní ho zabijí a vyhodí jeho tělo do moře.“

„Jen protože má tu... jinou víru?“ nechápala to.

„To stačí,“ pokrčil jsem rameny. „Jedna z těch věrouk totiž trvá na tom, že všichni, kdo ji nesdílejí, musí buď zemřít, nebo se stanou otroky věřících. Na těch gumových člunech nejčastěji plují vyznavači právě té víry. Když mezi sebou objeví křesťana, zbaví se ho. Jak? To jsi sama viděla.“

„A kam vlastně na těch člunech plují?“

„Tihle mají zaměřeno do Itálie, kde jsme byli včera.“

„A ti, co tam bydlí... Italové...?“

„Ti ovšem z migrantů radost nemají,“ vzdychl jsem si. „Ale nemají čím se bránit.“

„Italové nemají zbraně?“ nadhodila. „Říkal jsi, že každý stát má zbraní! Na té lodi jsem žádné neviděla.“

„Italové zbraně mají,“ ujistil jsem ji. „Kdyby tihle napadli Itálii se zbraněmi, Italové by se bránili. Ale oni připlouvají beze zbraní. Kdo použije zbraně jako první, toho všichni ostatní lidé ve světě odsoudí. Často pak následují různé sankce a někdy může dojít až k velkému násilí.“

„Divné zvyky!“ vzdychla si. „Čekala jsem, že mi navrhneš, abychom jim pomohli, ale jak vidím, nemáš k tomu chuť. Chápu to tak, že ti jejich nouze nevadí?“

„Ty bys jim nejraději pomohla, že?“ opáčil jsem. „Fajn. Pak ale o tom musíš vědět víc. Oni se tě pak zeptají, jestli dobrovolně přijmeš jejich víru. Co jim na to odpovíš?“

„A musím jejich víru přijmout, když nechci?“ zeptala se.

„Když jim řekneš, že ne, zeptají se tě, jestli chceš být jejich otrokem a sloužit jim,“ pokračoval jsem.

„Proč bych to měla chtít?“ nechápala. „To je přece ještě větší nesmysl, nestačí jim, že bych jim pomohla?“

„Oni se tě podle své víry musí takto zeptat,“ ujistil jsem ji. „Bud' přijmeš jejich víru, nebo otroctví. Máš-li jejich víru, pak jim pomáháš jako souvěrcům. Jinak to nechápou jako pomoc, ale jako povinnou službu otroka. Odmítneš-li jejich víru i postavení otroka, vrazí ti do zad nůž, protože tak chce jejich víra.“

„Už se nedivím, že jim nechceš pomáhat,“ řekla po chvíli trochu drsnějším tónem. „Takovou víru nechci a být otrokem je ještě horší. Jak je to vůbec může napadnout?“

„Mají takovou víru,“ pokrčil jsem rameny.

Na to už jen něco zamumlala. Nerozuměl jsem slovům, ale byl v tom nesouhlasný tón. Otočila se a rozletěli jsme se podél pobřeží k východu. Začal jsem se těšit na Egypt. Byl to jeden z mých dětských snů.

Vidět sfingu a pyramidy!

=*=
=

Egypt

Podél pobřeží jsme letěli pět hodin. Krátkou zastávku jsme udělali v Bengází, kde jsme se stali svědky krátké přestřelky mezi dvěma bandami. O regulární armádu jít nemohlo, ani jedna strana neměla uniformy – ostatně Libye od pádu Kaddáfího vládu nemá a panuje zde chaos, ve kterém se prakticky nikdo nevyzná.

Když jsem to Evičce vykládal, poslouchala mě na půl ucha. Pobřeží zde všelijak zatáčelo a když se chtěla udržet nad mořem, musela neustále měnit směr. Vyslechla mě ale, i když se mi zdálo, že spíš ze zdvořilosti.

Konečně jsme zahlédli větší město, podle mého mínění měla být Alexandrie. Za Římanů to bývalo město vzdělanosti, i když Římané vypálili proslulou místní knihovnu. Dověřili to pak muslimové. Podle nich je jediná dokonalá kniha Korán a ostatní knihy buď obsahují totéž a jsou potom zbytečné, nebo mají obsah jiný a pak jsou zavrženíhodné.

Ze školy jsem si pamatoval, že město Giza s nejznámějšími pyramidami je někde na jih od silnice mezi Alexandrií a Káhirou. Několik kilometrů za Alexandrií jsme odbočili k jihu a spoléhali se na štěstí. Podle mého mínění jsme něco tak velkého jako jsou pyramidy nemohli přehlédnout, ale dobře, že jsem si až tak moc nevěřil a rozhlížel jsem se raději do všech stran.

A byly tam! Nalevo od nás, až na obzoru, ale byly! Stály tu tři největší a další menší, největší stavby starověku, zachované do dnešní doby. Ani dynamit je nedokázal zničit! Jenže takhle shora vypadaly nějak malé. Přitom byly do stavby Eiffelovky v Paříži největšími stavbami světa!

Evička mi předala řízení gasuluje. Zamířil jsem šikmo dolů k soše sfingy, abychom si ji mohli prohlédnout pěkně zblízka.

Sfinga je další, velice zajímavá socha. Připisuje se jí vznik před deseti až dvanácti tisíci lety, údajně podle stop pradávných záplav, které se v Egyptě v pozdější době nevyskytovaly. Úžasná socha je tedy starší než všechny okolní pyramidy. Jeden z faraonů ji nechal vykopat z písku a vztyčil u ní svůj pamětní sloup, kde uvedl své zásluhy na vykopání, ale ne na vytvoření sochy. Už pro faraony byla socha »prastará«.

Na Evičku všechny tyhle památky kupodivu zapůsobily. Na Liangé megalomanské stavby nemají. Ani luxusní mrakodrapy, ani paneláky-králíkárny, které jsou v podstatě totéž, jen v menším a levnějším. Vlastně nemají v našem slova smyslu žádné stavby,

žádná hromadná obydlí. Na Liangé mají gasuluje. Slouží jim jako letadla, auta, lodě, jachty, ponorky a já-nevím-jaké-ještě dopravní prostředky a navíc jako domovy. Proč ne? I my dokážeme bydlet v obytných karavanech a mnozí lidé jdou ještě dál a užívají si putování divočinou se stanem na zádech. Potíž je, že cestování na Zemi není trvale udržitelný životní styl. Kočování je dnes výsada, luxus. Cestovatelé musí být finančně dobře zabezpečeni, aby si to mohli dovolit. Na Zemi zbývá málo míst, kde se kočovníci uживí pastevectvím. Kdo kočuje trvale a nemá stádo, které by ho živilo, tomu nezůstává nic jiného než krást a loupit. Někteří si na to za ta staletí už zvykli. Kočují, přitom kradou a loupi a sami si to před sebou ospravedlňují, že to tak snad má být. Nejhorší je, že to jistý loupežník zafixoval do víry, podle které je to správné.

Na Liangé stačí ke slušnému životu gasuluj a malý kus lesa nebo louky. Na Liangé nejsou louky ani lesy obehnané ploty, natož žiletkovými ostnatými dráty. Nikde nenarazíte na cedule zákazu vstupu na soukromý pozemek. Liangé je něco jako byla Amerika za dob Indiánů, než tam přišli dobyvatelé a půdu si proti vůli Indiánů vykolíkovali, rozparcelovali a obehnali ploty.

„Ale kolik vás na Liangé je, že se na sebe nemačkáte, jako někteří lidé tady na Zemi?“ zeptal jsem se.

„Taky se mi zdá, že je vás tu místy příliš mnoho,“ přikývla Evička. „A tam, kde se na sebe nemačkáte, je jen písek. U nás na Liangé nemáme dokonalý přehled o tom, kolik nás je, odhady se různí. Někteří předpokládají, že je nás milion, ale já spíš věřím odhadům desetkrát až dvacetkrát větším.“

„Dvacet milionů na celý svět?“ zarazil jsem se. „To by byl na Zemi jeden nepřilíš velký národ! Deset milionů je nás Čechů!

A milion – to je naše největší město Praha. Deset milionů může být i jedno jediné město – jsou ve světě taková.“

„A proto máte ty problémy se získáváním potravy, proto se tolik věnujete dopravě a ty, kdo se snaží žít přirozeně, vyháníte!“ podotkla. „I v Čechách prý nesnášíte kočovníky!“

„Ke kočování potřebuješ rozsáhlé neobydlené plochy,“ řekl jsem. „Kočovníci se poctivě užíví jen pastevectvím, ale když jejich stáda spasou vše co je v dosahu, musí se přesunout dál. Ve výsledku potřebují mnohem víc plochy než zemědělci, kteří se o svá pole a plodiny intenzivně starají a pochopitelně vypěstují víc biohmoty než pastevci a navíc – což u nás hraje velkou roli – ve stravitelnější formě. A jak to děláte v zimě? Kočovat se dá jen v mírném pásmu, ale ne tam, kde je půl roku zima, led a sníh.“

„Aha!“ došlo jí. „Tak proto trávu sušíte! Proto ji skladujete ve stodolách!“

„Nejen trávu pro zvířata, ale i plodiny pro lidi. Brambory, zrno a další. Kdo by v Čechách neměl dostatečné zásoby, nepřežil by zimu,“ pokračoval jsem. „Proto měly staré usedlosti vždycky větší stodoly než obytnou část i se stájemi pro zvířata. A domy byly také nutné. Teprve dnes s rozvojem dopravy se od starého hospodaření upouští.“

„Doprava... takže vozíte potraviny z míst, kde není zima? A lidé, kteří tam žijí, pěstují plodiny pro všechny?“

„Tak nějak,“ přikývl jsem. „Ve studenějších pásmech se lidé zase věnují výrobě potřebných předmětů, oděvů, bot, strojů... Pak ty předměty vyměňují za potraviny. Proto se v Čechách rozvinula především průmyslová výroba. Stodoly u starých domů zůstaly, ale už se nepoužívají jako dřív. Dnes se tam ani nechová dobytek a ve stodolách stojí auta.“

„Jenže je to hodně závislé na dopravě,“ podotkla.

„Doprava je skutečně důležitá,“ připustil jsem. „Má to ale háček. Závisí to na palivu. I moje auto potřebuje benzín, vzpomeň si, jak jsem plnil nádrž u čerpací stanice. Ani gasuluj nemůže létat

bez doplňování energie, jenže si vystačí se surovou bihmotou a potřebuje jí méně než auta. Jestli máte na Liangé všude louky a lesy, vystačíte si s nimi. Na Zemi by to zcela jistě nestačilo.“

„Tím spíš nechápu, proč je vás na Zemi tolik!“

„Za to mohou kočovníci,“ řekl jsem. „Potřebují mnohem víc prostoru a kde se střetli kočovníci se zemědělci, vznikly zcela zákonitě neshody, spory, násilí a války. Kočovníci spásali svými stády úrodu zemědělcům, jenže tím je odsuzovali k smrti, neboť bez zásob se zima nedala přežít. Zemědělci se pochopitelně proti tomu bránili. A protože se jich na stejné ploše uživí víc, získávali početní výhodu, rozšiřovali se a kočovníky naopak vytlačovali do pustin. Početní výhoda přetrvala dodnes. Víc lidí znamená silnější armádu a tím větší naděje na vítězství. Už od starověku, dnes je to zhoršené moderními zbraněmi.“

„Ale jakou to má souvislost s lidmi na člunech? To přece nejsou kočovníci, nemají stáda, která by je živila.“

„Je to ještě jinak,“ řekl jsem. „V našich krajích se rozvinula pomoc lidem v nouzi. Tihle na ni spoléhají. Připlují a tvrdí: jsme v nouzi, pomozte nám. Většinou tu pomoc dostanou a kdyby ne, začnou si ji brát násilím. Proto kočují beze stád. Počítají s tím, že buď dostanou pomoc, nebo budou loupit. Navíc považují naše lidi za otroky, takže si nedělají starosti s vděčností a svědomím.“

„A proč je nevyhodíte?“

„Kdo použije zbraně jako první, toho odsoudí celý svět,“ připomněl jsem jí.

„A proč kočovníci z člunů nezůstanou tam co dosud?“

„Je jich příliš mnoho.“

„A dřív jich nebylo příliš mnoho?“

„Nebylo,“ souhlasil jsem. „Dřív jich mnohem víc umíralo. Zvykli si mít hodně dětí, aby ztráty doplňovali. Tak tomu bývalo

i v Čechách. Jenže poslední dobou se lékařům daří zachraňovat více nemocných, kteří by v dřívějších dobách zemřeli. V Evropě se spolu s úmrtností snížily i počty dětí, aby se to tím vyrovnalo. Tady v Africe se sice také podařilo snížit úmrtnost, ale jak říkám, zdejší lidé si zvykli mít hodně dětí na doplňování ztrát, omezovat to nechtějí, takže jejich počty rostou. A protože přeplnili všechny úrodné oblasti, vyrážejí hledat pomoc do Evropy. Tím spíš, že nás považují za své otroky.“

„Hmmm...“ zavrčela. „To jim tady nikdo neumí vysvětlit, aby si udržovali rovnováhu? To jste tak... hloupi?“

„V Evropě se to podařilo,“ opáčil jsem. „Jenže u nás lidé nemají zdejší víru. Zdejší věří, že jim víra dává právo považovat ostatní za své otroky, nebo je prostě zabíjet. Když jim navrhněš, aby se omezovali, považují to za urážku jejich víry.“

„To je potom špatná víra!“ namítla.

„My to víme,“ řekl jsem. „Ale oni ne. Oni prostě považují svou víru za jedinou správnou, dokonalou a tedy neměnnou, takže pouhá zmínka o jakékoliv změně víry vyvolává jejich nenávisť.“

„Aha!“ řekla. „S něčím podobným jsme se setkali i my. Na okraji naší vesmírné oblasti je svět Sefrimíja. Jeho obyvatelé žili podobným stylem. A protože se jim podařilo svůj svět přeplnit, začali hledat další prostor ve vesmíru. Objevili poblíž svého světa jiné obyvatelné světy, začali se tam houfně stěhovat, ačkoliv i tam žili rozumní tvorové. Sefrimíjové prostě vyhlásili, že podřadnější tvorové musí ustoupit dokonalejším, vyhlásili původní obyvatelé za podřadné a vyvraždili je. Tak to udělali dvakrát, než narazili na Liangé. My jsme víru o jejich dokonalosti a nadřazenosti nepřijali a nedovolili jsme jim usadit se u nás, zejména když to chtěli doprovázet vražděním a dokonce s tím začali.“

„Oni se prohlásili za dokonalejší než vy?“ zajímalo mě to.

„Měli takovou snahu,“ přitakala. „Museli jsme jim dokázat, že se v tom bodě mýlí. Nebylo to snadné. Přilétli k nám ve svých

obrovských kovových létajících lodích, dosahujících rozměrů až přes kilometr a měli ohněm spalující zbraně. Při prvním setkání jsme je chtěli přivítat jako hosty, jenže oni od počátku uplatňovali svou víru, že podřadnější musí ustoupit dokonalejším, takže hned začali s vražděním. Bylo opravdu těžké jim jejich víru vyvrátit.“

„Takže se netechnická civilizace utkala s technickou,“ došlo mi. „Opravdu by mě zajímalo, jak jste dokázali vyrovnat jejich technickou převahu!“

„Technickou převahu měli,“ připustila. „Měli hodně ničivé ohnivé zbraně. Proti ohni z výšky jsme neměli obranu. Museli jsme se schovat a počkat, až to skončí. Naštěstí jsme zjistili, že na dně moří nás nezničí, ani když dokázali uvést moře do varu.“

„Vy vydržíte i var?“ zeptal jsem se.

„Jistěže ne,“ odvětila. „Ale když moře vaříš ohněm shora, vaří se jen vrchní vrstva vody. Voda tepelně izoluje, sto metrů pod hladinou je stále teplota vody deset vašich stupňů a rozpuštěného kyslíku je tam také dost. Než pod vlivem teploty vyšumí, trvá to dlouho. Sefrimíjové by nejspíš dokázali vyvařit moře do dna – to by nás zničili, jenže přitom by znehodnotili náš svět Liangé i pro sebe – a oni příliš dychtili nový svět osídlivat. Nějakou dobu vyčkávali, potom s velkými loďmi přistáli a zahájili přípravy na osídlování. Začali stavět opevněná hnízda, připravovali výsadbu svých rostlin a začali si rozdělovat pevniny.“

„A vy jste se vynořili...“

„Sefrimíjové vypluli na moře v mnoha malých lodičkách, aby vylovili z hladiny tisíce tun uvařených ryb, které se neuměly ponořit hlouběji, kde by byly bezpečné. To byla příležitost pro

nás. Převraceli jsme jejich lodě, stahovali rybařící Sefrimije pod hladinu, topili jsme je a přitom jsme přebírali genetiku jejich těl. Lodi jsme pak vraceli na hladinu, ale to už v nich nebyli oni, ale my v jejich podobě. Podařilo se nám zamíchat se mezi jejich lidi na pevninách a nakonec jsme pronikli i na jejich hvězdné lodě. Jakmile jsme se jich zmocnili, otočili jsme proti nim jejich vlastní zbraně a tím jejich invaze na Liangé skončila.“

„Což oni ani v nejhorším snu nečekali...“ došlo mi.

„Naštěstí pro nás to nečekali,“ souhlasila.

„Ale jak jste se dokázali tak rychle vyznat v jejich lodích?“ zajímalo mě. „Nebo byly jejich zbraně tak snadno ovladatelné?“

Evička chvilku váhala, než mi odpověděla.

„No... už jsi viděl, jak dokážeme převzít vzhled libovolných bytostí, pokud mají jednodušší dědičnost než my... a to jsou zatím všechny, se kterými jsme se setkali... jenže my v nouzi dokážeme převzít i myšlení cizích bytostí... Všechno, rozumíš? Vyznáme se pak i v úplně cizí civilizaci, jako kdyby byla naše vlastní, známe i vztahy mezi nimi, hesla, nic nám není utajené.“

Joj, to byla informace do prance! Liangéané dokáží přečíst myšlenky a převzít všechny vědomosti... pak se bezpečně vyznají i v úplně cizí technice! To může být v takové válce světů úžasná zbraň! Zejména když to protivník neočekává! Panebože – a já si takovou nebezpečnou bestii přitáhnu domů a seznamuji ji naivně s pozemskou civilizací! Nebylo to příliš naivní a lehkomyšlné?

„A co ty?“ oslovil jsem ji tišším hlasem. „Vytáhla sis z mé hlavy, co jsi potřebovala vědět o našem světě?“

„To nejde!“ odmítla rozhodně mé podezření.

„Proč ne?“ opáčil jsem. „Říkala jsi, že to dokážete!“

„*Sonze* se smí dělat jen v nouzi,“ namítla. „Prakticky jen ve válce, když jde o přežití. Možná, kdyby mě někdo napadl krátce po mém nepovedeném příletu, bránila bych se. Jistě pochopíš, že bych si co nejdřív vypěstovala gasuluj, ten by mě od mnohého

ochránil, především neviditelností. Ale kdyby mě někdo napadl, možná bych i k tomu sáhla. Ale opravdu jen v krajní nouzi!“

„Ale co ti brání použít to »sonze« tak jako tak?“

„**Sonze** smíme použít jen ve válce,“ ujišťovala mě. „Je to trochu destruktivní proces... vlastně hodně destruktivní... ten tvor je na konci prakticky rozložený na buňky... samozřejmě ne celý, ale jeho mozek. Nesmíme na cizích světech bezdůvodně zabíjet tvory, když s nimi chceme časem vycházet v dobrém. U Sefrimíjů jsme byli ve stavu opravdu krajní nouze, na pokraji vyvraždění, i tak jsme měli velké ztráty na mrtvých, tam to bylo oprávněné. Ale s vámi, přinejmenším s některými, můžeme vyjít po dobrém a v takovém případě nejenže nemám oprávnění k tak osudovému kroku, naopak mám přísný zákaz ublížit bytostem, které se proti nám nestaví nepřátelsky. Naštěstí jsi mi půjčil počítač, snadno se s ním pracuje a má nevídané možnosti. Díky jemu jsem se naučila poměrně rychle nejen vaši řeč, tedy česky, ale také anglicky a francouzsky – menší problém mám jen s jazyky, používajícími odlišný typ písma, neovládám ruštinu a čínštinu. Přímé převzetí vědomí je jistě nejrychlejší, ale také nejkrvavější. A vy nejste naši nepřátelé. Pykija!“

Takže nejsme jejich nepřátelé, mohl bych si oddychnout... Jen kdybychom my lidé neměli nespočetné zkušenosti se lhaním nás, lidí. Co když bytost z vesmíru lže úplně stejně?

Uvidíme!

==*==

Prosadil jsem odbočku podél Nilu až do Asuánu. Obkroužili jsme přehradní jezero, podívali se na chrám Abu Simbel, zejména na sochy sedící před ním, navštívili jsme chrám Philae, ale pak jsme se otočili po proudu Nilu.

Vysvětlil jsem Evičce, jak se zdejší přehrada »podepsala« na změnách v Egyptě. Nil se předtím pravidelně rozvodňoval a rozléval po údolí. Možná tím přispěl i k rozvoji vzdělanosti, po každých záplavách museli faraonovi geometři pozemky přeměřit

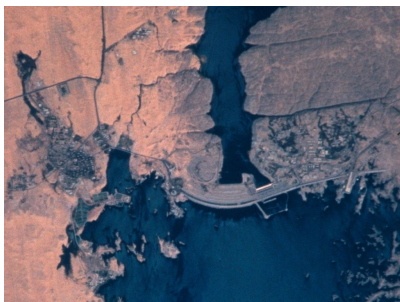
a rozparcelovat, neboť jejich původní hranice vzala voda. Faraο měl ve svých sídlech »niloměry« – ukazatele, jak voda zaplavila krajinu a podle nich odvozoval, kolik daní vybere.

Záplavy však také přinášely na pole úrodné bahno, takže se místní zemědělci nestarali o vyčerpání úrodnosti půdy, jako jinde.

I když pěstovali pořád totéž, půda se nevyčerpala – či spíše, velká voda přinesla nové úrodné bahno.

Přehrada záplavy ukončila. Dnes nemusí geometři každým rokem znovu vyměřovat hranice pozemků, zato se zemědělci museli naučit střídat plodiny a půdu hnojit, aby ji nevyčerpali. Zato se mohou spolehnout, že jim přehrada dá vodu i v suchých obdobích i s levnou elektřinou k pohonu zavlažovacích čerpadel.

Celkově si ale Egypťané přehradu spíš chválí, než aby si na ni stěžovali. Zabránila již několika hladomorům, chrání obyvatele před povodněmi a umožnila elektrifikaci celého Egypta.

Chtěl jsem navštívit ještě aspoň jeden chrám a proto jsme se zastavili v Luxoru. Je rozsáhlý a navíc pozoruhodný dlouhou alejí, lemovanou sfinjami. Vchod stráží obrovské sochy a uvnitř je velké množství sloupů. Věnovali jsme mu zbytek dne, ale pak mě Evička překvapila další prosbou.

„Pořád mi ukazuješ nějaké stavby, jako kdybys nechápal, že mě více zajímáte vy lidé. Setkala jsem se ve vašem světě zatím se čtyřmi typy lidí. Vy jste první typ, Češi z Evropy. Po vás jsem si prohlédla Italy, je to také v Evropě, ale jsou maličko odlišní. Třetí typ je naopak nejvíc odlišný, to byli ti na lodích. Tady v Egyptě jsou lidé čtvrtého typu. Ale z internetu vím, že je vás mnohem víc typů a ráda bych je poznala.“

„To bychom ale museli opravdu prošmejdit celý svět,“ řekl jsem nerozhodně. „Zatím jsi poznala Evropany – Češi se od Italů

tak moc neliší – a Afričany. Ti první, na těch lodích, byli černí a jsou ze střední Afriky, tady v Egyptě žijí především Arabové.“

„A tamtu víru... mají jen ti černí?“

„Ani zdaleka ne,“ odvětil jsem. „Například tady v Egyptě jsou muslimové skoro všichni. Jenže víra nesouvisí s typem lidí. Muslimem může být kdokoliv, i když – domorodci v Austrálii nejspíš tuhle víru nemají a v Japonsku snad také není. Muslimové dělají problémy i v Číně, v Indii... je to zkrátka rozšířená víra.“

„Může být muslimem i Čech?“ zeptala se.

„Může,“ ujistil jsem ji. „Takových je málo, ale pár potížístů se i u nás najde. A protože jich je u nás málo, snaží se vytvořit dojem mírumilovných lidí. To je u téhle víry typické. Dokud jich je málo, tváří se jako svatouškové, ale jakmile jich je pohromadě víc a cítí se v přesile, ukáží svou pravou tvář.“

„Chtěla bych vidět jejich pravou tvář, jak říkáš.“

„Tu tady v Egyptě neuvidíš,“ povzdychl jsem si. „Tady jsou muslimové všichni, mezi sebou se chovají přímo vzorně – i když se občas zabíjejí i v Egyptě. Museli bychom se podívat do míst, kde právě muslimové válčí s nemuslimy. Ale tam by zase nebylo bezpečno.“

„Řekla bych, že nám neviditelnost do značné míry bezpečí zajišťuje,“ připomněla mi. „Všude, kde jsme byli, si nás nikdo ani nevšiml. Vytušila nás jen některá zvířata v zoologické zahradě, ale lidé se po nás ani neohlédli. Polet'me se podívat někam, kde to je opravdu vážné!“

Tím mě opět popíchla k přemýšlení. Chtěl jsem si spolu s ní prohlédnout pamětihodnosti Egypta, ale ji nejvíc zajímají lidé. To budu muset respektovat, je na Zemi host a já se mohu kdykoliv jindy podívat po světě s nějakou cestovní kanceláří. Budeme tedy vyhledávat lidi – i když muslimy, kteří se zrovna moc přátelsky nechovají. Ale chce-li to Evička, přizpůsobím se.

„V tom případě poletíme na sever,“ řekl jsem.

==*==

Válka

Zamířili jsme tedy podle Nilu na sever. Umínil jsem si držet se v deltě nejpravějších ramen a až se dostaneme k moři, otočit se přímo na východ. Dostaneme se na Arabský poloostrov, kde se v současné době prolévá nejvíc krve. Evička chce vidět, jak taková válka vypadá. Dobrá, uvidí ji.

Let ke Středozevnímu moři zvládla Evička sama. Trochu mě mrzelo, že musím spát, zatímco ona ne, ale uvědomoval jsem si, že se mnou neletí křehká žena, ale bytost vesmírné civilizace, která porazila dobyvatele, schopné poslat přes propasti světelných let nejen maličkou sondu, ale kilometrové bitevní lodi, kterým by se pozemská civilizace rozhodně postavit nemohla.

Napadlo mě, že by mě Evička mohla upravit, abych mohl to co ona – spát střídavě levou a pravou hemisférou. Uvědomil jsem si ale, že ona je prostě dokonalejší než my. Ano, vypadá jako něžná žena, ale uvnitř má cosi, z čeho mě občas mrazí.

Pokračoval jsem ale v tom, co jsem začal. Rozhodl jsem se být návštěvě z vesmíru průvodcem a chci věřit, že návštěva bude s námi jednat rovně. Byla by katastrofa, kdyby to nebyla pravda!

Pochopitelně nesmím přehlédnout známky případné falše. Zatím jsem si žádných nevšiml, ale to neznamená, že se neobjeví. Mít tuhle civilizaci za nepřítele by bylo příšerné, ale není špatné mít vesmírné přátele. Mohli by nám významně pomoci ze slepé uličky, do které se nejspíš řítíme. Konec fosilních paliv se blíží, jaderné trestuhodně opomíjíme, jiné možnosti jsou nedostatečné... Znamená to mít oči otevřené – ale zatím budu vstřícný.

Uvidíme, co řekne na skutečnou válku!

=*=

Evička mě vzbudila, když nevěděla, kudy dál.

Pobřeží se ostře lomilo k západu a severním směrem žádný záliv nevedl. Znamenalo by to, že jsme u Turecka?

Od Turecka je válka jihovýchodním směrem. Odhadl jsem to a opět jsme vyrazili, tentokrát nad poušť. Asi po dvou hodinách jsem stranou spatřil nějaké shluky domů, nejspíš nějaké město. Změnili jsme směr k němu a už z dálky se k nám donesl zvuk střelby. Podle zvuku šlo o ruční zbraně, větší ráže v tom nebyly.

„Tady máš válku!“ ujistil jsem Evičku.

Předala mi řízení, ale střelba mezitím ustala, byla to asi jen menší přestřelka. Zpomalil jsem a blížil jsem se k městu opatrně. I když nás střelci neviděli, jak se říká, náhoda je blbec. Někdo si jen tak pro radost vystřelil do vzduchu a sestřelil nás.

Stranou jsem zpozoroval větší shluk automobilů a lidí. Ještě jsem trochu zpomalil a změnil směr, abychom si je prohlédli.

Ale to už jsem viděl, co se tam asi odehrává. Zblízka to bylo jasnější. Ozbrojenci s černým praporem dovedli na kraj malé rokliny hlouček spoutaných mužů, postříleli je ze samopalů a teď je pomalu zasypávali hlinou.

„Rozumíš tomu, co se to tam děje?“ zeptala se mě Evička.

„Vidíš přece to co já,“ vzdychl jsem si. „Ten černý prapor s bílými klikyháky je vlajka muslimského státu a ozbrojení chlapi jsou jeho vojáci. Zřejmě tady právě popravovali zajatce.“

„Ti zajatci jsou tedy jejich nepřátelé?“ hádala.

„Ani ne,“ odvětil jsem. „Jejich nepřátelé by měli uniformy, ale tihle jsou oblečení každý jinak. Muslimové zřejmě zajali lidi, kteří s válkou nemají nic společného, jen mají smůlu, že tu někde

poblíž bydleli. Možná se k muslimskému vojsku odmítli přidat, ale nejspíš se jich na to ani neptali, prostě je tady postříleli. Ví se o nich, že to tak dělají.“

„Ale proč?“ chtěla vědět.

„Protože to chce jejich víra!“ řekl jsem.

„To není odpověď!“ napomenula mě.

„V jejich případě je,“ nesouhlasil jsem. „Kdyby ses jich na to zeptala sama, dozvěděla by ses: Alláh to tak chce! Jenže ty by ses jich ptát nemohla. Odpovědět ženě je »pod jejich důstojnost«, za druhé nejsi podle jejich víry předpisově oblečená, takže by tě nejspíš chtěli rovnou zabít. A kdybys jim předvedla žraločí zuby, na nic by nečekali a začali by střílet.“

„Divní lidé!“ zavrčela. „Polet'me jinam!“

Pokrčil jsem rameny, což nebylo uvnitř gasuluje vidět, ale poslechl jsem a zamířili jsme k městu.

Moc jsme si ale nepomohli. Vojáci popravovali za městem, zatímco na náměstí se odehrávalo podobné divadlo.

Tady sice nepopravovali střelbou ze samopalů, ale uřezávali lidem hlavy zaživa. Bylo to, jestli se to tak dá říci, ještě odpornější.

„Ty se na to můžeš dívat?“ obořila se na mě, když popravky skončily a před katy leželo několik bezhlavých těl.

„Všimni si, dívají se na to i děti,“ upozornil jsem ji.

„Tihle zvykají své děti na krev nepřátel už od malička.“

„To je ještě odpornější!“ zavrčela.

Vznesli jsme se tedy výš a pokusili jsme se obletět město. Chtěl jsem najít frontovou linii, ale zdálo se mi, že tohle město je od fronty daleko. Nikdo tu nebojoval, jen tu popravovali. I když tak se to nedá říkat. Poprava znamená po-právu a tady to nemělo s právem nic společného. Nanejvýš s »právem« šarija, které tohle jednání nejenže omlouvá, ale v mnoha případech přímo vyžaduje.

Nelétali jsme dlouho a objevil jsem další »podívanou«.

Na vozech převáželi skupinu lidí oblečených v oranžových oblecích. Vzpomínal jsem si, že to budou věžňové. To jsou lidé odsouzení řádným soudem, k těm by se snad měli chovat lidsky. Ale zajímalo mě to tak, že jsem auto nenápadně z výšky sledoval, dokud nevjelo do vrat nějakého podniku.

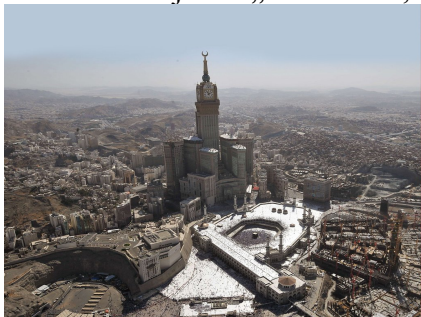
Pro gasuluj nebylo nemožné vletět tam za nimi. Vrata nás nezastavila – otevřela se, aby dovnitř vjelo auto, což nám stačilo.

Pochopil jsem, že se nacházíme v budově městských jatek. Tady to ale bylo ještě horší než prve ve městě i za městem. Tady vězně nestříleli, ale podřezávali jako dobytek. Vznášeli jsme se ve vzduchu, ale nemohli jsme těm lidem pomoci. Nejhorší bylo, že očividně popravovali jiné muslimy. Podřezávání se modlili ke stejnému Alláhovi jako jejich řezníci. A těm to ani v nejmenším při jejich krvavém díle nevadilo.

„Dost!“ odtrhla si Evička s očí okuláry cuchdysy. „Leť už ven! Ať už jsme venku!“

Poslechl jsem ji. Viděla co viděla, stačilo to. Vymotal jsem se z budovy a nabral směr pryč z města. „Tady budeš potřebovat tu sílu!“ řekl jsem. „Sílu snášet, co sama změnit nemůžeš.“

Úplně jsem cítil, jak se otrásla. Nad mým cynismem, nebo ještě dodatečně nad těmi jatkami? Neměl bych jí raději navrhnout něco méně drastického? Ani mně to nebylo příjemné – a to jsem předem aspoň trochu tušil, co tady můžeme najít! Uznávám, že by jemnější povahy na těch jatkách mohly zvracet. Mimozemšťan je snad odolnější, ale i tak...

„Teď bychom se mohli podívat do jejich posvátného města, do Mekky,“ navrhl jsem po chvilkové odmlce. „Abys viděla, co tihle lidé vlastně uctívají...“

Zase jsem pocítil, jak se otrásla.

„Obrat' domů!“ požádala mě. „Po tomhle nemám sílu ani na vaše přírodní krásy, ani na vaše pamětihodnosti. Ty hory mrtvých jsou... strašně depresivní... Poletíme domů, snad si to zatím nějak promyslím...“

„Jak chceš,“ přikývl jsem. „Takové věci se na Zemi dějí v každé válce. Tahle není výjimkou.“

„Ale... dělají takové krutosti všichni?“ zeptala se.

„Všichni snad ne... jen většina,“ mínil jsem.

Evička na to nic neřekla.

Vrátíme se tedy domů.

==*==

Vuseryš

Vedl jsem gasuluj sotva sto kilometrů, než se Evička trochu vzpamatovala. Pak mi ale vzala řízení.

„Poletím já,“ řekla stručně. „Letěl bys kdovíjakou oklikou, já poletím nejkratší cestou.“

„Neříkala jsi, že se u nás na Zemi nevyznáš?“ namítl jsem.

„V chalupě jsem nechala renfach,“ řekla. „Vlastně je to můj maják. Když se s ním telepaticky spojím, určí mi nejkratší směr. Ve vašem světě se nevyznám, ale návrat zvládnu jistěji.“

Uznan jsem to a přenechal jí řízení. Možná bych měl zkusit spát, ale po takových zážitcích to prostě nešlo.

„Říkáš, že víra nezáleží na typu lidí,“ začala se mě znovu vyptávat cestou, když jsme letěli nad mraky. „Dá se rozeznat, čemu kdo věří?“

„Naopak se to dá poměrně snadno utajit,“ zklamal jsem ji. „Na typu lidí to nezáleží. Snad jen – jak jsem ti už říkal, Japonci nemají rádi muslimy a původní obyvatelé Austrálie si nenechali vzít své náboženství, jinak všechny typy lidí mohou vyznávat muslimskou nebo i křesťanskou víru. Dá se to poznat až podle jejich chování. Muslimové se modlí pětkrát denně, nejedí vepřové ani psí maso, nepijí alkohol, no a co do víry jsou mnohem fanatičtější.“

„A co ty?“ obrátila se na mě přímo. „Jakou víru vyznáváš?“

„Vlastní,“ řekl jsem.

„Co to znamená?“

„To znamená, že se neklaním zlatému teletu v libovolných podobách,“ řekl jsem. „Věřím – nebo chci věřit ve spravedlnost a protože na Zemi žádná není, tak aspoň na nějakou vyšší.“

„To my taky,“ odvětila zamyšleně. „My k tomu dodáváme, že se ta »vyšší spravedlnost« někam ve vesmíru zatoulala a na nás zapomněla, proto se musíme snažit spravedlnost udržovat sami.“

„To je dobré předsevzetí,“ souhlasil jsem.

„Poslyš... alkohol, to je kapalina, vznikající kvašením?“

„Jo, přesně tak,“ potvrdil jsem jí.

„Ale když sníš něco – třeba ovoce, může ti to přece kvasit i v žaludku!“

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Jistou nízkou úroveň alkoholu asi máme v sobě všichni, ta se nedá úplně vyloučit.“

„Takže i ti vaši fanatici mohou mít v sobě alkohol a nevědět o tom?“

„Jak říkám, nedá se to vyloučit,“ opakoval jsem.

Samozřejmě jsem si vzpomněl na opilé islámisty, potulující se po městech Evropy. Oni sice alkohol nepijí, ale »když se Alláh nedívá«, klidně se ztrískají pod obraz. To křesťané dobře vědí, že Bůh je vševědoucí a o takové průhledné podvůdky se ani nesnaží, ale tím víc se spoléhají na zpověď. Hřeší, ale pak se vyzpovídají, očistí se od hříchů – a mohou směle hřešit dál...

„Hm... tak jinak...“ přemýšlela Evička. „Říkáš, že ze zásady nejedí vepřové a psí maso. A vy to jíte?“

„Psí maso nejíme,“ ujistil jsem ji. „Psy a kočky považujeme za domácí mazlíčky. Psům říkáme »přítel člověka« a o kočkách se říká: »kdo neživí kočky, živí myši«. Takže jíme jen vepřové. Já tvrdím, že podle zubů je člověk všežravec a jednostranná strava je pro nás nepřírozená. Ale jak už víš, nevádí mi ani strava umělá. Ani vepřové nemusí nutně pocházet z vepře, když ho tvá úprava biomasy nahradí.“

„Takže psy a kočky nikdo z lidí nejí... zajímavé...“ řekla.

„To jsem neřekl,“ upozornil jsem ji. „Psy a kočky nejíme my v Evropě. Například Číňané je jedí.“

„Číňané nepovažují psy za »přítele člověka«?“

„Ne, pro Číňany jsou psi jídlem,“ opakoval jsem. „My s tím nesouhlasíme, ale považujeme to za jejich věc.“

„A Číňanů je také hodně, že?“ zeptala se.

„Nejvíce je na světě Číňanů a Indů,“ souhlasil jsem. „Tyto dva národy mají každý přes miliardu. Muslimů je také více než

miliarda, ale část muslimů žije v Indii a v Číně, takže se to trochu překrývá. Nejvíc se ale rozrůstají muslimští obyvatelé Afriky.“

„Dobře, budu si to pamatovat,“ řekla Evička.

Letěli jsme teď více nad pevninou než nad mořem, ale bylo to pochopitelné. Já jsem navigoval podle orientačních bodů. Proto jsme nejprve letěli na jih k pobřeží Afriky, podél něho do Egypta, pak na sever k Turecku a až odtud jsem si troufl nabrat správný »směr do války«. Evička to vzala podle přímky, takže jsme místo Středoziemního moře měli pod sebou nejprve Turecko, Bulharsko, Maďarsko a pak už rovnou domů.

Samozřejmě zpomalila až nad naší vesnicí a zakrátko jsme spolu seděli v sednici.

„Co bys tomu řekl, kdybych trochu snížila počty muslimů?“ zeptala se mě.

„Chceš je vraždit?“ zamračil jsem se.

„Samozřejmě ne,“ opáčila. „Jen bych nenápadně, nenásilně snížila jejich populaci. Jen bych jim zavedla, co sami kvůli víře odmítají – říkáte tomu snad antikoncepce, ne?“

„Ale to se nesmí dělat proti jejich vůli,“ namítl jsem.

„Jestli na něco vyhynete, bude to tahle falešná humanita,“ zamračila se. „Oni nezabíjejí jiné proti jejich vůli? Já to vidím jako jedinou vhodnou cestu. Zvenci to bude vypadat jako kdyby konečně dostali rozum a přestali by zaplevelovat svět svou vírou. Zevnitř – no, když oni nemají vůli omezovat se, omezím je i proti jejich víře. Opakuji, nebude to násilím.“

„Jak to chceš udělat?“ zeptal jsem se.

„Nech to na mně,“ řekla. „Má to jednu jedinou podmínku. Na tuhle akci bych měla mít svolení Sněmu Liangé.“

„A to bude problém,“ přikývl jsem.

„No... už jsem tu příliš dlouho bez spojení s Liangé,“ řekla. „Doteď jsem získávala poznatky, tím se to dá omluvit, ale teď se budu muset postarat o »vuseryš«.“

Podala si svůj »batoň renfach« a s jistotou odtud vytáhla malé kropenaté vajíčko s kožnatou slupkou místo skořápky.

„Pomůžeš mi?“ zeptala se. „Budu potřebovat biohmotu.“

„Tedy trávu, chceš říci, že?“ pochopil jsem to.

„Nebo listí stromů, v nouzi i jehličí,“ doplnila mě.

Vzal jsem tedy trakař, kosu a plachtu a vypravil jsem se na louku za lesem, protože trávník za chalupou už jsme »spásli«.

Evička potřebuje vylíhnout »vuseryš«...

=*=

Manipulace s vajíčkem byla stejná jako když dávala líhnout gasuluje. Vajíčko aktivovala tím, že si je vložila do úst. To ovšem samo o sobě nestačilo. Až teď, když jsem si toho procesu všiml podrobněji, jsem zjistil, že si úmyslně přivodila horečku, jaká by snad člověka zabila. Zhruba hodinu sálala teplem, potom zchladla a když vajíčko vyňala z úst, bylo už naprasklé.

Pak už se to podobalo minulému průběhu. Vylíhl se tlustý červ, který se začal krmit, až mu byla kůže malá. Několikrát proto na něm praskla a svlékla se, červ ji hned spolýkal a cpal se dál. Po dvou hodinách se zabalil do kukly velikosti statného krocana. Na radu Evičky jsem kuklu převezl na trakaři do sednice.

Večer se vyloupila opravdu zajímavá ještěrka. Měla velkou hlavu, drobnější tělíčko a poměrně krátký ocas. Zajímavé bylo, že měla dvě tlamičky. Jednu otevírala jako naše ještěrky dopředu, druhou měla vzadu na hlavě, otevírala ji dozadu a vysunovala z ní dlouhý rozeklaný jazyk.

Asi jako Lord Voldemort s Quirrellem u Harry Pottera.

Zadní »tlama« neměla totiž přijímat potravu a »jazyk« v ní nebyl jazyk, ale dva cuchdysy – objektivy s přísavkou, které se přisávají na oči a přenášejí obrazy přímo do nich.

Ještěrku Evička krmila masem z travní biohmoty. Pak ji položila před sebe, nechala ji dokořán otevřít »zadní tlamičku«, vysunout »jazyk« – a přiložila si obě koncové přísavky na oči.

„Co teď děláš?“ zeptal jsem se jí.

„Neruš!“ okřikla mě. „Pak ti všechno řeknu!“

Pak ale seděla delší dobu nepohnutě, jako kdyby se zasnila. Trvalo to skoro čtvrt hodiny, pak si strhla s očí přísavky, zamrkala aby se zase rozkoukala a usmála se na mě.

„Dovolala jsem se na Liangé,“ oznámila mi.

„To není možné!“ zavrtěl jsem hlavou. „Chceš snad tvrdit, že tohle zvířátko umí při komunikaci překonávat rychlost světla?“

„Rychlost světla je nepřekonatelná jen v našem vesmíru,“ usmívala se Evička. „Vuseryš nekomunikuje v našem vesmíru, ale využívá vesmír »sovsér«, kde je komunikace rychlejší.“

„A co ses dozvěděla?“ ptal jsem se dál.

„Samé důležité věci,“ odvětila. „Především jsem na Liangé popsala havarii naší výpravy. Na ní je důležité, aby se případná druhá výprava vyvarovala našich chyb. Do vaší hvězdné soustavy se musí přibližovat od pólu, ne v rovině oběžných drah planet. V ní je u této hvězdy příliš mnoho nebezpečného volně létajícího kamení, které zabilo náš »hablomóg« – tomu byste nejspíš říkali »mateřská hvězdná loď«. Popsala jsem jim i kosmickou past vaší planety Venuše, kde se nedá přistát, své přistání na Zemi a pak to nejdůležitější, že tu jsou živé bytosti, které mají problémy. Sněm souhlasil s podporou části společnosti, ohrožené její rozpínavější skupinou. A konečně sem Liangé vyšle novou výpravu, pozemská civilizace za to stojí.“

„Takže tě sem přiletí zachránit?“

„Nebude to tak brzy,“ zvažněla. „Druhá výprava sem doletí nejdřív za padesát let. Poletí totiž v našem vesmíru, kde opravdu není možné nejen překročit, ale ani dosáhnout rychlosti světla. To znamená, že tu mám vydržet vlastními prostředky – ujistila jsem Sněm Liangé, že je to reálné. Jsem vlastně oficiálním vyslancem Liangé a mám volné ruce jednat podle uvážení.“

„I pro snížení počtu muslimů?“

„I pro to,“ přikývla.

==*==

Prostředek vesmírného spojení! Obratem se z trosečnice stala vyslankyně civilizace Liangé na Zemi s oprávněním pomoci jedné části obyvatel proti druhé. Podle pozemských zvyklostí je to sice vměšování, ale pozemské zvyklosti nemusí platit i jinde. Navíc – každý přece ví, že se diplomaté do záležitostí cizích zemí vměšují docela běžně. Známa je úloha amerických velvyslanců ve všech »barevných revolucích« po celém světě. Jen nebylo jasné, co chce Evička dělat proti muslimům, když je sama proti více než miliardě a na rozdíl od Američanů nemá miliony dolarů, nutné k rozpoutání revolucí. A navíc v Čechách, kde muslimy snadno a rychle spočítáš, zatímco jinde jich je jako kobylek.

Zdánlivě se všechno u nás vrátilo ke stavu před výletem. Já jsem se vrátil do pracovního zařazení ve své firmě, Evička se opět seznamovala s naším světem prostřednictvím internetu. Jediným rozdílem bylo, že jsem si objednal nový počítač. Měl jsem na to zálsuk už předtím, zejména jsem potřeboval větší monitor a vyšší rozlišení. Když jsem Evičce zapůjčil svůj dosavadní, musel jsem nouzově pracovat na notebooku – a každý ví, že jejich obrazovky bývají menší a slabší. Koupil jsem si proto novější vybavu a jak říká Werich, »jelo se dál močálem černým kolem bílých skal...«

Evička teď neseděla pořád jen u internetu. Začala se zajímat o okolí. Projevila přání seznámit se s českým zemědělstvím, kde jí zajímalo prakticky všechno. Od obdělávání půdy a pěstování rostlin až po chov hospodářských zvířat. Problém byl, že v naší vesnici je ze všeho hospodářství jen upadající kravín. Byli jsme se tam podívat, ale moc nám to nepřineslo.

Začal jsem se zajímat o zemědělskou velkovýrobu a brzy se mi podařilo zjistit, kde je nejbližší velkokapacitní vepřín. Pak jsme si tam s Evičkou uspořádali výlet, aby na vlastní oči viděla ta zvířata, která dosud znala jen v podobě šunky a jitrnic.

Měli jsme štěstí na ošetřovatele prasat, který měl svou práci jako koníček a neměnil by ji za žádnou jinou. Franta Vostrý nás

prováděl po vepřinu a nejvíc mě překvapil tím, že znal každého vepříka jménem. A co víc, vepřici na svá jména slyšeli!

„A není vám smutno, když je pak odvážejí na jatka?“ zeptal jsem se ho.

„To se ví, je!“ přiznal. „Pokaždý se pořádně vožeru.“

„A jíte vepřové?“ zeptala se ho Evička.

„To se ví, jím,“ usmál se. „Divíte se? Jenže ve vepřové kytě už se nepozná, jestli byla z prasete Dalimil nebo Rudolf Druhý. Na jitrnici už tuplem nic nepoznáte.“

„A co kdyby někdo vymyslel, jak to udělat, aby lidé přestali jíst prasata?“ nadhodil jsem.

„Já muslimáky nesnáším!“ řekl Franta. „Nevadilo by mi, kdyby jich mezi námi pár žilo, ale nesmělo by jim vadit, že Češi prostě holdují vepřo-knedlo-zelu a pivu. Jenže kam se nahnou, tam by chtěli, aby toho jejich pošahanýho Alláha uctívali všichni po jejich. To ať si raději zůstanou kde jsou!“

„Ale co kdyby se – někdy v dalekém budoucnu – podařilo vyrábět jídlo uměle?“ zkusil jsem to jinak. „Představte si továrnu, ze které vychází balíčky krásné šunky, jitrnice a jelita, ale vyrábí je třeba z uhlí. Víím, je to divná představa, ale co kdyby se takový vynález někomu přece jen povedl?“

„Pevně doufám, že se té daleké budoucnosti nedožiju,“ řekl procítěně. „Já víím, někteří lidi by se už dnes vykašlali na maso, takoví ti vegani, nebo jak si říkají. A že se ta zvířata mordují a kdesi cosi. Oni zvířata nejedí a tím je milují. Jo, ale co s nimi udělají? Můj táta pamatuje, jak se na vsi zaváděly traktory místo koní. Taky pár blouznivců hlásalo, jak jsou ti chudáci koně udření a jak jim traktory seberou těžkou námahu... jo, přivezli traktory a koně poslali na jatka. Dřív byli koně v každém statku, dneska je to kuriozita jen pro bohaté. Kdyby někdo dokázal nahradit prasata nějakou umělotinou, co by s prasaty bylo? Lidi by je přestali mít, nikdo by se s nimi nebral, vyprodali by je na jatka a šmytec!“

„Třeba by je lidi chovali ze záliby, jako dnes máme pejsky a kočičky,“ namítl jsem.

„Dovolte mi o tom pochybovat,“ řekl Franta. „Já jsem rád, že jsou ještě potřební tak jak jsou, i když je na jatkách podřezou, ale do té doby se mají... jak prasata v žitě, že jo, Dalimile?“

A podrbal chrochtajícího čuníka za ušima.

=*=

Další výlet jsme podnikli do Prahy. Naším cílem tentokrát bylo největší české letiště, kde se sbíhají a rozbíhají letecké linky do celého světa.

Ne že by Evičce imponovala letadla. Obrovské airbusy jsou možná vrcholem pozemské techniky, ale ve srovnání s gasulují neobstojí. Ta šílená neohrabanost, nutnost kilometrových ranvejí, náročnost ve všech směrech, to všechno hovořilo pro nenáročné, obratné a pohyblivé gasuluje. Vyšší rychlost airbusů, vyšší letová výška a kapacita zdánlivě hovoří pro letadla. Ve skutečnosti jsou tyto zdánlivé přednosti jen dalšími nevýhodami.

Vyšší letová rychlost není až tak rozhodující. Letadla létají rychlostí kolem devíti set kilometrů v hodině, gasuluje dosáhnou »jen« šesti set. Jenže co letadla získají ve výšce, to ztratí dole na zemi. Gasuluje vás nedopraví na letiště daleko od měst, ale přímo před dům. Ve výšce se sice díky řídkému vzduchu létá rychleji, ale tam nahoře jsou cestující vystaveni kosmickému záření a to ne zrovna zanedbatelnému. Vysoká kapacita letadel způsobuje další problémy, zejména když dlouho předem objednaný pasažér cestu na poslední chvíli odřekne. Ty trapné scény, kdy ochranka rve ze sedadel cestující, kteří mají svá místa zaplacená, jenže letecká společnost úmyslně prodala víc letenek než se vejde do letadla, aby omezila ztráty z odřeknutých míst – a jako na potvoru nikdo neodřekne a někdo tedy musí z letadla ven!

U gasulujů tohle nehrozí. Jsou jako osobní auta – pohotově pro každého. Pohotovější než osobní auta, odkázaná na silnice, dálnice, parkovací místa a hlavně – na docházející fosilní paliva.

Během našeho výletu na Střední východ potřeboval gasuluj potravu o váze třiceti kilogramů. Při překonané vzdálenosti šesti tisíc kilometrů a dvě osoby to dělá čtvrt kilogramu trávy na sto kilometrů a osobu. Airbus má v ekonomické třídě poměrně malou spotřebu – asi dvacet litrů na kilometr. Po rozpočítání na pasažéry připadá jeden litr paliva na pětasmdesát kilometrů a osobu. To je ještě podobné co do váhy, ale už ne co do ceny. A kolik paliva by spotřebovalo na šest tisíc kilometrů auto? I při úsporné jízdě pět litrů na sto kilometrů by polykalo tři sta litrů.

Odmyslete si, že jsme letěli silnice nesilnice, moře nemoře, vletěli jsme neviditelní i do tajných popravišť – který pozemský prostředek by se mohl rovnat gasulují?

Přistáli jsme na odlehlém konci parkoviště před odbavovací budovou letiště. Gasuluj v podobě nenápadného batohu jsem vzal na záda a šli jsme do haly. Evička chvíli studovala tabulku odletů, než se rozhodla. Pak jsme chvíli počkali, než se začali houfovat pasažéři vybrané linky. Evička se k nim přiblížila a zblízka si je prohlížela, pak se spokojeně obrátila k východu.

„To ti stačilo?“ zeptal jsem se jí, když zamířila k východu na parkoviště před budovou.

„Stačilo,“ přikývla.

„Co to ale mělo znamenat?“ dožadoval jsem se vysvětlení.
„Jen ses na ně chtěla podívat?“

„Nejen podívat,“ řekla. „Nakazila jsem je.“

=*=

Kýchavka

Před budovou jsme se odklidili na odlehlé místo parkoviště. Shodil jsem batoh ze zad, gasuluj se rozvinul, oba nás objal a už opět neviditelný se s námi vznesl do výšky. Nabrali jsme nejkratší směr domů, naváděl nás batoh renfach, takže jsme bez zaváhání letěli nejkratší možnou dráhou.

Ještě za letu jsem dychtil dozvědět se smysl našeho výletu.

„Nakazila jsi ty lidi? Ale čím?“

„Tomu teprve vy lidé dáte jméno,“ řekla klidně. „Neboj se, ta nemoc není příliš škodlivá. Jen se při ní trochu kýchá.“

„To budou v letadle všichni kýchat?“ napadl mě legrační obrázek, jak se airbus za letu otřásá kýcháním pasažérů.

„Hned ne,“ opravila mě. „Asi hodinu trvá, než se to projeví. Říkáte tomu »inkubační doba«. Ale ani pak to není agresivní. Onemocnění – pokud se to tak dá nazvat – má cyklický charakter. Chvilka kýchání – nanejvýš pět minut, pak půl dne nic, pak opět záchvat kýchání a tak dál celkem čtyři dny, kýchání slábne, až ustane. Zdánlivě je to vyléčené. V letadle bude kýchat zpočátku jen pár lidí, ti co byli ke mně nejbliž. Po hodině se rozkýchá pár dalších, ale i to brzy utichne. Jak dlouho poletí letadlo do cíle?“

„Tak pět hodin,“ odhadl jsem.

„V tom případě se v letadle ozve kýchání čtyřikrát. Toho by si mohli všimnout, ale kýchání se dá vysvětlit i jinak.“

„Ale neříkej, že to má jenom tyhle příznaky!“ došlo mi.

„Jistěže nemá,“ souhlasila. „To kýchání je nutné, aby se to mohlo šířit. Našla jsem si, že tomu říkáte »kapénková infekce«. Možná by stačilo zavést karanténní opatření, ale protože se nic víc nebude dít, nikoho to ani nenapadne. Kýchání odezní a víc se to viditelně projevovat nebude.“

„A neviditelně?“

„Všichni postižení muži i ženy budou od té chvíle sterilní,“ doplnila nejhorší účinky té zvláštní nemoci. „Nebude jim to vadit

při sexu, ale vajíčka ani spermie nebudou živé. Nepomůže jim ani umělé oplodňování.“

„Počkej – ale to bys mohla během jedné generace vyhubit celé lidstvo!“ napadlo mě hned to nejhorsí.

„To jistě ne,“ odvětila. „Naše »vorgo« jsou nesmírně odolné mikroorganizmy s trojitou spirálou DNA, ve které je naklíčované všechno potřebné. Oproti vašim mikroorganizmům mají telepatii. Postačí nepatrné množství vepřového masa v žaludku, »vorgo« to rozeznají, vyšlou si telepatickou výzvu s dosahem do dvou metrů a v té chvíli se přestanou projevovat. I potom v těle zůstanou, ale sterilita tímto okamžikem končí. U zdejších lidí to může nanejvýš vynechat jedno plodné období.“

„Takže stačí sníst nějaké vepřové... a pečení masu nevadí?“

„Nevadí,“ ujistila mě.

„Ale – nebude to vadit našim vegetariánům?“ napadlo mě.

„Vadilo by,“ připustila. „Ale nebude problém připravit pro ně »zázračné pilulky«, obsahující špetičku šunky. Jednorázově by jim to nemělo vadit. Psychoodpor by u nich vznikl, kdyby věděli, co v té pilulce je, ale to platí o mnoha vašich lécích.“

„A kdyby snědl vepřové čirou náhodou i muslim?“

„Ukončí to i jeho sterilitu,“ připustila. „Kolik takových ale mezi nimi bude?“

„Takže si myslíš, že to jejich populaci potlačí?“

„Nejen jejich,“ řekla trochu neochotně, ale bylo znát, že mi nechce nic zatajovat. „Také Číňanů.“

„Počkej, ale ti přece vepřové jedí!“ namítl jsem.

„Jedí,“ přikývla. „Jenže psí maso natvrdo a doživotně zruší blokovací účinky vepřového masa. Vy přece psy nejíte, vadit vám to nebude! Ale psy nejí ani všichni Číňané, u nich to bude slabší.“

Takže to byla past na lidstvo, naštěstí omezená na menšinu. I když ta menšina má v současné době přes dvě miliardy.

„A co kdyby imámové rozhodli, že vepřové maso může být jednorázově použito jako lék proti sterilitě?“

„To by se museli dozvědět příčinu,“ ušklíbla se Evička. „Tu známe v této chvíli jen my dva. Jak dlouho potrvá vašim vědcům, než na to přijdou?“

„To vážně nevím,“ netroufl jsem si to ani odhadnout.

„Sefrimíjové na to nepřišli ani za dvě stě tisíc let,“ podala mi značně překvapující informaci. „Dostali ale mnohem složitější viry než jsou tyhle. Redukovaly jejich populaci na tisícinu a na té úrovni je udržujeme od doby, kdy přepadli Liangé. Vzali jsme jim důvod k expanzi do kosmu a vyvražďování »podřadných tvorů«. Ti »nejdokonalejší tvorové« dodnes nepřišli na naše strážce, kteří je na jejich světech průběžně regulují. Přitom jejich civilizace do kosmu posílala kilometrové křížníky vyzbrojené tak, že jim to všichni zdejší váleční jestřábi mohou jen tiše závidět! Vaši vědci těžko přijdou na záhadu mé »nemoci«.“

„Leda bych jim to řekl,“ dodal jsem. „Ale já považuji tohle tajemství za správné a nikomu je neprozradím – zejména když to na většinu lidstva nemá vliv. Omezení fanatiků za to jistě stojí.“

„Ale bude chvíli trvat, než se to projeví,“ varovala mě před přehnaným optimismem. „Lidstvo si toho hned nevšimne.“

„Tím lépe!“ řekl jsem.

==*==

Jak Evička očekávala, v letadle si kýchání nikdo nevšiml. Kýchání se dá přece vysvětlit i přirozeně. Ale když začne kýchat celé město, je to nápadnější. Zejména když to postihne nejbohatší město Středního Východu – Dubaj. Nemoc, příznačně nazvaná »kýchavka«, tam řádila několik dní, ale pak příznaky přece jen odezněly a vše by bylo na nejlepší cestě k zapomenutí... kdyby se mezitím »kýchavka« nešířila dál a dál. Jako když hodíte kámen do rybníka, rozbíhala se od Dubaje vlna kýchání do všech stran. Letadla, kterých se v Dubaji otočí požehnaně, ji roznášela do dalších zemí. Zpětně se tak vrátila i do Prahy a odtud do Čech, dokud nenarazila na jiné vlny, rozbíhající se z dalších evropských měst, kam všude létají letadla z Dubaje.

Postupně se v několika vlnách rozšířila do celého světa. Na mnoha místech se postižení obraceli na lékaře, ale dostávalo se jim jen chlácholení. »Kýchavka« je výjimečně neškodná nemoc, jedinou nepříjemnou záležitostí jsou při ní občasné nezadržitelné záchvaty kýchání, ale ty brzy odezní a nic víc se neděje. Postižení nemají horečky, které by signalizovaly, že je něco v nepořádku, necítí se ani mdle, je to jen krátké nepohodlí.

Jak snadno i vědci přehlédnou blížící se katastrofu!

Ve Spojených státech se pokusili učinit »kýchavce« přítrž. Správně pochopili, že je to infekce a šíří se kapénkami. Zkusili ji tedy zlomit karanténou. Jenže je obtížné udržet v karanténě tisíce přilétajících lidí, když jim vlastně nic není. A navíc, kýchavka se šířila i dotykem. A jakmile vtrhla do amerických měst, nedala se už zastavit. Nakonec to vzdali i tam. Ostatně, rychle to skončilo, nikomu to neublížilo, proč si s tím lámat hlavu? Zvlášť když se zdálo, že prodělaná kýchavka vytváří, jako víc nemocí, doživotní imunitu. Nebyl zaznamenán jediný případ, že by ji někdo dostal dvakrát. U některých nemocí je výhodnější, když je proděláte co nejdřív. Například příušnice – v dětském věku neškodné, mohou v dospělosti způsobit pohromu. Pamatuji, jak mě v době jedné vlny příušnic maminka schválně vzala pod průhlednou záminkou k doktorce, abych je dostal ještě zamlada. A vyšlo jí to, odbyl jsem si je ještě jako předškoláček.

„Poprask vypukne tak za půl roku,“ věštila Evička.

Kýchavka se pomalu prokousávala Ruskem, kde ji brzdila odlehlost některých lidských sídel, ale i některými uzavřenějšími státy, kde chyběl větší pohyb obyvatel. Zato v Indii vlna působila jako exploze. Tím rychleji ale ustoupila, takže již druhý týden se tamní lékaři chlubili zvládnutím této epidemie.

Pochopitelně předčasně.

=*=

Od prvního okamžiku našeho setkání jsem nepochyboval, že mám před sebou bytost z civilizace na vyšší úrovni než je naše

pozemská. Vyplývalo to z prostého faktu – naše civilizace neumí létat vesmírem, tudíž jiná, schopná mezihvězdného letu, musí být bez diskusí vyspělejší.

Trochu zarážející skutečností bylo mé zjištění, že civilizace Liangé je diametrálně odlišného typu. Nepoužívá stroje, nesnaží se je vyrábět. Planetární letadlo bylo v mých představách do té chvíle něco jako naše raketoplány. Rozhodně jsem nečekal, že se bude podobat velrybě bez kostí, které by jí propůjčovaly pevnou formu. Pravda, i na Zemi existují tvorové bez kostí a bez pevného tvaru, jako příklad nám mohou posloužit chobotnice, ale buď jsou příliš malí, nebo jsou omezeni na vodní prostředí.

Gasuluj bylo živé stvoření, ale vybavené takovými orgány, jaké se u živých tvorů na Zemi nenajdou.

Už třeba jeho létání! Většina pozemských létajících tvorů využívá k letu aerodynamického vztlaku křídel. Nejčastěji jde o ptáky, ale tak létají i někteří savci, za všechny jmenuji netopýry nebo veverka poletuchy, existují i létající hadi a kdekdo zná také létající ryby, které svým nepřítelům mizí vzduchem. Slyšel jsem o plodech některých stromů, které používají raketový princip. Plod má pevnou skořápku, kterou si natlakuje, až její zeslabené místo pukne, načež plod odletí jako raketa – ale zdá se, že to je naprosto ojedinělý způsob. Žádný tvor na Zemi nelétá na principu vztlakového létání, i když to býval oblíbený létající prostředek a »balonové létání« je dodnes provozované jako sport.

Gasuluj létá pomocí antigravitace. Na Zemi nemáme žádný takový příklad ani v živé říši, ani v technice. Zajímalo by mě, jak to vlastně vzniklo? Orgány živých tvorů se vytvářejí postupnou přeměnou, proto nemohlo v přírodě vzniknout kolo, které vzniklo až jako technický výtvar. Tím je to ale záhadnější.

Napadlo mě, že jistou stopou by mohlo být setkání Liangé s technickou civilizací Sefrimíja. Ta mohla na Liangé přinést své technologie, mezi jiným i antigravitační, kterou by mohli převést do biotechnologie. Budu se na to muset Evičky zeptat.

=* =

Pohovor

Ačkoliv jsem měl chuť na mnoho otázek, Evička mě trochu předběhla a sama požádala o rozhovor či poradu, co bude dál.

Doufal jsem, že se dostanu ke slovu, ale Evička přišla s tak závažným tématem, že to mé otázky zatlačilo do pozadí.

„Věnuješ se mi víc, než jsem čekala,“ začala, když jsem kývl na její požadavek popovídat si o vážných věcech. „Obávám se, že si tím škodíš.“

„To si nemyslím,“ namítl jsem. „Materiální škody žádné nevidím a jaké jiné bys měla na mysli?“

„Utíká ti čas,“ řekla. „Život máte krátký a nemohu po tobě chtít, abys mi věnoval celých padesát let, než přiletí naše výprava. Měl by sis najít ženu a pořídit si děti, jak je u vás zvykem. A já bych se už konečně měla osamostatnit. Nikde jinde ve vesmíru jsme se nesetkali s tak vstřícným přijetím.“

„Ale navenek to vypadá docela přirozeně,“ usmál jsem se. „Bydlíme spolu tady na vsi, já mám práci a ty studuješ... neříkám co a kde, ale je to všechno čistá pravda.“

„Se mnou děti nečekej,“ řekla rázně. „Je nám oběma spolu dobře, vím to, ale to je asi tak vrchol mých možností. Uvnitř jsem pořád já, vyslanec Liangé tady na Zemi. Dokáží žít druhý život jako Eva, ale třetí život – život případného dítěte – nezvládnou. Na to si musíš najít ženu ze svého rodu, rozumíš?“

„Na to je pořád dost času,“ namítl jsem. „Tobě přece taky život utíká a nestěžuješ si.“

„Jenže cestování do cizích světů byla moje svobodná volba, kdežto ty jsi do toho spadl bez vlastního rozhodnutí. A kromě toho rok je pro tebe setina celého tvého života, kdežto pro mě jen jedna pětitisícina.“

„Jak to, že to bylo bez vlastního rozhodnutí?“ namítl jsem. „Rozhodl jsem se pomáhat ti hned po tvém příchodu na Zem!“

„Hned po mé havarii, chceš říci,“ opravila mě. „Jenže to jsi viděl mou nouzi a tvé rozhodnutí pomoci mi bylo pro mě vítané, ale pro tebe to bylo bezesporu omezení. Dejme tomu, rozhodl ses pomáhat mi dobrovolně a ze své vlastní vůle, oceňuji to, ale bylo to a je to omezení. Nechci toho zneužívat.“

„Taky bych mohl tvrdit, že toho zneužívám,“ namítl jsem. „Mám vlastně pro sebe jedinečnou návštěvu z vesmíru, pomáháš mi, učíš mě, proč si z toho děláš hlavu? Vždyť víš, jak je náš svět i tak přeplněný...“

„Přeplněný lidmi, kteří své životy utrácejí fanatickou vírou v něco neexistujícího a ještě škodí těm, kteří se odmítají připojit k jejich hlouposti,“ zavrčela.

„Podle našich měřítek i muslimové věří v jednu nadlidskou bytost,“ namítl jsem. „Nazývají ji »Alláh«, křesťané jí zase říkají »Hospodin«, židé »JHV«, já ji nazývám »Vyšší spravedlnost«, ale je to – aspoň podle mého mínění – pořád jedna a ta samá bytost. Tibetáné tvrdí, že má miliardu jmen, takže na jméně nezáleží.“

„Na jméně nezáleží,“ připustila. „Telepati jí přirozeně říkají jinak než vodní tvorové. Zvuk není dorozumívací prostředek tam, kde pro něj nejsou podmínky. Ale bytosti všech světů, které jsme navštívili, my ostatně také, žádají, aby ta bytost byla především spravedlivá. Na tom se shodneme všichni v celém vesmíru!“

„Potíž je, jak si kdo představuje »spravedlnost«. Muslimové své modlitby začínají »Jménem Alláha milosrdného, slitovného, spravedlivého a já-nevím-jak-ještě«, ale to jim nebrání ve jménu toho »spravedlivého Alláha« vraždit.“

„Sefrimíjové říkali, že spravedlnost znamená dokonalost,“ pokračovala. „A odvozovali z toho, že nedokonalí tvorové musí vyhynout. Podle jejich víry bylo správné vyvraždit je a napomoci tím ve vesmíru spravedlnosti. Muslimové jsou něco podobného. Vyvražďují ty, kdo jsou podle jejich víry méněcenní a nechtějí být jejich otroky a podle své víry tím pomáhají spravedlnosti.“

Jenže naše pojetí je jiné. U nás platí »nedělej jiným, co nechceš, aby jiní dělali tobě!«. Spíš to odpovídá křesťanství.“

„Až na to, že ani křesťané se tou zásadou vždycky neřídí,“ namítl jsem. „Všimni si, souhlasím s tvým zásahem namířeným proti muslimům, i když ani nám by nebylo lhostejné, kdyby nás někdo takhle omezoval.“

„To je přece něco jiného,“ ohradila se. „Odpovídá to chvíli, kdy přijdeš na dětské hřiště a uvidíš tam staršího kluka šikanovat mladší a slabší. Zasáhnout proti němu je přece spravedlivé.“

„Jen to nesmíš provést ještě brutálněji,“ dodal jsem.

„Toho jsem si už ve zprávách všimla,“ přikývla. „Jeden váš potentát – říkáte jim tak, ne? – se tam rozplýval soucitem nad malými dětmi, zabitými jiným potentátem. A aby mu »udělil lekci«, zabil při »výstražném bombardování« ještě víc dětí.“

„To odpovídá Američanům,“ doplnil jsem ji. „Při každém »zásahu ve prospěch míru« zabijí i tisíckrát víc lidí než ten, koho »umravňují«. Tolik lidí by ten »tyran« nezabil ani za pět lidských životů! Ale Američané jsou vždycky spokojení, že přece napravili odsouzeníhodné zlo – i když tisíckrát větším zlem.“

„Neudělali by lépe, kdyby nedělali nic?“ navrhl.

„Udělali,“ souhlasil jsem. „Ale oni přece »nemohou zůstat klidní«, když se ve světě »děje zlo«!“

„Spíš se mi zdá, že se nemohou dočkat, až zase budou moci »páchat další dobro«!“ vzdychla si. „Zvláště tam, kde se nachází něco, čemu oni říkají »oil«.“

„Však se říká, že si to předem dobře připravují,“ souhlasil jsem. „Nejprve tajně – ale často i veřejně – podporují nějakého »potentáta«, pak na něho vytáhnou nějakou lumpárnu, mnohokrát už se stalo, že vylhanou, jen aby mohli zasáhnout a bombardovat. Bombardování je jejich národní vášeň.“

„A to jim nikdo neřekne, co je to za darebáctví?“

„Neřekne, všichni se jich bojí,“ odvětil jsem. „Nechtějí se dostat na seznam bombardovaných.“

„Nemáte to ve vašem světě jednoduché!“ vzdychla si. „Ale nějak jsme utekli od původního tématu... Řekla jsem už, že bys mi ještě mohl pomoci osamostatnit se.“

„Jak si to představuješ?“ zeptal jsem se.

„Chtěla bych ve vašem světě vystupovat jako zdejší. Co je k tomu potřeba? Doufám, že jsem vaše chování již odkoukala.“

„To nebude jednoduché,“ zarazil jsem se. „Předpokládám, že o klasické azylové řízení nestojíš. Získala bys – a to ještě není jisté – jen povolení k pobytu, jenže bys musela prokázat, odkud přicházíš... ne ne, tohle ne. Ke všemu bys zůstala cizincem. Jenže k získání občanského průkazu, což je v Čechách běžný doklad, ti chybí záznam v nějaké zdejší matrice.“

„Nechci být cizincem,“ odmítla tuto možnost. „Chci být někdo z vás. Jistě uznáš, že nemohu vystupovat pod svou pravou tvář. I kdyby mě uznali za vyslance Liangé, nechat se padesát let někde okukovat, to by bylo neúnosné. Chci, abys byl jediný, kdo zná mou pravou tvář. Ve světě Sefrimíja převzali naši vyslanci tváře místních i s jejich vědomostmi a mohli potom vystupovat místo nich. V nepřátelském světě je sonza ospravedlnitelná, ale na Zemi ne. Musí to jít jinak.“

„Museli bychom se dostat k některé matrice a podívat se, jestli by se tam nedal založit falešný záznam,“ uvažoval jsem. „To ale nevypadá dobře, padělání matrik nebude snadné. Možná by stačilo převzít totožnost některého zemřelého, to snad nikomu neuškodí. Bylo by vhodné, kdyby byl aspoň přibližně tvé podoby, nebo by ses naopak musela přeměnit podle jeho tváře.“

„Přeměním se na cokoli, získám-li aspoň nepatrný vzorek jeho dědičnosti,“ ujistila mě.

„Možná to nebude nutné,“ zavrtěl jsem hlavou. „Podoba je až poslední, co úředníci zkoumají. Ale nevypadá to beznadějně. Zkusili bychom se vloupat do některé nemocnice a vyhlédnout si nějakého mrtvého. Pak bys prostě pokračovala v jeho existenci.“

„Jak to ale chceš udělat?“ zajímala se.

„Vyhlédneme si pacienta, který právě zemřel,“ začal jsem splétat svou pletichu. „Vytáhneš si jeho stopu, neboli dědičnost, a přeměníš si podle ní tvář. Mrtvé tělo odnesu pod neviditelností a postarám se o pietní pohřeb – i kdybych mu měl hrob vykopat sám a ručně! Poslyš, nedá se to »sonze« udělat i na mrtvém těle?“

„Právě že to jde jedině na mrtvém mozku,“ odvětila. „Ale nesmí být mrtvý dlouho.“

„Mrtvému tedy neuškodí, když si vypůjčíš kromě jeho tváře i jeho osobnost a budeš prostě pokračovat v jeho životě, ne?“

„Až na to, že netoužím pokračovat v jeho životě, ale v jeho těle pokračovat ve svém zkoumání Země,“ namítla.

„To se nevyklučuje,“ ujistil jsem ji. „Formálně budeš jenom pokračovat v jeho životě, využívat jeho doklady i znalosti, ale ve skutečnosti budeš v jeho těle zkoumat Zemi.“

„Tak by to šlo,“ přivolila po chvílce rozmýšlení.

„Poleťme se tedy podívat do nemocnice,“ navrhl jsem.

Ale cítil jsem cosi jako smutek. Evička se mi osamostatní, jenže tím přestane být Evičkou a stane se někým jiným. Nastane konec pohody v mé chalupě!

Ale co – změna je život!

=*=

V nemocnici jsme poměrně rychle objevili člověka, který by mohl Evičce posloužit. Byl to poměrně mladý muž, jenže dost značně zdevastovaný. Vypadal jako motocyklista po těžké havarii a skutečnost byla ještě horší. Našli ho v boční ulici neuvěřitelně brutálně zmláceného. Tak těžce, že mu lékaři nedávali naději a po hodině pokusy o resuscitaci vzdali.

My dva jsme se po nemocnici pohybovali jako neviditelné stíny, obalení každý svým gasulujem. Když mrtvého nešťastníka odváželi na patologii, viseli jsme nad pojízdným lůžkem a čekali jsme trpělivě, než ho uložili do chladičho boxu a odešli.

„Vezmeš si jeho »stopu«?“ zeptal jsem se.

„Tu už mám,“ řekla Evička. „Už skoro končím s přeměnou. Ale *sonze* je složitější proces. Pomoz mi otevřít skříň, kam ho zavřeli! Musím mít přístup i k jeho hlavě!“

Vystoupili jsme tedy z neviditelnosti gasulujů a spolu jsme otevřeli chladicí box. Evička už nebyl žena, ale dvojník mrtvého.

„Nebylo by lepší odvézt si to tělo někam stranou?“ navrhl jsem. „Kdyby sem někdo přišel, zhrozil by se.“

„Nebude to nutné, potřebuji jen pár minut.“

Za chvílku se nad mrtvým tělem skláněl stejný mladý muž. Už to není Evička, teď je to Jarek. Tak ho aspoň nazývali doktoři, dokud ho oživovali.

„Už to skoro mám,“ řekl »nový Jarek«.

Ještě chvíli manipuloval s mrtvolou, která mezitím v ledové zimě chladicího boxu ztuhla.

„Hotovo!“ prohlásil po chvílce a přiklopil lebeční kost, až to slyšitelně kříslo. „Pohřbívát ho nemusíš, necháme ho tady.“

„Ale pak ho vyškrtnou z evidence obyvatel a nebudeš se za něho moci vydávat,“ varoval jsem ho.

„Potřebuji jeho podobu nanejvýš na pár dní,“ řekl. „Trvale by mi beztak nepomohla.“

Zasunuli jsme tedy mrtvolu zpátky do boxu a uzavřeli. Pak jsme se oba nechali obalit gasulují a neviditelní jsme odlétli.

Zajímalo mě, co chce dělat dál a proč nechce pokračovat v životě toho nešťastníka.

„Všechno ti povím, není to příjemná historie,“ řekl.

No nazdar, pomyslel jsem si.

==*=

Cestou do chalupy jsme mlčeli. Ačkoliv jsem přímo hořel touhou něco se dozvědět, uznával jsem, že si mimozemšťan musí další postup pořádně promyslet. Mlčky jsme dorazili do chalupy a teprve tam začal sám od sebe povídat.

„Připletli jsme se k ošklivé historii,“ řekl, když jsme došli do sednice. „Ale dalo se to očekávat na první pohled. Člověka,

jehož stopu teď nosím, zavraždili. I když se lékaři shodli, že jde o havarovaného motorkáře, nebyla to nehoda, i když to tak mohlo vypadat. Mám teď jeho vzpomínky i s tou vraždou, až do chvíle, kdy původní Jarek ztratil vědomí. Zním vrahy i jejich motiv, jen prozatím nevím, co s tím.“

„Kdo ho zabil?“ chtěl jsem vědět.

„Tři bodyguardi. Jarek je znal, patřili jednomu známému ostravskému podnikateli, který si tu vraždu objednal. Sám se v ní namáčet nechtěl – na špinavou právi měl přece lidi. Nařídil jim to, sami se tím Jarkovi chlubili. Očekávali najisto, že Jarek už to nikomu neřekne – a viděl jsi, už to opravdu nikomu říci nemohl.“

„Co s tím ale chceš dělat?“ chtěl jsem vědět.

„První možností je – nechat to být. Jarka tak jako tak zabili, tomu už nepomůžeme. Sám to nikomu neřekl a ani říci nemohl. Doktoři se snažili, ale bylo to nad jejich síly. Když to necháme být, Policie to rychle uzavře. Určitě nebude mít snahu vypátrat, co se vlastně stalo.“

„To znamená nechat vraždu nepotrestanou,“ mračil jsem se.

„Druhá možnost je postavit se proti vrahovi,“ pokračoval mimozemšťan. „Potíž je, že se mezi domorodce nesmím míchat, leda by mě o to přímo požádali. Jenže Jarek žil sám, neměl rodinu ani blízké příbuzné, jen pár přátel, ale ti teď budou otřesení jeho smrtí... takže ani tato možnost není reálná.“

„A nemohl bych tě požádat o pomoc já?“ napadlo mě.

„Nejsi s ním příbuzný a do této chvíle jsi ho neznal.“

„Ale byl to Čech jako já, člen mého národa,“ namítl jsem.

„No... to by možná stačilo,“ zvažoval mimozemšťan.

„Tak tě tedy o to žádám,“ řekl jsem. „Jen nevím, co můžeš proti tomu bossovi dělat.“

„Vypůjčit si jeho stopu i vědomí,“ řekl prostě.

Až jsem se otrásl, když mi došlo, co tím říkal.

Sonze se dá dělat jen na mrtvém. Znamenalo by to zabít ho. Ale na druhou stranu – je to stejný vrah, jako jeho gorily. I když

jim to jen nařídil a sám si jistě obstarával betonové alibi. Ovšem – zamíchat se mezi bossy a nejspíš i do podsvětí, to už přestává veškerá legrace. Jít – či nejít?

Hamlet měl rozhodování také tak těžké.

=*=-

Akce „Boss“

»Nový Jarek« se na setkání s bossem dobře připravil. Mohl předpokládat, že boss bude ozbrojený a navíc má bodyguardy, kteří se na jeho rozkaz ochotně zhostí i role katů. »Jarkovou« výhodou byl gasuluj. Schopnost letu s neviditelností by měla být sama o sobě rozhodující, kdyby měl vhodnou zbraň. Ukázalo se ale, že mimozemšťan zbraň má. Sice ne v našem smyslu, ale umí si ji opatřit. A jak jinak – biologické povahy.

Chemické a biologické zbraně jsou na Zemi považovány za »nečestné« zbraně hromadného ničení a jejich použití se označuje za válečný zločin. Přesto se dál běžně používají. Fosforovým zápalným granátům, které působí těžké, nehojící se rány, se jemně říká »osvětlovací«. Američané ve Vietnamu používali otravnou látku »Agent Orange«, drze vydávanou za pouhý »odlistňovač« – ačkoliv působila ztráty i jim, neboť jejich vojáci se k ní chovali lehkovážně podle hesla »vždyť je to jen neškodný odlistňovač«. Neškodný nebyl, ale Američanům to jako vždycky prošlo a nikdo za to odsouzený nebyl.

Biologickým a chemickým zbráním se obvykle vyčítá jejich plošné působení. Zamoříte-li určitou oblast jedem nebo nákazou, je tam ohrožen každý – vlastní i nepřítel, bojovník jako civilista. Jenže nikdo na Zemi nemá zkušenosti s biologickou zbraní, která si určitou osobu sama vyhledá. Proti povoleným a »humánním« kazetovým pumám nebo kroupení napalmem je to cílené a přesné působení. Dokáže zneškodnit ozbrojence, i kdyby se skrýval za »živý štít« aniž by to uškodilo někomu jinému.

„Půjdeš tam se mnou?“ zeptal se mě mimozemšťan. „Ne že bych tě tam nutně potřeboval, ale předpokládám, že mi budeš dál stejně ochotně pomáhat, když sám uvidíš, co dělám.“

„Nebo mě tam potřebuješ jako svědka?“ napadlo mě.

„Nebo tak,“ připustil.

„Docela rád půjdu, zajímá mě to,“ kývl jsem.

Vzletěli jsme navečer a brzy jsme spatřili vilu ostravského magnáta. Bylo ještě dost světla, abychom zpozorovali důkladný kamerový systém, který ji měl chránit. Ale i kdyby nás kamery viděly, nepomohlo by mu to. Neviděl nás ani pitbul za plotem.

Proniknout do vily by nebylo tak snadné, kdyby nebylo na půdě pootevřeného střešní okénko. Mimozemšťan je snadno otevřel a oba jsme vlétli na půdu.

Pak už to bylo poměrně snadné. Mohly nás prozradit jediné dveře, zdánlivě se samy otevírající a zavírající, ale i kdyby začali do nich střílet, nic by nám neudělali. Nikdy jsme nestáli na zemi, kde by stál každý příchozí, ale kryli jsme se nad horním okrajem dveří, kde nás případný střelec neočekával.

Prošli bychom ale v klidu od půdy až dolů, ve vile všichni spali. Jarek se najednou zastavil před jedněmi dveřmi.

„Tam je,“ upozornil mě telepatii, aby nevydával zvuky ani šeptem.

Otevřeli jsme opatrně dveře a vstoupili. Jarek vypínačem vedle dveří bez varování rozsvítil velké stropní světlo. Oslněním jsem až zavřel oči, ale usilovně jsem je zkoušel otevřít, abych se rozkoukal.

Ve velké posteli leželi dva lidé. Muž byl zřejmě podnikatel, za kterým jsme přišli, ale ženu vedle něho jsme nečekali. Spali ale dál, ostré světlo je nevzbudilo.

„Pojď mi s ním pomoci!“ požádal mě Jarek telepaticky.

„Co když se vzbudí?“ varoval jsem ho stejným způsobem.

„Tihle dva ne,“ odvětil nezvučně. „Spí tvrdě a nevzbudí je ani oheň. Té ženské potom *tvrdospánek* ukončím.“

Ani jsem si nevšiml, že by v místnosti rozprašoval nějaké bakterie »vorgo«, ale to asi byla ještě tma a nic jsem neslyšel.

Pomohl jsem mu přetáhnout muže hlavou přes kraj postele. Jarek si k němu klekl a pak jsem viděl, jak se mu z úst vysunula součást jeho původní podstaty – tenký hadí jazyk »fytemor«. Jeho konec objel lebku kolem dokola – a Jarek poté horní část kosti bez velkého úsilí odlomil. Krev sice kupodivu netekla, ale raději jsem se odvrátil, abych to neviděl. Beztak jsem se to nemohl bez fytemoru naučit.

Konečně se ozvalo křupnutí, jak »Jarek« uzavřel otevřenou lebku své oběti. Mohl jsem se ohlédnout.

Vedle postele s nehybně ležícími těly stál – druhý ostravský podnikatel. Takže už to nebude »Jarek«, ale »Michal«.

„Musím si trochu uspořádat v hlavě informace,“ oslovil mě opět telepaticky. „Budu muset vystupovat jako on, aby to nikdo na první pohled nepoznal.“

„Ale co s tímhle?“ ukázal jsem na ležícího muže, vlastně na podnikatelovu mrtvolu.

„Zabil Jarka – vydal příkaz, což je totéž,“ pokrčil rameny. „Mohu tě poprosit, abys ten odpad odnesl?“

„Ale kam?“

Zarazil jsem se, že o mrtvole mluví jako o pouhém odpadu, ale došlo mi, že to není dvojsmyslné. Mimosměštan podnikatele nahradí a mrtvé tělo... být větší cynik, řekl bych, že podnikatel Michal byl odpadem už zaživa.

„Do své chalupy,“ řekl jako by se to rozumělo samo sebou. „Slož ho do vany a nasyp na něho tohle...“

A podal mi dvě umělohmotné ampule, modrou a žlutou, asi jako bývaly šampony na jedno umytí vlasů.

„Zacházej s tím opatrně, zejména to modré je dost žíravé,“ varoval mě. „Na závěr, až uvidíš pokles, to pokrop žlutým!“

Modrou a žlutou ampuli snad nespletu, ale jak mám toho kolohnáta dopravit domů?

„Do jednoho gasuluje se spolu vejdete,“ ujistil mě s klidem. „Mrtvý už to má za sebou, škrtit tě nebude. A pak mi telepaticky zavolej, jak jsi dopadl.“

No potěš kostě! Letět několik desítek kilometrů s mrtvolou, to nevypadá na zábavný výlet. Ale když už jsem slíbil pomoc...

„Zvládneš to tady sám?“ zeptal jsem se ho nepříliš nadšeně.

„Jen klid,“ dodával mi odvalu. „Kdybych se dozvěděl něco důležitého, zavolám ti, ale kdybych byl zticha, nic se neděje.“

Vnímal jsem to ale jako z dálky, víc jsem se soustřeďoval na dopravu mrtvolky. Nejjednodušší bylo rozprostřít gasuluj podél postele a tělo skutálet dolů. To ještě šlo, ale pak nastoupila horší část úkolu. Lehnout si vedle mrtvolky, nechat se gasulujem obalit a odletět domů. Cestovat ve společnosti mrtvolky... nejraději bych tu »zábavu« přenechal někomu jinému, ale nebylo komu.

Takže jsem nakonec odletěl. Když jsem vydržel pohled na vraždění na jatkách u Arabů, tohle taky přežiju. Ačkoliv tělo ani nestačilo vychladnout, přejížděla mi po zádech zimnice, kdykoliv jsem se ho dotkl. Domů jsem přiletěl za tmy a vletěl jsem rovnou do koupelny, abych dostal svůj náklad do vany. A hned jsem nad mrtvolou roztrhl první – modrou – ampulku.

V první chvíli jsem myslel, že obsahuje kaviár. Z ampulky se vysypaly tisíce drobných černých zrníček. Být menší, vypadaly by jako mák, ale tyhle byly něco mezi čočkou a krupkami.

Nevypadaly ale tekutě a už jsem začal přemýšlet, co vlastně mimozemšťan mínil žíravostí, když jsem si najednou všiml, že se to ve vaně pohybuje. A pak... pak k tomu opravdu nevydržel. Tělo se ve vaně rychle pokrývalo vrstvou velkých červů. Skoro se mi zdálo, jako kdyby jich za pár okamžiků ještě přibylo, ale nevystoupili až k okraji vany, jen se v ní pořád mleli. A pak – jejich hladina pozvolna poklesla.

Roztrhl jsem nad nimi druhou, žlutou ampuli s jakýmsi ne příliš vábným rosolem. Stekl na červy a kde se jich dotkl, červi se

před mýma očima měnili v modravý dým. Žlutý rosol se po nich rozlézal – zřejmě byl také živý. Spořádal červy a zprůhledněl.

Vana byla zářivě čistá – a až na průhledný rosol – prázdná.

Z mrtvoly statného chlapa nezůstaly ani kosti.

To se ví, nevydržel jsem a hned jsem telepaticky »Michala« zavolał s dotazem, co mohu dělat s obsahem vany a jestli je ten rosol ještě žíravý.

„Jestli je tam jen průhledná substance, ta již žíravá není,“ odvětil »Michal« klidně. „Vlastně to žíravina nikdy nebyla, jen ti červi jsou žraví. Ale kdybys mezi ně strčil ruku, to bys mi jistě volal jinak! Teď už je to neškodný rosol, můžeš ho buď vypustit do odpadu, nebo použít jako vydatné hnojivo, obsahuje spoustu živin pro rostliny.“

Teda – během několika minut udělat z chlapa hnojivo, tomu říkám fofr. Takže jsem vlastně spolupachatelem vraždy, jak by to nepochybně nazvali všichni právníci světa. Jenže tady platí i jiné pravidlo – »Není žalobce, nebude ani soudce«. Tělo podnikatele se změnilo v hnojivo, ale na jeho místě je jeho klon – záměnu ani podle testů DNA nikdo neodhalí. Je to téměř dokonalá vražda! Vlastně – proč téměř? Dokonalé zločiny existují – dokonalé jsou, když je nikdo neodhalí! Kolik takových už se na Zemi odehrálo?

Kupodivu jsem se ani necítil jako spolupachatel vraždy. Ano, byla to vražda, ale... vyšší princip tvrdí, že vražda na tyranu není zločinem. Nemusí jít o obludu kalibru protektora Reinharda Heydricha, stačí i menší darebák, pokud se chová jako tyran a je – jako podnikatel Michal – vinen přinejmenším jednou vraždou. A to i když na veřejnosti vystupuje jako nevinátko nebo dokonce, jak se často děje, jako lidumil a mecenáš. Je snad v našem světě málo »lidumilů«, financujících převraty a vraždy? Nejsou všichni takoví lidumilové ve skutečnosti zvrhlíky a vrahy?

Vražda na tyranu není zločinem – a proto mé svědomí ani v nejmenším neprotestovalo. Nepovažoval jsem za nepřipustné, co se s tím »neviným« bossem stalo. Podle mě to bylo naplnění

spravedlnosti, ale docela rád bych mimozemšťana pozoroval jako pokračovatele života gaunera.

Zajímalo by mě to.

=*=

V následujících dnech jsem zůstal bez kontaktu se »svým« mimozemšťanem. Paradoxně mi to pomohlo, mohl jsem se více věnovat svému zaměstnání, poslední dobou dost zanedbávanému. Zpoždění jsem poměrně rychle dohnal, ale nepřestávalo mi vrtat hlavou, co asi dělá »nový Michal«, když je mimo můj dosah.

Dozvěděl jsem se to ale poměrně brzy.

Ve své venkovské chalupě nemám rádio ani televizor. Dalo mi obrovskou práci přesvědčit ouřady, že je nemám a tudíž za ně nebudu platit poplatky. Dlouho argumentovali počítačem, jenže ten jsem měl bez zvukové karty, takže jsem ani technicky nemohl přijímat rádio a u televize jsem uhádal, že bez zvuku je mi to také k ničemu. Nejvíc je asi přesvědčila moje vytrvalost, prostě už se se mnou nechtěli stále dohadovat. Posledním zoufalým pokusem byl argument ouředníka, že i hluchí lidé se dívají na televizi, jenže toho jsem setřel, že ti musí umět znakovou řeč, kterou já jakožto slyšící nepotřebuji a tedy neovládám.

Byl to z mé strany tak trochu podraz. Zvukovou kartu jsem v počítači měl, jenže bez vývodu obvyklého tvaru a na obvyklém místě. Místo kulatého »jacku« jsem si uzpůsobil vývod do běžné zásuvky USB, místo reproduktoru jsem měl sluchátka, zapojená jen když jsem si chtěl vyslechnout zvukový doprovod nějakého videa. Většinu času ležela sluchátka v šuplíku a v chalupě bylo božské ticho.

Na svou čest uvádím, že jsem rádio ani televizi tak jako tak neposlouchal. Oficiálním kanálům jsem vždycky výstižně říkal jako můj táta »zumpa« a když jsem se chtěl něco dozvědět, díval jsem se na internet. Táta mě učil vyslechnout pokud možno obě strany a hledat pravdu všude jinde. Nejlepší zásadou je nevěřit nikomu, co si sám neověřím, neboť lžou jedni i druzí. U novin se

pořád musí umět číst mezi řádky, což je piplačka, neboť se dá za věrohodné považovat jen to, co redaktorům »ujede«.

Dnes je nejrozumnější přečíst si články na internetu. Zprávy v televizi jsou sice bohatší o pohyblivá videa, jenže ty útržky jsou příliš krátké a do několikavteřinové zprávy se mnoho informací nevejde. Zprávy se navíc prokládají tak, aby se divák držel pokud možno v trvalém napětí, i když část zpráv patří do »žumpy« bez všech pochyb a skutečné informace jsou v menšině.

Jen si vzpomeňte na »zvírátko«! Zprávy obvykle dávají víc prostoru litování opuštěné kočky než hromadné popravě lidí.

Tentokrát mě ale jeden článek opravdu zaujal, už protože jsem o jeho pozadí nejspíš věděl víc než redaktor.

Miliardář se zbláznil!

Známý ostravský podnikatel a magnát učinil tak neobvyklé gesto, že se dá nazvat zvráceností! Poté co se podezřelou cestou zmocnil tisíců bytů, se dnes naprosto nečekaně rozhodl převést je na nájemníky s tím, že si je vlastně v nájemném již zaplatili. Tak čisté a humánní gesto je ale v Čechách naprostou raritou. Nikdo nechápe, co ho k tomu vedlo...

No – já bych věděl... to bude tím, že pravého podnikatele mám teď ve vaně, jeho pozůstatky chci zalévat zahrádku, na jeho místě a jeho jménem jedná vesmírná bytost, která se stavu naší, pozemské společnosti zhrzila a rozhodla se asi pár křiklavých nespravedlností napravit.

Jenže tímhle může napravit jen nespravedlnosti, napáchané jedním člověkem – i když jich má na krku spousty! Ale co dál? Všechno zlo světa tím zaručeně nenapraví!

Pokud jí ovšem nepřipočítám akci s nemocí »kýchavka«. Ta představuje podstatně širší záběr – a ten už bude jistě znát. A kdo ví, co bude následovat! Nebude přece žít na Zemi jako částečně napravený magnát, který možná část svých lumpáren odcínil, ale pořád zůstává darebákem.

Neměl bych se ho raději zeptat, co ještě zamýšlí?

=* =

Supermafie

K přímému dotazu jsem se pořád ne a ne odhodlat, i když to neměl být problém. Podle – teď už Michala – má telepatie dosah kolem celého světa a šíří se rychlostí světla, důležité je jen přesné »naladění na psychiku požadované osoby«. Na Liangé to nazývají »lavititja« a každému, kdo má telepatii, stačí jediný telepatický kontakt, aby si tu osobu zapamatoval, podobně jako si většina lidí během několika pronesených slov zapamatuje nadosmrti hlas.

Tím spíš, když na celém světě jsou jen dva telepaté.

Nevím proč, ale vyvolat kontakt s mimozemšťanem jsem se neodvážil. On se také neozýval. Kdyby se mi pochlubil se svými úspěchy nebo problémy, jistě bychom se bavili denně, ale nechtěl jsem ho zbytečně rušit a on také v této době sdílností neoplýval. Ze zpráv jsem věděl, že velkou část svého obrovského majetku prakticky rozdál těm, koho jeho vzor bezostyšně okradl, ale nic víc na internet neproniklo.

Když se jednoho večera znenadání ozvalo skřípění dveří a do sednice vstoupil »Michal«, bylo to jedno z těch příjemných překvapení, kterých bývá v životě jako šafránu.

„Ahoj!“ pozdravil mě stručně. „Dej mi něco tekutého, mám žízeň! Sledoval jsi, co jsem mezitím stihl udělat?“

Doběhl jsem rychle do sklípku pro láhev vychlazeného piva a naplnil mu sklenici. Michal se napil a odfoukl si ze rtů pěnu.

„Na internetu bylo, jak jsi vrátil okradeným lidem byty,“ řekl jsem uznale.

„To bylo na internetu?“ podivil se. „Nesledoval jsem to, neměl jsem na to čas.“

„Ani v noci?“ divil jsem se pro změnu i já.

„Byl to... jak tomu říkáte... kolotoč,“ odvětil. „Musím ti ale sdělit, ten Michal měl příšerné vazby! Říkáte tomu snad »mafie«, ne? Já vím, pravá Mafie je jedinečně na Sicílii, ale v Čechách se tak říká organizovaným bandám, i když nemusí jít o klasické zločiny,

ale třeba jen o politické zlodějny. Pár dní mi trvalo, než jsem se tím prokousal.“

„A co jsi zjistil?“ nedokázal jsem potlačit zvědavost.

„Je to zkrátka horší než to dosud vypadalo,“ řekl.

„A co budeš dělat dál?“ chtěl jsem vědět. „Budeš žít jako známý podnikatel Michal, starat se o své podniky...?“

„Připadal bych si jako spolupachatel,“ oťrásl se. „Přitom tu mám pověření k akcím, i když pod podmínkou, že aspoň někdo z vaší civilizace souhlasí s tím, co podnikám. Ještě tě neomrzelo pomáhat mi? Chtěl bych se v té bandě dostat výš, i když to bude znamenat další mrtvolu.“

„Počkej, to nejde tak hopem,“ varoval jsem ho. „Řekněme, že se dokážeš přeměnit v dalšího darebáka – a také si myslím, že to jsou gauneři a nebude jich škoda. V Čechách máme pořekadlo: »Z hlediska vyššího principu mravního vražda na tyranu není zločinem«. Budu ti tedy dál pomáhat, nebudeš-li zabíjet nevinné. Ale když v Čechách někdo jen tak beze stopy zmizí, je to vždy problém. Nastane pátrání a tak...“

„Já přece toho zmizelého nahradím,“ namítl.

„Však také zatím poprask nevznikl,“ souhlasil jsem. „Jenže zatím nikde žádná mrtvola nechyběla. Připomenu ti: nejprve ses změnil v moji matku – ta je ale dávno po smrti. Pak v Evičku, ale to byla jakási kopie ženských, které žijí dál a nikomu nechybí. Pak ses změnil v »Jarka«, jenže jeho tělo jsme nechali v lednici, takže také nikomu nechybí. Jenže když se teď změníš v někoho dalšího, bude chybět tělo podnikatele Michala. A bude poprask!“

„Nebude,“ ujistil mě. „Tělo dalšího darebáka proměním v mrtvolu Michala a tu ponecháme v jeho vile. Bude to vypadat, jako kdyby prostě náhle zemřel. Při úrovni vašich lékařů to nikdo z nich neodhalí. Bude jen třeba nenápadně to tělo převézt. V tom se chci spolehnout na tebe.“

„To myslíš, abych zase letěl s mrtvolou?“ zeptal jsem se ne příliš nadšeně při té představě. Nebude to poprvé, ale...

„Do této chvíle jsi se vším souhlasil,“ řekl.

„Souhlasil,“ přikývl jsem. „Já jen, že to není psychicky nic příjemného. Ale spolehni se... S kým dalším začneš?“

„Toho neznáš...“ zamračil se trochu. „Musíš mi jen věřit, že je to přinejmenším stejný padouch jako Michal. Dokonce myslím, že je mnohem horší a nebezpečnější, i když na to nevypadá.“

„A ty ho chceš změnit v imitaci Michala... dobře, přenesu ho do Michalovy vily, snad to projde bez skandálu...“

„Takže jdeme na to? Jsi připravený?“ zeptal se mě.

„Jedem,“ přikývl jsem.

==*=

Mimozemšťan se nepatrně mýlil. Padoucha, ke kterému mě zavedl, jsem znal. Měl pravdu, nešlo o klasického zločince. Tento vážený pán seděl v současné době v křesle bankovní rady, jednu dobu byl dokonce ministrem a kdyby se rozhodl kandidovat na prezidenta, nebyl by bez šancí. Kandidovat na prezidenta ho však nikdy ani nenapadlo – jeho postavení bylo v Čechách důležitější než pozice prezidenta, i když zdánlivě tomu bylo naopak.

„Tohle že je mafián?“ podivil jsem se, když jsem ho poznal. „Tehle přece nikoho nezabil!“

„Myslím, že se mýlíš,“ řekl klidně Michal. „Ostravak, jehož tělo nosím, okradl pár desítek tisíc lidí a jeho ochranka zabila tři nepohodlné – dva svědky a Jarka. Tehle prostřednictvím banky okradl deset milionů lidí, sice každého méně, ale dohromady mu to vyneslo zisk řádově větší. Přitom nepotřebuje ochranku, neboť je to přece »jenom« vážený bankéř.“

„Ale nikoho nezabil!“ namítl jsem.

„Až na pár stovek lidí, kteří buď spáchali sebevraždu, nebo zmrzli jako bezdomovci,“ dodal. „Zkrachovance mu přece nikdo nevyčítá, spadli na dno vlastní vinou, že? Přitom jich bylo víc.“

Zamyslel jsem se nad tím. Michal měl pravdu. Zločinec není jen mafián s pistolí v ruce. Vraždit se dá i tím, že někoho zbavíme prostředků k životu a on zemře hladem.

„Asi máš pravdu,“ ustoupil jsem. „Jdu s tebou.“

Bylo to těžší, neboť ctnostný bankéř měl vybrané chování a rodinu, kterou zřejmě velice miloval. Dělal jsem si výčitky, že se jim chystáme ublížit. Museli jsme vletět do jeho bytu společně s někým z rodiny, jinak bychom se tam nepozorovaně nedostali. Vila bankéře měla na oknech pevné mříže a pancéřové dveře, ani ve střeše neměla slabé místo v podobě střešních oken. Určitě by nějakou dobu odolala i ozbrojenému komandu, i když na druhé straně by jí v případě požáru chyběly únikové cesty. Jak jinak, byl to kompromis mezi bezpečností proti zlodějům a lupičům a ohni, ale řekl bych, že toho prvního si majitel zřejmě cenil víc.

Vlastní akce proběhla víc než hladce.

Pan bankéř měl ve vile vlastní ložnici, Michal ani nemusel uspávat nikoho dalšího, jako v Ostravě. Asistoval jsem mu a ani jsem už nezavíral oči a neodvracel jsem se. Člověk si zvykne na ledacos. Napadlo mě sice, že se to příliš neliší od řezání hlav za živa lidem v těch jatkách, ale nějaké rozdíly tu přece jen byly.

Tohle se více podobalo lékařskému zákroku, jakési operaci, při které je pacient v narkóze, necítí bolest a pochopitelně z toho nemá tu hrůzu, jako když kati lidi podřezávali při plném vědomí a ti přitom viděli, co se stalo s předchozími a co je tedy čeká. Pan bankéř prostě spal, nebyl to přirozený spánek, ale u narkózy jsme si na podobné stavy zvykli. A také netekla krev, jako když kati lidem podřezávají hrdla. Bylo to ale »destruktivní«, to ano. Když mimozemšťan skončil a přiklopil odklopenou lebeční kost, byl mozek očividně na kaši.

Pak se ale začalo tělo bankéře měnit. Bylo to pozvolné, ale po čtvrt hodině ležela před Michalem mrtvola jeho dvojníka. Pak se teprve začal měnit on sám. Za hodinu bude vypadat jako mrtvý bankéř a začne vystupovat jeho jménem – i s jeho vědomostmi. Ty už vlastně má – to může být docela zajímavé.

„Dozvěděl ses něco?“ zeptal jsem se ho plaše.

„Čím dál, tím hůř,“ zamračil se.

„Potvrdilo se ti, co jsi o něm očekával?“ zeptal jsem se.

„Musím se v jeho těle trochu rozhlédnout,“ řekl. „Něco se mi potvrdilo, ale... všichni tihle lidé znají jen malou část pravdy. Nejdůležitější bossové jsou jinde...“

„To se mezi lidmi říká,“ přikývl jsem. „Říká se, že papaláši v Čechách jsou pořád jen loutky těch vyšších, kteří v Čechách ani nežijí. Všichni tady jen poslouchají někoho vyššího.“

„To není pouhá fáma,“ přikývl. „Teď už to vím najisto. Ale ten vršek, ti vyšší... no, vím o nich víc než jsem jako podnikatel jen tušil... ale tento bankéř, i když je v Čechách nejvyšším šéfem, je pořád jen... jak se říká, pouhým převodovým kolečkem většího stroje... jenže teď mám o tom aspoň lepší představu...“

„Takže se teď budeš chvíli rozhlížet?“

„Přinejmenším pár dní,“ přikývl. „Můžeš zatím dopravit do Ostravy tohle tělo?“

Chlap, ležící na posteli, byl už k nerozeznání podobný tomu původnímu ostravskému podnikateli Michalovi, zatímco nad ním stál nový bankéř. Rozprostřel jsem na podlaze gasuluj a překulil na něj mrtvolu. Byla bez jediné kapičky krve, i když vypadala tak mrtvě, až mě zamrazilo, když jsem si vedle ní lehal.

„Tak ti aspoň přeji úspěch,“ rozloučil jsem se s bankéřem.

Ten už dnes spát nebude, došlo mi. Bude se »rozhlížet«. Při tom se asi dozví věci... ale na druhou stranu, je nejvyšší čas, aby se někdo »porozhlédl« po svinčíku, který vede náš svět od jedné války do druhé, pokaždé s hroznými jatkami.

Gasuluj mě i s mrtvolou obalil, vznesl se a zneviditelnil. Nový bankéř mě vyprovodil a »vypustil« hlavními dveřmi ven. Neviděl mě, ale aspoň mi zamával.

Vyrazil jsem rychlostí stíhačky do Ostravy...

==*=

Nekrolog »známého a oblíbeného« ostravského podnikatele se objevil v televizi a ve většině novin. Pisálci se předháněli, kdo o něm napíše větší chválu, jen některé alternativní weby opatrně

připomínaly, že mimo bezpochyby lidumilných skutků z poslední doby se za ním táhnou i podezření z úplně jiných činů – ne zcela čistý způsob, jakým shromáždil obrovský majetek a šuškandu, že jemu nepohodlní lidé mizeli »v sudech na Lipně«.

Bud' jak bud', jeho dvojník stihl mnohé napravit, takže ho plno lidí, včetně těch, které nejprve okradl a v poslední chvíli to aspoň částečně napravit, velebilo jako dobrodince. Partaj, jejímž byl členem, z toho obratu pohotově těžila naprosto nezaslouženou popularitu. Byla poslední, kdo na tom měl zásluhu, tvrdit to ale mohla a také toho jaksepatří využívala.

Ačkoliv jsem věděl podstatně víc než jiní, zdržoval jsem se komentářů, stačilo mi, že znám pravdu. Byl to gauner k pohledání a lidumilné činy nebyly jeho, ale jeho dvojníka.

Podstatně víc mě zajímaly činy bankovní rady naší největší banky, kde v důležitém křesle seděl mimozemšťan. Ten se však zpočátku jen »rozhlížel« a navíc jako jediný člen rady neměl dostatečnou váhu. Cíle ani metody banky se tedy nezměnily.

Trochu jsem zpozorněl, když dva členové bankovní rady ze dne na den onemocněli, takže je museli odvézt do nemocnice, ale ani tam si s nimi nevěděli rady a zdálo se, že to bude dlouhodobá hospitalizace. Další člen bankovní rady pak nečekaně zahynul na dálnici při autonehodě, kdy jeho auto nabralo rychlost a úplně beze stop brzdění narazilo zezadu do kamionu. Odborníci se to snažili vysvětlit nenadálou srdeční příhodou, doprovázenou buď úplným bezvědomím, nebo přinejmenším dočasnou indispozicí, tak zvaným »zatměním«. A protože hrozilo, že bankovní rada nebude usnášeníschopná, musel prezident urychleně jmenovat tři nové členy. Jmenoval je šalamounsky »jen na dobu nepřítomnosti nemocných členů«, ale měl jsem dojem, že tím vlastně přispěl jen k rychlému zhoršování jejich zdravotního stavu. Samozřejmě jen pokud byla jejich nemoc mimozemského původu, to jsem ale bez potvrzení předpokládal.

To už jsem nevydržel. Večer, když měl být mimozemšťan sám, jsem ho zkusil telepaticky oslovit a po krátkém volání se mi to opravdu na tu dálku podařilo.

„Skoro se divím, že voláš až teď,“ odpověděl mi na výzvu.

„Chtěl jsem se zeptat...“ začal jsem, ale nenechal mě otázku ani dokončit.

„Asi tě zajímá čistka, kterou jsem začal v bankovní radě,“ předešel mě. „Neptám jsem se tě na souhlas s jednotlivými kroky, ale jen globálně. A doufám, že mi to zpětně potvrdíš. Situace je taková, že bankovní radu tvoří samí gauneři, rozumíš? Proto se je pokouším postupně nahradit mladými finančníky a doufám, že na ně uplatním svůj vliv dříve než je ti staří zkazí.“

„Pokud nejsou zkažení už ze školy,“ podotkl jsem.

„Jedno je jisté – ti staří mají na svědomí tolik podrazů, že je litovat nemusíš,“ podotkl. „Všichni kradou jako straky – jenže je to podle zákonů, takže jim nikdo nemůže nic vytknout. Jenom to, že se české peníze postupně stěhují na zahraniční konta.“

„A ta jim patří?“ dodal jsem.

„Některá,“ souhlasil. „Ale většina jich patří vyšším bestiím. Člověk by řekl, že tihle jsou úplně na vrcholu, ale není tomu tak. Svět řídí jiní a i tihle, ačkoliv jsou v Čechách nejvyššími zloději, pracují pro ještě vyšší šéfstvo.“

„Pak bych byl skeptický, že se ti podaří něco změnit,“ řekl jsem. „Ti nahoře si vždycky hlídají, aby jim nižší nepřerostli přes hlavu.“

„To právě chci,“ ujistil mě. „Když tady v Čechách změním situaci, očekávám reakci těch nahoře. Ze vzpomínek váženého bankстера vím, že to někdo řídí, ale ani on všechno nevěděl. Chci se přesvědčit, jak to je doopravdy.“

„A kdybys to zjistil?“

„Pak se asi objeví nekrology i na mě,“ usmál se i v telepatii. „Jenže to už bych musel jednat bez tebe, protože to bude pro lidi Země příliš nebezpečné. Ale dám ti vědět, jak jsem dopadl.“

„Jen aby potom nebyl ten nekrolog pravý!“ obával jsem se.
„Nech to na mě,“ ujistil mě.

=*=-

Teprve teď, když jsem měl větší klid na práci, mi to začalo pořádně vrtat hlavou. Pomáhat mimozemšťanovi proti vlastním lidem Země, to je přece podle všech dosavadních pravidel zrada na lidstvu. Zrada, která se už začala projevovat.

Země severní Afriky přestaly vykazovat extrémní populační přírůstky. Naopak, propadly se rychle do populační recese. Skoro žádné přírůstky znamenaly, že tyto země začaly rychle vymírat. Děti se rodilo mizivě a kdo by se zabýval podrobnější statistikou, brzy by si všiml, že všechny děti se rodí křesťanské menšině. Naštěstí to nikoho nenapadlo sledovat, jinak by to bylo ještě horší a náboženští fanatici by z toho mohli udělat hony na čarodějnice. Samozřejmě by nic nezachránili, jen by to pronásledováním křesťanů zhoršili. Naštěstí se v postižených zemích rozšířil názor, že jde o bezvýznamný a hlavně dočasný pokles. Lidé si přestali dělat starosti a nechali to být. Alláh to tak chce – a basta!

Rovněž v Indii a v Číně si toho jevu všimli, ale protože tam nikoho nenapadlo dávat si to do souvislosti s náboženstvím, nikdo nepřišel na správné souvislosti. Kde bylo více náboženství rozložené rovnoměrně, tam to zatím ani katastroficky nevypadalo. Zejména v Číně bylo muslimů málo, pokles natality náboženskému rozložení neodpovídal a souvislost nenapadla ani odborníky na statistiku.

Z CYKLU: ŽIJÍ MEZI NÁMI

Největší pozdvižení vypuklo v Izraeli. I tam zákonitě vznikl stejně katastrofální pokles natality. Zatím však nikoho nenapadla

pravá příčina ani tam. Izrael je obklopený Araby, kde se tento jev vyskytl ve stejné intenzitě a nejjednodušší vysvětlení bylo, že se jedná o epidemii, šířící se především mezi semitským etnikem. V Evropě a v Americe mezi Židy bezdětných párů nepřibývalo. Souviselo to s náboženskou vlašností. Rozumní Židé nemusí mít všechno košer a jak říkal mimozemšťan, postačí vepřová paštika, lančmít nebo jitrnice a problém sám zmizí. Přísné náboženské předpisy a zákazy v Evropě dodržují jen ortodoxní fanatici, jenže ti staří už vlastní rodiny mají a mladých fanaticů není škoda. Bylo by tedy příliš odvážné uvažovat tyto souvislosti.

Možná jsem byl jediný, kdo znal skutečnou příčinu, ale ani mě nenapadlo pustit pravdu na veřejnost. Evropy se to dotýkalo poměrně málo. Usedlých muslimů s rodinami zde není tolik, aby vypukl poplach. Tureckou menšinu v Německu i menšiny Francie a Španělska tvoří hlavně muži, mezi nimi se to neprojeví. Ostatně to vypadalo příliš divoce a nikdo by mi to neuvěřil.

Ale kdo chce kam, pomozme mu tam!

=*=

Rezonance

Vážený bankéř, zasloužilý člen bankovní rady, nenadále ve spánku zemřel. V novinách se objevilo plno oslavných nekrologů, ale já už jsem věděl, že v jeho posteli našli úplně jiného grázla, trochu transformovaného podle bankéřovy genetiky.

Mimozemšťan »ulovil« další oběť, aby se opět dostal blíže k tajemnému centru, odkud pár gaunerů řídí náš prohnitý svět od jedné války k druhé.

Popřál jsem mu, že je zase blíž k cíli. Snad to už k něčemu povede! Čím dál mi bylo jasnější, že obyčejný smrtelník nemá ani nejmenší šanci něco změnit. Souhlasil se mnou. Tentokrát prý bydlí v přepychovém zámečku nedaleko Londýna, »do práce« jezdí limuzínou, ovšem jen když musí s někým osobně jednat, jinak vše vyřídí i ze své postele. Se mnou se bavil telepaticky, bylo to bez nebezpečí, že by nás někdo mohl odposlouchávat.

„Přiletím se tento týden na tebe podívat,“ řekl mi na závěr.

„Z Londýna?“ podivil jsem se.

„Pro gasuluj to nic není,“ ujistil mě.

K mému údivu se objevil ještě téhož večera. Jeho skvostný smoking se do dřevěné chalupy moc nehodil, ale mimozemšťan na podružné detaily nehleděl a já jsem si rychle zvykl.

„Vypadáš nějak starší,“ komentoval jsem ho, když jsem si ho prohlédl.

„Tomu mamlasovi bylo pětadevadesát,“ zaťukal si prstem na hrud'. „Hádám, už by dlouho nevydržel. Se mnou může lidské tělo vydržet i do tří set, ale nechci to přehánět. Tak dlouho by to bylo podezřelé, vy lidé se tolik nedožíváte. Ale v případě nutnosti přestoupím do dalšího. Gaunerů není škoda a je jich dost.“

V tom jsem s ním souhlasil. Když počet gaunerů sníží, svět se nezboří, spíš se nám lidem uleví.

„Kvůli tomu jsem ale za tebou nepřiletěl,“ řekl mi tajemně. „Mám pro tebe jiný, lepší námět.“

„Co mám pro tebe udělat?“ zeptal jsem se.

„Proč bys měl pořád dělat něco pro mě?“ opáčil. „Nemohu naopak něco udělat já pro tebe?“

„To už děláš,“ ujistil jsem ho. „Napравil jsi co se dalo po tom ostravském grázlovi, nasměroval jsi do správnějšího kursu naší hlavní banku, oboje lidem citelně pomohlo. A neprohádám, když si myslím, že tam co jsi teď jsi lidstvu ještě užitečnější.“

„Myslíš-li lidstvem většinu lidí, pak se nepleteš,“ přikývl. „Vyžírkové budou asi jiného názoru a když teď sleduji zprávy ze světa, hodně velká část lidstva by mi nevybíravě spílala, kdyby se dozvěděla pravdu o té podivné »vůli Alláhově«.“ „Jenže to s muslimy postihlo i Židy,“ připomněl jsem mu.

„Tomu přece říkáte »jedni za osmnáct, druzí bez dvou za dvacet«,“ usmál se. „V první chvíli jsem to chtěl kompenzovat, ale čím víc do toho vidím, tím mám méně chuti ke zmírňování.“

„Ale vždyť to může Židy úplně vyhubit!“ namítl jsem.

„Může to ve světě vyhubit nanejvýš náboženské fanatiky – a nejen muslimy,“ ujistil mě. „Není jich škoda, ať jsou jakékoliv víry! Jakmile začnou víru obracet proti lidem, jsou pro celý svět nebezpeční.“

„Ani ti to nevyčítám,“ přiznal jsem. „Vlastně za nás děláš něco, co bychom si měli my lidé vyřešit sami.“

„Tohle byste nevyřešili,“ ujistil mě. „Ta finanční hydra škrtí váš svět už příliš dlouho a má kořeny prorostlé všude. Ale mám teď něco jenom pro tebe. Máš bližší ponětí o jevu, kterému vy lidé říkáte »rezonance«?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „rezonance je fyzikální jev, při kterém se dá vyvolat kmitání...“

„Tak je to ve fyzice,“ přerušil mě. „Ten jev se neomezuje na fyziku. Například chemické katalyzátory, které do chemických reakcí nevstupují, ale jejich přítomnost zmíněné reakce urychluje a v mnoha případech vůbec umožňuje.“

„O chemických katalyzátorech jsem slyšel,“ řekl jsem.

„Takže se jistě nebudeš divit, že se tento jev vyskytuje také v biologii,“ nenechal mě zase domluvit. „Zjistil jsem, že vy lidé se těmito jevy moc nezabýváte. Chemické katalyzátory využíváte, ale víte o nich trestuhodně málo. A o psychické rezonanci nevíte nic. Máte pro to jen příliš neurčité výrazy jako charisma, talent, vlohy, schopnosti, ale abyste je nějak cíleně znali, to ne. Přitom je umíte alespoň v malé míře využívat a někteří jedinci těchto vloh zneužívají. Většinou jde o obratné řečníky, kteří dokáží strhnout na svou stranu davu, aby podporovali jejich myšlenky, hnutí nebo náboženství a to až do takových extrémů, že jsou ochotni potlačit pud sebezáchovy a obětovat tomu vlastní život i život své rodiny a přátel. Jako mnoha jiných jevů se i toho jevu na Zemi až příliš zneužívalo, průvodním jevem jsou náboženské války a fanatičtí přívrženci čehokoli – náboženství, výjimečnosti a vyvolenosti celých národů, myšlenky na nadčlověka...“

„Ano, to se na Zemi dělo a děje,“ připustil jsem.

„Až sem ti neříkám nic nového, tohle už znáte, ale mohl bych tě s tím jevem seznámit blíž a naučit tě využívat ho. Nemusí to být pouze zneužívání,“ pokračoval. „Seznámil jsem se s velice zajímavou osobností, která nepochybně rezonanci na psychickém oboru ovládala, strhla za sebou obrovské masy lidí, ale nezneužila svých schopností k násilí, naopak jednala vždy zásadně bez násilí. Mahátmá Gándí.“

„Jo,“ připustil jsem. „Gándí byl ale bílá vrána.“

„Neříkám, že nebyl,“ připustil mimozemšťan. „Těch, kdo tu schopnost zneužili, bylo jistě víc. Já jen, že se toho dá zneužívat, ale není to osud, kterému se člověk nemůže vzepřít. Můžeš toho využívat k dobrému pro všechny lidi anebo jen pro sebe a dokud tím nebudeš škodit té většině, bude to v pořádku.“

„Jak to myslíš, využívat toho jen pro sebe?“ nechápal jsem. „To jako – kdybych si tím měl vyjednat lepší plat?“

„Vy lidi myslíte opravdu jen na peníze!“ vyčetl mi.

„Neřekl bych,“ protestoval jsem. „Pro peníze to nechci.“

„Můžeš si tím oťukat lidi ve svém okolí,“ navrhl mi jinou možnost. „Zjišťovat, kdo tě chce oklamat, podvést a tak...“

„Myslíš, že mi to pomůže?“ zapochyboval jsem. „Naštěstí jsem si našel zaměstnání, kde jsem celkem spokojený, nikdo se mě nesnaží oklamat ani podvést...“

„Vždyť jsi jen věčně zavřený ve své chajdě,“ připomněl mi mimozemšťan. „S nikým se nestýkáš, ani do hospody nechodíš, snad jen v zaměstnání... a nejsem si jistý, jestli tě i tam »neberou na hůl«... nebo jak to říkáte... ale poslyš! Nepředpokládám, že bys vydržel o samotě do smrti. Vy lidé se sdružujete do rodin. Jak už jsem pochopil, není to zavrženíhodná instituce, ostatně jsem si to vyzkoušel. U tebe jsem hrál roli ženy, okolnosti mě pak dosadily do role muže, takže už o tom něco vím. K tobě se nevrátím, ne že by se mi to nelíbilo, ale mám takový dojem, že nebudu mít čas. Budeš si muset najít mezi lidmi pravou ženu. A pak se ti to bude hodit! Spousta rodin nevydrží dlouho, protože rodina vyžaduje spolupráci a mezi lidmi je příliš mnoho takových, kteří chtějí jiné jen využívat. Zdá se mi dokonce, že jich je větší podíl. Když si najdeš partnerku, která tě nebude chtít oklamat a podvést, zvýší to tvoji naději na harmonickou rodinu.“

„Nechci nikomu lézt do myšlenek!“ utrl jsem se na něho.

„Nemusíš,“ ujistil mě. „Čtení myšlenek sice také jde, ale je to obtížnější. Nemusíš přece znát přesný obsah myšlenek každého koho potkáš! Úplně ti postačí oťuknout jeho rezonanci a spokojit se zjištěním, jestli říká opravdu to, co si myslí. Postačí ti i stručná informace ano – ne, pravda – lež. Když si uvědomíš, že by ti i to málo mohlo zajistit spokojenou rodinu, odmítneš?“

Tohle mě opět přinutilo zamyslet se. Možná opravdu stačí to málo, co to slibuje. Nechci nikomu lézt do vědomí, ale... včas zjištěná lež by mi opravdu usnadnila život...

„Poslyš – že ty sis to zkoušel i na mně?“ napadlo mě náhle.

„To se rozumí,“ přiznal bez jediného mrknutí. „Uznej ale, šlo o hodně a bylo to z mé strany oprávněné!“

To bych mu asi uznat měl, napadlo mě. Ocitnout se v úplně odlišném světě mezi neznámými lidmi byla tak obtížná situace, že se dalo omluvit i čtení myšlenek. Ale co, myslel jsem to s ním vždycky upřímně, nemám se zač stydět.

„Tak tedy – ano,“ svolil jsem.

=*=

Netušil jsem, jak je čtení myšlenek jednoduché!

Stačí trochu oťuknout zkoumanou osobu telepatii... *aha, bez telepatie to asi tak snadné nebude...* Ale kdo telepatii má, pro toho je to maličkost. Telepatie je tak trochu jako radar. Vyšlete impuls, kterého si zkoumaný člověk ani nevšimne, získáte slabý odraz, ze kterého se dá vyčíst mnohé. Příznak **pravda-lež** je zde na prvním místě, ale příznaků tam bývá víc. A ani nepotřebujete odposlouchávat cizí myšlenky!

Když místo krátkého impulsu začnete na objekt telepaticky souvisle brčet, dostanete jako odezvu kompletní myšlenky, ať už formulované do podoby řeči, nebo vizuálních vjemů. Zajímavé je, že mohu odposlouchávat i myšlenky zvířat a to i takových, do kterých bych to nikdy neřekl. Ve škole nás učili, že myšlení je výsadou člověka – skutečnost je ovšem, jako v mnoha případech, odlišná než co říkají chatrně podložené »vědecké« hypotézy. Jó, domněnky jsou domněnky, fakta mohou být jiná!

Znalost, zda mám co činit s někým, kdo své slovo dodrží, nebo s gaunerem, který mě chce využít a odkopnout, je opravdu k nezaplacení. Do dneška jsem o lidech uvažoval s »presumpcí nevinny«, ale mimozemšťan měl pravdu. Nejsou zdaleka všichni beránci, dokonce se občas zdá, že vlci mají převahu. Ovšem to je jen dojem, protože vliv vlků je více zřejmý. Beránci tolik nekřičí, nekradou a trpělivě vytvářejí hodnoty, které jim pak vlci poberou. Umínil jsem si vypravit se za šéfem a konečně si o něm udělat jasno, ale zatím to nespěchalo.

Mimozemšťan měl ale pravdu.

Nechci přece žít věčně sám! A už bych se měl začít ohlížet po partnerce, školu jsem přece ukončil, mám zaměstnání a měl bych opravdu uvažovat o rodině! Najít ženskou, která se člověka nesnaží oklamat, to je v dnešním světě víc než výhra milionového jackpotu. Pomoci si trošku telepatii nemusí být odsouzeníhodné!

No jo, ale... takový vztah nesmí být jednostranný, ten by asi dlouho nevydržel. Dřív nebo později budu muset s pravdou ven.

Ale když mi mimozemšťan daroval telepatii, naučil mě i jak ji předat dál. A kdo by měl být první než osoba mně nejbližší? Po smrti rodičů to může být jediné partnerka – ovšem vyžaduje to, abych si ji předem »proklepl«, aby mě nemohla nemile překvapit. Jak to říkala babička? Před svatbou měj obě oči otevřené a pak je raději přivři... většina lidí to dělá naopak a pak se hloupě diví...

Mimozemšťanovi jsem pomohl, ten už si vystačí beze mne. Vlastně mu už delší dobu pomáhat nemohu, je příliš daleko, než abych za něho tahal mrtvoly, to teď musí sám... nemůže mi přece vyčítat, když se i já trochu osamostatním!

Nakonec to tak chtěl!

=*=

„Lovecká výprava“

Rozhodl jsem se udělat si výlet do městečka, v restauraci si dát oběd a rozhlédnout se po lidech. A jet pěkně postaru, autem. Vytáhl jsem svoji postarší škodovku, zkontroloval zběžně vodu v chladiči a olej v motoru, nastartoval a vyjel ze stodoly. Auta se mají aspoň občas provětrat, nebo se jim vybijí baterka, vyschnou chladič a zreziví motor.

Do města je to od nás kousek, dalo by se to chodit i pěšky. Zaparkoval jsem na náměstíčku. Naše městečko není dost velké, aby radní napadlo namalovat všude modré zóny. Snad by vybrali nějaké to výpalné, ale prohráli by nejbližší volby proti každému, kdo by občanům slíbil modré čáry zrušit. Demokracie na venkově jakž takž funguje, není to anonymní a hlavně, nevedou to partaje.

Do téhle restaurace jsem předtím příliš často nechodil, víc se mi líbil osamělý motorest, ale i tady bylo poměrně rušno. Sedl jsem si ke zdi a vzpomněl si na zásadu pistolníků sedět zásadně s tváří u zrcadla, aby jediným pohledem přehlédli všechny hosty, a hlavně, aby měli před očima vchod a včas zpozorovali příchozí. Pistolník, který se posadil zády ke dveřím, byl totiž na divokém Západě napůl mrtvola. Pohádky o čestných soubojích pistolníků jsou stejné nesmysly jako o čestných mariňácích dnešní doby, ale oboje se lidem pořád stejně houževnatě předkládají. A co horšího, Američané jim skálopevně věří...

Ale což, nepřišel jsem opít se, vyprovokovat souboj a navíc zastřelit pár desperátů, přišel jsem vyzkoušet si test pravdy.

Zaměřil jsem se na dva chlápky u vedlejšího stolu. Mladší byl oblečený do samých značkových věcí, starší byl ošuntělejší, ale ani jeho oblečení nepocházelo z bazaru ani od Vietnamců. Na první pohled jsem si je zařadil jako podnikatele a i když mi bylo šumafuk, o čem jednájí, zajímala mě jen pravda nebo lež.

K uplatnění adresně směřované telepatie potřebuji znát klíč, nebo jak se to má jmenovat česky. Liangané to nazývají lavititja.

Získat lavitítku je poměrně snadné, stačí aby člověk promluvil. U němých je to obtížnější, ale dá se to zjistit také, potíží je v tom, že si telepatického ťuknutí všimnou. Naštěstí ti dva hovořili sice tlumeně, neměli zájem, aby jejich hovor znala celá restaurace, ale sousední stůl byl dost blízko, aby ke mně útržky jejich rozhovoru dolehly. Pak už jsem si mohl otestovat, jak na tom jsou.

Vyšlo mi, že mladší lže každým druhým slovem, zatímco starší to myslí upřímně. Nezbylo mi, než si názor na ně poopravit. Starší mohl být podnikatel, ale mladší byl podnikavec – a mezi podnikatelem a podnikavcem je sakra rozdíl! Ačkoliv byl v mém věku, lhal až se mu od úst prášilo!

Než domluvili, přesunul jsem svůj zájem jinam. U stolu na opačné straně seděla rodinka – trochu starší manželé, syn a dcera. Rodiče byli starší než já, i když mladší než by byli ti moji, kdyby byli naživu, děti měli mladší než já, asi ve věku středoškoláků. Zaujalo mě, že z těch čtyř lhala jen dcera, zato lhala soustavně.

Nedalo mi to a když ze sebe vysypala další lež, naladil jsem se na ni a začal jsem chytat její myšlenky. Čert vzal předsevzetí vyvarovat se toho, ta holka mě zajímala! To se dělá, bezostyšně lhat vlastním rodičům?

Jenže tady jsem narazil – jako auto do sloupu. Stačilo mi pár vteřin, abych se dozvěděl podstatu věci. Dcera měla zkrátka přísné rodiče a snažila se před nimi utajit, že už má chlapce. Byla to zřejmě docela běžná studentská láska, některé snad vydrží déle, ale u téhle si dcera nebyla jistá natolik, aby ji rodičům odvážně přiznala, takže se držela osvědčeného pravidla, doporučeného známými psychology: »Zatloukat, zatloukat a zatloukat!«. Jenže to byl trochu jiný druh lhaní než předtím mezi podnikateli, kde šlo nejspíš o podvodné jednání. Dcera přece nechtěla rodiče podvádět, jen trochu utajit své soukromí. Jakmile jsem to zjistil, zastyděl jsem se a stáhl jsem se. Na tohle jsem to přece nechtěl!

Ale tím víc se mi v hlavě rozležel případ těch dvou chlapů. Neměl bych staršího podnikatele varovat? Když to neudělám, ten

mladší ho chce očividně podvést! Vědět o nějaké lumpárně a nic proti ní nedělat mi připadalo jako spoluvina.

Mladší podnikatel nakonec přivolal číšníka, zaplatil a zvedl se, k odchodu, zatímco starší si, teď už v klidu, objednal normální oběd. Takže sem přišel pouze na oběd a jednání vyšlo z iniciativy toho mladšího...

Mám toho chlapa varovat? Napadlo mě to, ale hned jsem si řekl, že je to nesmysl. Co mi asi odpoví? Abych si hleděl svého. Co je mi do jejich problémů? A že to myslím pro jeho dobro? To bych musel dokázat! To se ale dokázat nedá, zatím se mezi nimi nic nestalo. Ba ne, budu se asi muset naučit nechávat si takové věci pro sebe. Vždyť ani nevím, co jsou ti dva zač! Co kdyby to byl otec se synem? Pravda, se synem trochu nezdárným, ale proč by se ho milující otec nezastal, když to o synovi nejspíš ví...

Ale popadlo mě nad tím takové rozmrzení, že jsem dál v té hospodě nevydržel. Zaplatil jsem a zvedl se k odchodu.

Číst lidem myšlenky může být dar, ale někdy i přítěž.

Budu si to muset lépe promyslet.

==*=

Ve světě se mezitím pomaličku provaloval největší průšvih století a možná tisíciletí. Muslimové konečně pochopili, že jejich neplodnost není přirozená. Kdyby nad tím začali vědecky bádát, asi by přišli na příčinu, nebo aspoň na vepřový klíč, který to mohl

velmi rychle zastavit. Problém je, že vědecký přístup není vhodný pro muslimy. Z historie víme, že v dávných dobách byly arabské země proti temné středověké Evropě útočištěm vědy. Pravda je ale trošičku jiná. Středověká Evropa opravdu vědě nepřála, ale ani muslimové vědu nemilovali. Bohatí kalifové před dávnými

lety ponechávali volnou ruku svým řeckým, římským a perským otrokům, neboť si uvědomili, že je to výhodné. Ale aby se vědou zabývali i oni? Vážně si myslíte, že Avicenna byl muslim? Podle jména snad... Použil by ale muslim k sešívání ran vstřebatelné nitě z vepřových střev? Takové rouhání pravověrného muslima zaručeně nenapadne a kdyby muslimští pacienti Avicenny věděli, s čím to ten vážený lékař pracuje, místo poděkování a odměny by mu nejspíš přišli uříznout hlavu – tak to přece Alláh chce!

Na muslimskou víru tvrdě naráží více vědeckých poznatků. Dodnes proto někteří muslimští »vědci« tvrdí, že je Země placatá, slunce obíhá kolem ní a měsíc se vešel proroku Mohamedovi do dlaně, když ho sundaval z oblohy a pak ho tam zase vracel. Tak to přece stojí ve svatých knihách, tak to musí být a kdo tvrdí, že po měsíci chodili lidé, je zkrátka rouhač a jediným spravedlivým trestem může být pro něho uříznutí hlavy zaživa.

Když už v muslimských zemích vědci přišli na významné objevy a vynálezy, nebylo to díky islámu, ale navzdory islámu. Tak tomu ostatně bylo i v komunismu a v ostatních společnostech svázaných ortodoxní ideologií.

Tahle prostoduchost (nazývejme ji tak, je to lepší než pěkně natvrdo říci pitomost) prakticky znemožňovala muslimům objevit příčinu své neplodnosti. Neměla by překážet Židům, jenže ty zase mátló, že nejvíce postižených se nacházelo v Izraeli v sousedství Arabů. Vysvětlení pomocí epidemie se nabízelo samo a vlastně to byla pravda, šířila to zdánlivě neškodná kýchavka, na kterou se mezitím velkoryse zapomnělo, zejména když ta epidemie obletěla doslova celý svět, ale nijak se neprojevovala.

A přitom stačilo tak málo!

Odhalení této záhady bylo pro světový islám důležité. Alláh je přece veliký! Nemůže trestat pravověrné a ponechat bez trestu nevěřící! Leda... ledaže by se pravověrní provinili proti Alláhovi! Tak to přece chodí – rouhači jsou nebezpečnější než nevěřící! Je třeba je najít a exemplárně zlikvidovat!

Ve většině muslimských zemí započaly hony na rouhače a počty vykonaných poprav šly do tisíců. Bylo to ale málo platné, porodnost zůstala na zanedbatelných hodnotách. Hon jen přispěl k rychleji klesajícímu počtu obyvatel.

Totalitní systémy jsou skoro vždy paranoidní a když zrovna nemají vhodného nepřítele, hledají – a nacházejí ho – uvnitř. Pak se není čemu divit, že ztráty způsobené skutečným nepřítelem bývají často nižší než ztráty způsobené vlastními fanatiky. Bylo tomu tak v Rusku – ztráty ve válce s Německem dosáhly úděsné výše čtyřiceti dvou milionů, ale ztráty v koncentračních táborech zvaných »gulag« přesáhly šedesát milionů. Předtím zažili represe na druhé straně Evropy Francouzi za Velké revoluce, proslulé masovým používáním gilotiny a v dalším století za mccarthismu Američané, kde se »výbory pro neamerickou činnost« snažily vyrovnat smutně proslulým francouzským »výborům na obranu republiky« i ruským »národním výborům vnitřních věcí NKVD«.

Byla ale jen otázka času, kdy začnou postižení hledat vinu jinde než u sebe. Pak z toho koukaly světové hony na čarodějnice anebo rovnou – náboženské války.

Uvidíme, kam se to vyvrbí.

=*=

Obrazil jsem snad všechny hospody v blízkém okolí, než mi došlo, že to dělám špatně. Nejlepších výsledků jsem se dočkal v lesním motorestu, který byl poměrně daleko od města i vesnic. Tam neseděli štamgasti u piva a karet, protože všichni měli jinou hospodu blíž od bydliště. Do motorestu lidé chodili – vlastně spíš jezdili – za dobrým jídlem, neboť to bylo největší i jediné lákadlo tohoto osamělého podniku. Nikdo tam dlouho nevysedával, hosté přicházeli jen na oběd nebo na večeři. Kuchyně tam ovšem byla vyhlášená, o tom svědčila i řada aut na parkovišti.

Chyběli jen štamgasti. Někteří hosté sem chodili pravidelně den co den, jenže ani oni se tu nezdrželi déle než bylo třeba. Této hospodě chybělo to »tvrdé jádro«, oživující jiné takové podniky.

Nápojový lístek sice obsahoval několik druhů piva, ale měli i slušný výběr nealkoholických nápojů. Ovšem – v motorestu se převaha alkoholu nedala čekat, v každém příjíždějícím autě byl přinejmenším jeden řidič, který si rum před jízdou dát nemůže.

Proto jsem se nedivil, že jedině v motorestu byla převaha lidí srdečných a upřímných.

A právě tam jsem si vzpomněl, kde jsem se nejvíce setkával s čistou upřímností. Přece doma u rodičů, dokud byli ještě naživu. Nechodili do hospod jak je rok dlouhý, nanejvýš na nějaký ples hasičů nebo Sokolů... na denní vysedávání neměli čas a zřejmě je ani nebavily hospodské plky. Ano, tam jsem vyrůstal v upřímném ovzduší. A nic takového proto neobjevím v hospodě, kam nejvíce chodí právě ten druh lidí, kterému se radši vyhýbám. V motorestu to bylo nejlepší, i když ani tam nebyli všichni ryzího charakteru. Jenže do motorestu chodilo hodně rodin i s dětmi. Byli dobří, ale těm bych mohl leda závidět, zejména když jsem viděl tu spoustu predátorů jinde. Potíž byla, že v motorestu jsem nejčastěji viděl až hotové rodiny a to nebylo nic pro mě.

Musím se podívat jinač. Kde ještě najdu upřímné lidi?

Na zkoušku jsem se v neděli přišel podívat do kostela. Lidí tu bylo středně, obsadili jen přední polovinu lavic. Ale s jejich upřímností to valně nebylo. A největší zklamání mi přinesl kněz. Kázal o skromnosti a křesťanských ctnostech, ale nešlo mu to od srdce, měl to jen dobře nacvičené. Několikrát na mě z jeho slov dýchla lež jako věž. Když tenhle káže o ctnostech, jak to dopadne s ostatními? Nevydržel jsem ani do konce, zvedl jsem se a tiše jsem odešel, abych nerušil. Vyprovázely mě pohrdavé pohledy věřících, nejvíce od těch, ze kterých čísela faleš.

Jak je to vůbec možné? Kde jinde bych měl najít křesťanské ctnosti, víru, lásku a pokoru, než mezi křesťany? Oproti mému očekávání tu byla většina pokrytců, farářem počínaje.

Vzpomněl jsem si přitom na Komenského knížku Labyrint světa a ráj srdce. Zřejmě to správně pochopil. V oficiální církvi

panuje faleš dodnes. Kněží lidem káží o chudobě a prostotě, sami myslí na majetky a sepisují další restituční požadavky.

Svět se zkrátka čím dál tím víc v ruiny obrací! Nemít před očima obraz svých rodičů, propadl bych beznaději. Jen díky jejich příkladu jsem věděl, že nejsou všichni lidé banda vzájemně se požírajících žraloků a nevzdával jsem to.

Někde slušné lidi určitě najdu!

=*=

Cest mezi lidi jsem hodlal využít i jinak. Můj »vzorník« byl sice už dost pestrý, ale zanést do něho něco nového mi nebylo ani teď proti mysli. Novinky jsem získával nejraději v restauracích, přímo podle hotových jídel, ale nebylo občas od věci zajít si i do obchodu »Potravin« zakoupit nějakou kulinářskou specialitku.

Například jsem dostal chuť na plísňový sýr Niva. Jako kluk jsem ho rád mlsal a dnes jsem na něj dostal bůhvíproč nezřízenou chuť. Prostě takové malé pokušení, které nejlépe vyřešíte, když mu podlehnete. Nivu jsem ve »vzorníku« neměl, nejvyšší čas ji tam vložit. Na to jsem musel koupit aspoň nepatrný kousek jako vzor – pak už si ho budu dělat doma sám. A protože není obvyklé kupovat »jeden gram Nivy«, musím toho koupit víc. Nemusí to být celý bochník, ale... řekněme deset deka, jednou na chleba jako mls. A když už půjdu do »Potravin«, poohlédnu se i po jiných pochoutkách.

Snadné rozhodnutí, lehké vykonání. Zamračená prodavačka mi vzadu u pultu sýr z již načatého bochníku odkrojila, neměla ale chuť na konverzaci se zákazníky. Kupodivu to nebylo tím, že by z ní číselala faleš, zřejmě měla jiné problémy, do kterých mi nic nebylo. Poděkoval jsem za ochotu, hodil zabalený sýr do vozíku a pokračoval v prohlížení potravin, co by se mi ještě mohlo hodit.

Byl zrovna čas, kdy v obchodě bylo více prodavaček než zákazníků. Většina se nudila, jen u jediné otevřené pokladny bylo trochu živěji. Pokladní přede mnou s úsměvem obsloužila starší paní, takže jsem přišel na řadu, sotva jsem se za ni zařadil.

„Tak copak máme, mladý pane?“ oslovila mě s úsměvem. Byla takový přirozený smíšek, jakoby měla úsměv vrozený. Hned jsem ji telepaticky oťukl, ale žádnou faleš jsem nezachytil.

„Jen dvě věci? To jste výjimka, většina lidí tlačí vozíky po okraj plné,“ zašvitořila, ale všechno myslela upřímně.

„Jo, mladá paní, nenakupuji pro velkou rodinu, jen pro sebe a vystačím si s málem,“ odpověděl jsem jí také s úsměvem.

Její úsměv byl zřejmě nakažlivý, tím lépe.

„No, mladá paní ještě nejsem,“ opravila mne. „Ale vy také nevyPadáte na otce početné rodiny!“

Mezitím všechno namarkovala, převzala bankovku a vrátila mi drobné, pořád s tím odzbrojujícím úsměvem.

„Vždyť nezapírám, že jsem sám,“ odvětil jsem. „A co byste mi řekla, kdybych vás pozval vedle do kavárny? Pijete kafe, ne?“

„To vypadá skoro jako balení,“ zhodnotila to. „Myslíte asi o něčem si popovídat? A máte o čem?“

„Něco by se jistě našlo,“ usmál jsem se.

„A o čem? O pivu se bavit neumím, fotbal nezbožňuji a na televizi se nedívám,“ namítla.

„Rozdíl mezi Prazdrojem a Gambáčem nepoznám, pravidla fotbalu znám jen z klukovských let – a kdoví jestli jsou dnes ještě platná a televizi v domě nemám,“ opáčil jsem. „Museli bychom si najít jiné téma, ale vynalézavosti se snad meze klást nebudou...“

„Takže vynálezce!“ usmála se. „Jenže já tady musím sedět a obsluhovat zákazníky, víte? Volno budu mít... za dvě hodiny,“ podívala se na hodinky.

„Tak dlouho jsem ještě na nikoho nečekal,“ opáčil jsem. „Ale mohu to zkusit. Máte čas za dvě hodiny naproti v kavárně?“

„Podívat se tam mohu,“ přislíbila. „Ale to tam chcete ty dvě hodiny čekat?“

„Jistěže ne,“ ujistil jsem ji. „Mám tu ještě něco... ale když se tam za dvě hodiny podíváte, pokusím se tam už sedět.“

„Tak to zkuste!“ vybědla mě, jenže to už se obrátila k paní, která právě přišla k pokladně.

„Takže – za dvě hodiny v kavárně!“ rozloučil jsem se.

„Uvidíme, jak kdo umí držet slovo!“ rýpla si.

Byla to tak trochu výzva, ale s úsměvem. Nedalo se tomu říkat rozkaz ani vydírání. Šmarjá, sbalit holku vlastně není těžké! Proč jsem s tím dodneška ani nezačal? I když – mohla to být jen kromobyčejně příznivá konstelace hvězd, jaká se na noční obloze objeví pouze »pětkrát za deset tisíc let«...

Zašel jsem ještě do obchodů soustředěných na náměstíčku, aby mě nakupování moc nezdrželo. V »elektrospotřebičích« jsem koupil několik takzvaně úsporných žárovek. Reklama o nich bájí, jakou mají vysokou životnost, ale skutečností je, že se spálí stejně brzy jako klasické žárovky. Jsou jistě účinnější a spotřebují méně elektřiny, ale když si na ně po chvilce svícení sáhnete, jsou tak horké, že na nich neudržíte ruku, takže to s tou účinností není až tak reklamně žhavé. Koupil jsem si nedávno ještě úspornější LED-svítilna, ale moc mě nenadchly. Hřejí skoro stejně jako ty starší, což svědčí o mrhání energií, navíc nepříjemně blikají, až od nich bolí oči a v neposlední řadě obsahují příliš mnoho modré složky světla, což také působí nepříjemně. Namontoval jsem si je na záchod, aby mě to nutilo nepobývat tam zbytečně dlouho.

Jak je to ale možné? Samotné svítící diody přece nehřejí! Hřeje ale patice, kde je jakési přizpůsobení napětí. Měl by to být střídač, transformátor a usměrňovač, ale ty by přece hřát neměly! Takže je tam přidána ona umělá »řízená spolehlivost«, či spíše »úmyslná nespolehlivost«.

Buď jak buď, zdařilo se nahradit klasické levné a neškodné žárovky mnohem dražšími svítícími prvky, které navíc obsahují rtuť a jsou tedy ekologicky podstatně více znečišťující. Spálené se mají odevzdávat k »ekologické likvidaci«, jenže každá pátá při spálení exploduje a zamoří příbytek rtutí... neboli je to opět jedno zařízení sloužící k otravě lidstva... o řehtání byrokratických šimlů

nemluvě... Spotřebu domácností přitom netvoří převážně svítidla, ale tepelné spotřebiče, především trvale zapnuté ledničky. U těch zase ekologové dosáhli zákazu účinného chladiva freonu, takže dnešní ledničky – navzdory inzerovaným energetickým úsporám – jsou větší žrouti elektřiny než prastaré freonové calexky. Kdo je má, ať si jich váží, nebudou!

Freon je podle ekologů příčinou ozonových děr, hlavně nad Antarktidou, i když nikdo nedokázal, kde se tam vzal, když právě tam žádné zdroje freonu nejsou. Přijali však jakž takž možné, byť nepodložené tvrzení, že je tam donesly vzdušné proudy. Budiž. Od osmdesátých let dvacátého století freony v ledničkách nejsou, za tu dobu se měly dávno rozložit nejen freony, ale i radioaktivita z atomových pokusů, nicméně ozonové díry nejenže nezmizely, ale ani se nezmenšily – pokud nebereme v úvahu jejich přirozené roční kolísání. Tím se prakticky dokázalo, že freony nemají žádný vliv na ozonové díry, ovšem tento ekologický experiment přišel nás lidstvo hodně draho.

Ekologické experimenty vůbec přišly lidstvo strašně draho, přitom většinou bez výsledku. Já ekologům nevěřím ani pozdrav. Ale žárovky z trhu zmizely, takže musím kupovat ty předražené nové »úsporné světelné zdroje«, i když nejsou výhodnější.

Musím se zeptat mimozemšťana, jak to dělají. Pochybují, že používají ledničky s freonem, i o žárovkách se dá pochybovat, ale něčím jistě svítí a jestli mohu soudit podle toho, co znám, je to asi pokročilejší než naše nejnovější atomové reaktory.

Ledaže by se mimozemšťané usnesli, že jim přírodní zdroje světla postačí a žádná svítidla nepotřebují – ale když vidím, jak to mají vyřešené u gasuluje, nemyslím si, že by byli pozadu.

Uvidíme!

==*=

Za dvě hodiny jsem podle slibu seděl v kavárně a vyhlížel svou novou známou. Dvě hodiny byly fuč a slečna prodavačka nikde. Zamrzelo mě to, vždyť se v telepatickém testu jevila jako

upřímná holka bez falše. Že by mimozemský test selhal? Nezdálo se mi, že by si teď ze mne dělala někde za rohem kašpárky.

Nu což, počkám. Jak se říká, počkám ještě hodinku a když za dvě hodinky nepřijde, tak se za tři hodiny zvednu a odejdu.

Naštěstí jsem čekal sotva tu omluvitelnou »akademickou čtvrt hodinku«. Tu jsme občas čekali i na vysoké škole, kde jsme si ji upravili na zásadu: pět minut čekat je povinnost, deset minut slušnost a patnáct minut blbost. Nutno přiznat, že větší zpoždění učitelé nemívali, museli by pak přednášku zkracovat – leda by ji měli zrovna ten den poslední – a už by se jim tam látka nevešla.

»Blbost« ještě neuplynula a očekávaná vstoupila do dveří. Zamával jsem na ni, aby věděla, kam si má přisednout. Jenže jen mrknutím oka obhlédla místnost a místo aby šla ke mně, zastavila se u pultu s obsluhou. Jak se zdálo, s cukrářkou se znaly, což by nebylo divné, byly zaměstnané v sousedních krámech, ale obě se smály jako kdyby si povídaly nějaké dobré vtipy – jenže se při tom občas podívaly ke mně. Holky mají ze mě legraci... není všechno zlato, co se třpytí!

Pak přece jen zamířila ke mně, jenže oběma rukama nesla tác, na kterém stály dvě sklenice kávy se šlehačkou a dva talířky s nějakými zákusky. Čímž mě parádně převezla. Pozval jsem ji přece já a já jsem měl objednávat! Jak teď budu vypadat?

„Překvapujete mě, slečno!“ přivítal jsem ji a vyskočil, není zdvořilé sedět, když dáma stojí. „Pozval jsem přece já vás!“

„Jen sed'te!“ pokynula mi. „To je možné, ale takhle to bude rychlejší. Přinejmenším odpadá klasická otázka, co si dáme. Tak nějak předpokládám, že v kavárně to bude káva – no a něco k ní se vždycky hodí.“

„Berete to hodně netradičně,“ vzdychl jsem si.

Jenže to už položila tác mezi nás a bez váhání se posadila, aby mi nezbylo než se také usadit.

„Doufám, že nemáte vysoký tlak a káva nepatří mezi vaše zakázané nápoje,“ švitořila. „Osladte si, nemáte-li cukrovku – naštěstí je cukr balený mimo kávu, takže se dá vynechat.“

Fakticky mě postavila před hotovou věc, takže mi nezbylo než si kávu osladit jako vždycky.

„Tak povídejte, vynálezče!“ pobídla mě, když labužnický ochutnala první lžičku kávy a hlavně šlehačku nahoře. „O čem se budeme bavit? Povídejte, přehánějte, vynalézejte!“

„Když na mě budete tak hrrr, dočkáte se třeba nečekaného překvapení,“ začal jsem. „Nemusím si totiž ani vymýšlet a mohu vyprávět neuvěřitelné věci.“

„Co třeba?“ visela mi očima na rtech. „Nějaký horror, nebo něco tajemného, neuvěřitelného...“

„Horror radši ne,“ couvl jsem. „Horrorry nejsou vhodné pro ženy, ještě by se vám o tom v noci zdálo, nechci vám přivodit noční můry. Radši něco tajemného a neuvěřitelného... co řeknete na mou příhodu, kdy nedávno pouhých pár metrů ode mne spadla z nebe velryba?“

„Fí ha!“ podotkla uznale. „Taková pohotovost se cení!“

„Vidíte! A největší neuvěřitelnost na tom je, že se mi to doopravdy stalo.“

„To snad ani nemůžete myslet vážně,“ namítla.

„Potíž je, že to vážně myslím,“ trval jsem na svém. „Chtěla jste něco tajemného a neuvěřitelného... a teď tomu snad ani uvěřit nechcete... a což teprve, kdybych pokračoval...?“

„Umíte si velice sugestivně vymýšlet,“ usmála se opět tím svým šibalským úsměvem. „A přitom život často přináší drobné, i když skutečné neuvěřitelnosti...“

„Taky je umíte vyprávět?“ usmál jsem se jako odpověď.

„Snad,“ pokrčila rameny. „Jen si neumím vymýšlet. Když už něco vyprávím, pak se to skutečně stalo. Většinou ne mně, ale vždycky někomu, koho jsem znala.“

„Povězte mi tedy něco,“ vyzval jsem ji. „Přidám vám pak k mému příběhu pokračování.“

Podívala se na mě opět lišácky.

„Záleží na tom, jestli můj hororový příběh snesete,“ řekla. „Možná si potom opravíte názor, že horrory nejsou pro ženy!“

Nedala si pokoj, musela provokovat. Ale při jejím úsměvu mi to ani nepřišlo jako provokace.

„Nedávno jsem byl svědkem hromadné poprav,“ řekl jsem vážně. „Pochybuji, že jste tolik mrtvých viděla za celý život. Bylo to na území ovládaném islámem, tam se to děje denně...“

„Vy jste tam byl?“ zvažněla jako mávnutím kouzelného proutku. „Ale jak vidím, jste živý! Nebo jste duch?“

„Vrátil jsem se,“ přikývl jsem. „Vrátil jsem se a nejsem ani duch, ani zombie. Takový horor ale, doufám, pro mě nemáte.“

„To tedy nemám,“ připustila. „Ten můj je... jemnější... Ale myslím, že to pochopíte. Mám ale předem jednu malou otázku, doufám, že vás neurazí. Máte ještě rodiče? Já jen, že žijete sám...“

„Strefila jste se,“ přikývl jsem. „Žiju sám, neboť mi rodiče zemřeli při autonehodě. Odstěhoval jsem se z města do vsi, když jsem zdědil domek po tetě. Naštěstí mám práci, která se dá dělat na dálku i z vesnice.“

„Ne že bych vám takovou práci záviděla, ale... závidím vám ji,“ přiznala. „Já jako pokladní v supermarketu to štěstí nemám.“

„Jenže já dělám na dálku odbornou práci,“ dodal jsem.

„Asi mi nebudete věřit, že jsem inženýrka, že?“ opáčila.

„Inženýrka – a děláte pokladní?“

„Jo,“ přikývla trochu kysele. „Zrovna můj obor tady nikdo nepotřeboval. Nakonec mi nezbylo než vzít co bylo.“

„Nevím to jistě, ale možná bych vám mohl pomoci,“ chopil jsem se toho. „Náš šéf totiž shání inženýry.“

„Ale já jsem spíš přes matematiku než přes stroje,“ namítna.

„To bude u šéfa přednost a ne vada,“ ujistil jsem ji. „Na to se podívám hned jak skončíme, komunikuji totiž se šéfem pomocí počítače. Skype, víte?“

„Kdybyste mi pomohl...“

„Neříkám, že je to jisté, ale zkusím to,“ slíbil jsem jí. „Ale teď jsem opravdu zvědavý na váš horror...“

„A já na vaše pokračování o té velrybě...“

„Všechno může být,“ ujistil jsem ji.

„No dobře, povím vám jednu příhodu,“ uvolila se. „Stalo se to v nemocnici, kde na jednotce intenzivní péče ležela starší paní. Chodil za ní její manžel, taky už starší pán, těšil ji a povzbuzoval. Skoro každý den jí četl z knížky básně jako za studentských dob, kdy se poznali. Připomínalo to oběma mládí a básně jim zněly vzpomínkami... Až jednoho dne, kdy muž dočetl, ho sestřičky od lůžka jeho ženy vyprovodily – pane, už je dávno konec návštěvní doby, nechte ji už na pokoji... Vstal, sklapl knížku básní, ještě se se ženou rozloučil a odešel, že zítra zase přijde. Jenže sestřičky pak zavolaly zřízence, ti paní vložili do plastického vaku, zatáhli zip a odnesli do márnice. On ty krásné básně četl své **mrtvé** ženě – jenže mu to nikdo nedokázal říci do očí.“

„A to si nevšiml obrazovky, co na intenzivní péči ukazuje srdeční činnost a tak?“

„Nevšiml,“ řekla smutně. „Asi ji vypnuli... Druhého dne, když zase přišel číst verše, se dozvěděl pravdu... a žalem mu prý puklo srdce... dnes tomu neosobně říkají »náhlá srdeční příhoda«. Tenkrát jsem skládala státnici a těšila jsem se, jak rodiče potěším titulem... ale když jsem přišla domů, byli po smrti oba...“

„To byli tvoji rodiče?“ došlo mi.

„Jo,“ přikývla. „Už jsem je zkrátka nepotěšila... Měli mě pozdě, těšili se až vystudují, někoho si najdu a nejvíc se chystali na vnoučata... a nic z toho nestihli...“

To už jsem si i já všiml, že má oči plné slz...

„Koukám, budu muset u šéfa přitlačit, aby vás určitě vzal,“ řekl jsem. „Už je načase, abyste tu smůlu protrhla...“

„A to zas nemusíte,“ odvětila a popotáhla, jak se jí slzičky dostaly až do nosu. „U pokladny věčně sedět nebudu. Ale teď je řada na vás, ne? Jak to pokračovalo s tou velrybou? Neodpískáte radši to vymýšlení?“

„Odpískal bych to, kdyby to bylo jen vymýšlení,“ řekl jsem vážně. „Váš příběh je opravdu těžký kalibr, ale můj... asi také...“

„I s tou velrybou?“ podívala se na mě opravdu překvapeně, jako kdybych s tím nezačal od počátku. Pravda, až teď, když jsem na tom trval i po jejím vyprávění, jí mohlo dojít, že to nemusí být pouhý výmysl.

„Žuchla nedaleko ode mne,“ pokračoval jsem tedy. „Když jsem přišel blíž, všiml jsem si něčeho děsného. Z tlamy té velrybě vyčuhovala lidská noha. Napadlo mě tomu uvnitř pomoci a vytáhl jsem ho z tlamy ven. Pak velryba vybuchla...“

„To snad není možné!“ vydechla překvapením.

„Nebudu vás už napínat,“ pokračoval jsem. „Zachránil jsem člověka s holou hlavou, zelenou šupinatou kůží a žraločími zuby. Potkal jsem zkrátka vyslance mimozemské civilizace, který u nás na Zemi nedávno havaroval. Ta velryba byla jeho kosmická loď.“

„To... myslíte vážně?“ podívala se na mě ohromeně. „To by tam ale... někde musela zůstat kostra té... velryby...“

„Nezůstala, ta velryba neměla kosti,“ řekl jsem. „Jako naše pozemské chobotnice, ty také nemají kostru. Ale mohu to dokázat jiným způsobem. S tím mimozemšťanem jsem se totiž skamarádil a naučil mě pár věcí. Dobře se na mě dívejte. Mluví a nehýbu ústy, neslyšíte ani pípnutí a rozumíte mi. Mohl bych tak s vámi mluvit i kdybych byl v Austrálii, tomu se totiž říká telepatie. Stačí vám to jako malý důkaz, že nelžu?“

Přejít uprostřed věty na telepatii může být hodně působivé. Dívala se na mě pořád vytřeštěně, ale už bez dosavadního trochu posměšného a trochu provokativního úsměvu.

„Takže... se znáte s mimozemšťanem?“
„Tak nějak,“ přikývl jsem vážně. „Mimochodem, islámské popravy jsem mu ukazoval, když chtěl vidět, co je to »válka.«“
„A on je někde tady? Nebo už ze Země utekl?“
„Je někde ve světě,“ ujistil jsem ji. „Je to naše tajemství.“
„Tajemství?“ nechápala to. „Proč mi je tedy říkáte?“
„Protože hledám někoho, komu bych to mohl svěřit,“ řekl jsem. „Není dobré, abych byl jediný na světě, kdo to zná.“
„Ale... proč zrovna mě?“
„Protože jste první a zatím jediná, kdo je opravdu upřímný a nesnaží se mi lhát,“ usmál jsem se na ni.
„Vy to snad poznáte?“ namítla.
„Je to jedna z věcí, které mě mimozemšťan naučil,“ ujistil jsem ji. „Lež i přetvářku poznám pomocí telepatie. Naučil jsem se to nedávno, ale za tu dobu, co to zkouším, jste první, kdo přede mnou nelhal. Proto věřím, že snesete i mé tajemství. Neměl bych být jediný na světě, kdo to zná.“
„A ukážete mi toho... mimozemšťana?“
„Až se zase u mě objeví,“ přikývl jsem. „On teď žije tajně mezi lidmi a pozoruje je.“
„To se asi pěkně zhrozí!“
„Už se stalo...“ vzdychl jsem si. „Ale objevil prý i pár lidí, kteří ho nezklamali. Proto mě to také naučil.“
„Ale to by byla úžasná věc!“ vzdychla si. „Nemůžete mě to také naučit?“
„To právě chci,“ odvětil jsem.

==*=

Ve dvou

Kávu jsme dopili, ani jsme nevnímali, co pijeme. Bylo to na obou stranách jemně hororové, ale pak jsme se přece jen zvedli, abychom u jedné kávy neseděli věčně.

„Doprovodím vás domů,“ nabídl jsem se. „A ještě víc bych vás chtěl pozvat k sobě.“

„Jen když mi budeš tykat!“ opáčila už zase s úsměvem.

„Beze všeho,“ souhlasil jsem. „Takže jsem Pavel Král.“

„Maruška,“ kývla hlavou. „Marie Šnajdrová.“

Vyšli jsme z kavárny a zamířili k mé škodovce.

„Taky mám radši starší auta,“ podotkla, když ji viděla.

„Rád nerad, tuhle kraksnu prostě mám,“ opáčil jsem. „Budu ji mít, dokud nás STK nerozdělí. Ale používám ji jen když někam jedu oficiálně. Jako třeba dneska. Původně jsem přijel na oběd do restaurace – a pak se také rozhlédnout po lidech a vyzkoušet si telepatický test pravdy.“

„Ale náš market?“

„Pak jsem si potřeboval ledacos koupit, oběhl jsem několik obchodů, nejen váš market.“

„No budiž... ale co to znamená jet někam *neoficiálně*?“

„Neoficiálně nejezdím škodovkou, ale létám letadlem,“ řekl jsem. „To mám doma. Jak se říká – dvěma pánům nelze sloužit – buď auto, nebo letadlo.“

„Letadlo – a doma?“ zpochybnila to. Nedivil jsem se.

„Mimozemské letadlo,“ upřesnil jsem to. „Takže se našim letadlům vůbec nepodobá. Nemá křídla a když letí, je neviditelné. Nejdál jsem s mimozemšťanem zaletěl na Střední Východ. Islám mimozemšťana hodně znechutil.“

Nasedli jsme a nastartoval jsem, ale pak jsem vypnul motor a obrátil se ještě na svou spolujezdkyni.

„Vlastně jsem zapomněl, Maruško, oba už nemáme rodiče, oba jsme tak říkajíc sirotci, takže ani nemohu tvého otce požádat

o tvou ruku. Musím se s důvěrou obrátit na tebe. Takže – a to myslím naprosto vážně – chtěla by ses jmenovat Marie Králová?“

V první chvíli zrudla a chvíli se na mě dívala, zřejmě ještě rozvažovala, jestli to myslím vážně.

„Ty by ses nechtěl jmenovat Pavel Šnajdr?“ usmála se opět. „Dneska je přece možné oboje!“

„Radši bych zůstal Král,“ krčil jsem rozpačitě rameny. „To není mužský šovinismus, ale český vlastenecký šovinismus. Král je nepochybně české jméno, kdežto Šnajdr je... napůl německé. Cítíš se víc jako Češka nebo jako Němka?“

„Pavel Šnajdr – nebo Maruška Králová?“ usmála se. „Jenže máš pravdu. Od malička jsem očekávala, že jméno rodu Šnajdrů skrze mne pokračovat nebude. A Králová... to by ještě ušlo. Jenže tady nejde o jména, ale o to, jestli se k sobě vůbec hodíme! Vždyť se známe sotva hodinku!“

„Tři!“ opravil jsem ji, ale cítil jsem, že má tentokrát pravdu. „Přesněji – od té pokladny. Poznal jsem tě víc než dost – pokud mimozemský test souhlasí, byla bys pro mě určitě ta pravá. Jenže potíže bude, že ty o mně nevíš skoro nic. Víš co? Ta nabídka bude v platnosti, ale odpovíš mi na ni, až si budeš také tak jistá, platí?“

„Jsem pro!“ usmála se. „Nech mi čas na rozmyšlenou.“

„Ale na návštěvu tě zvu hned,“ řekl jsem a nastartoval.

==*=

Dojeli jsme na dvorek k mé chalupě a vystoupili.

„Tady bydlíš?“ obhlédla můj čurbes na dvoře. „Koukám, do uklízení se taky nehrneš, to bychom si asi rozuměli...“

„Pojď dál,“ zval jsem ji do dveří. „Hele, nebojíš se, že bych tě lákal do pasti?“

Řekl jsem to jenom žertem a okamžitě jsem byl připravený zmírnit nepříznivý dojem, jaký ta věta mohla vyvolat.

„Nebojím,“ opáčila klidně. „Kdyby něco, o nutný respekt se postarám sama. Mám na kimonu červený pásek. Víš aspoň, co to znamená?“

„To mi moc neříká,“ přiznal jsem. „Jestli je to z juda, pak by to byla nějaká výkonnostní třída nebo co... viděl jsem obrázek Putina s černým páskem, z toho si pamatuji, že černá je nejvyšší, ale jinak se v těch v barvách moc nevyznám.“

„Černý pásek nemám, ale červený taky není nejnižší,“ řekla s klidem. „A nesdílím právnícký názor o nutné sebeobraně, mám naopak heslo »na hrubý pytel ještě hrubější záplata«.“

„Já jsem také vychovaný postaru,“ řekl jsem. „Doufám, že se mnou neprašíš, když ti dám přednost ve dveřích. Některé ženy to berou jako urážku.“

„Taky jsem vychovaná postaru,“ usmála se. „Ale tady bys měl jít jako první, protože se tu vyznáš. A když uvidím, jak v tom šeru překračuješ nějaký vysoký práh, aspoň nezakopnu.“

Logické to bylo, takže jsem jí oplatil úsměv a vstoupil jako první. Ale hned jsem rozsvítil a šero zmizelo.

„Dáš si kafe, že?“ zeptal jsem se, než jsme oba vstoupili do velké sednice. Také tady bylo po rozsvícení světla dost, zastávám totiž názor, že nemá smysl kazit si oči úsporným příšeřím.

„Kafe jsme teď měli,“ připomněla mi.

„Dobře, tak ti nabídnu něco jiného,“ přijal jsem to. „Co jíš opravdu ráda?“

„Už jsem po obědě a na večeři je brzy,“ odmítla. „Ale jinak jsem omáčková. Rajská, svíčková, štěpánská, houbová, koprová, křenová, boloňská... jenže na omáčky je nutná příprava, takže by mi stačilo CDD neboli Co-Dům-Dal.“

„No – já si ze školních jídelen pamatuji UHO – Univerzální Hnědé Omáčky stokrát jinak. Ale přiznám se, ty dělat neumím.“

„Nemáš tu třeba keksy a čaj?“ navrhla mi. „Při čaji se dá dlouho a dlouho klábosit, nejlépe to umí Angličané...“

„Keksy nemám,“ přiznal jsem. „Čaj... to by šlo, jenže až po něčem lepším. Říkáš – rajskou s hovězím, nebo svíčkovou? Mám rád obě, ale když jsou na jídelním lístku vedle sebe, dám přednost svíčkové. A co ty?“

„Koukám, že máme i podobné chutě,“ usmála se.

„Takže svíčkovou!“ podtrhl jsem to.

„Počkej – ale ta přece potřebuje nakládat maso aspoň přes noc, jinak vznikne něco otřesného jako »sekaná svíčková« ve školních jídelnách!“

„Máš sice pravdu, ale uvidíš!“ ujistil jsem ji, že jsem si těch chyb vědomý, ale výsledkem jsem si přesto jistý.

Co jistě nečekala, byla konev zelené biomasy, kterou jsem přinesl ze spížirny. Pro jistotu jsem ji ještě ve špajzu promíchal, aby červi z povrchu klesli pod hladinu a neprovokovali. Pak jsem část nalil do PET láhve s uříznutým vrškem, druhou část do druhé a třetí část do kastrolu. A dva kelímky od jogurtu na zbytek.

Destička s vzorníkem – a naočkovat... A než to uzraje, mám čas uvařit čaj, rychlovarná konvice to snad stihne...

Čaj vypadal ze všeho nejlépe, ale i biomasa se též viditelně zlepšila. Jedna PET-láhev zbělala, druhá zhnědla a obsah kastrólu se zatím změnil v omáčku s typickou zeleninovou strukturou.

Vyndat obsah PET lahví a nakrájet!

Hnědá hmota se změnila v libové kusy masa, prošpikované slaninou. Z bledé láhve vyjela normální šiška knedlíku. Stačilo oboje nakrájet, dát na talíř, polít omáčkou, z jogurtových kelímků nabrat trochu brusinek a šlehačky a všechno na minutku ohřát mikrovlnkou.

„Ježkovy voči, tohle jsem fakt ještě nezažila!“ komentovala to Maruška, když viděla, jak se výsledek chystám na talířích jen krátce ohřát před podáváním.

„Ochutnej!“ vybídl jsem ji. „Co ty na to?“

Talíře byly na stole, podal jsem příbory, Maruška si opatrně kousek odkrojila a ochutnala.

„Prosím tě... co to bylo prve za hnusnou zelenou tekutinu?“ vyhrkla. „Neříkej mi, že jsi všechny tyhle dobroty ukuchtil z toho odporného slizu?“

„Milá Maruško, právě jsi viděla jedno tajemství,“ řekl jsem slavnostně. „Jistě jsi pochopila, že to nebylo pozemské vaření, ale mimozemská příprava pokrmů. Na začátku byla opravdu biomasa vytvořená mixérem z trávy. Mimozemšťané totiž nevaří, ale jídlo si upravují biologicky. Mimozemšťan mě to naučil a už jsem si na to tak zvykl, že mi to ani nepřijde.“

„Vypadá to ale ohavně,“ podotkla, i když bylo vidět, že by si nejráději olízala všechny prsty.

„Naše pozemská výroba potravin začíná ještě odpornějšími substancemi – hnojem a močůvkou,“ pokrčil jsem rameny. „Hnůj nevidíš, proto ti nevadí. Kdybych ti to ale nepředvedl v naprosté syrovosti, podezírala bys mě zase, že si vymýšlím. Nebo ne?“

„Vždyť je to opravdu neuvěřitelné!“ opáčila. „Nevidět to na vlastní oči... máš pravdu, tvrdila bych, že si vymýšlíš. Po tomhle ti ale věřím i tu velrybu v Čechách, i když jsem ji neviděla.“

„Mám možnost naučit to pár lidí,“ pokračoval jsem. „Třeba jako první nějakou Marušku Královou...“

„Aha! Zase ta nabídka,“ vzdychla si. „Ale poznala jsem tě zatím jen z kuchařské stránky. I když musím přiznat, tohle bych se chtěla naučit. Ale měnit jméno jen kvůli tomu? Neříká se tomu náhodou »vyměnit osud za mísu čočovice«?“

„Také se říká »opatrnost matka moudrosti«,“ přikývl jsem. „Podle toho by byli největší lenoši nejmoudřejšími mudrci, neboť »kdo nic nedělá, nic nezkaží«...“

Mezitím jsme oba dojedli. Nabídl jsem jí přídavek, zbývalo ode všeho ještě dost, ale jen si pohladila břicho a odmítla.

„Tam už se nic nevejde,“ vzdychla si. „Takže jsem dneska i po večeři. Teď bys mi mohl ještě ukázat toho mimozemšťana...“

„Lituji, ale to nepůjde,“ zatvářil jsem se provinile. „Smím ho volat jen v opravdu vážných záležitostech, například kdyby šlo o život, ale ne aby se přiletěl předvádět jako cvičený medvěd.“

„Kde vlastně je?“ zeptala se.

„Naposledy se mi ozýval z Anglie,“ řekl jsem.

„A mohl bys... mohl bys mě zavolat, až přiletí?“ poprosila. „Ještě nikdy jsem žádného mimozemšťana neviděla...“

„To záleží na tom, kde zrovna budeš,“ řekl jsem. „Kdybys byla v té chvíli v mé chalupě, nebyl by to žádný problém.“

„Budeš mě vážně přemlouvat tak dlouho, až ti podlehnu!“ zamračila se, ale bylo vidět, že se přitom usmívá.

„To víš,“ usmál jsem se také. „Mám zájem získat Marušku Královou, tak se snažím.“

„Lichotníku!“

Jestli to mělo být zpražení, pak se to minulo účinkem.

„Poslyš, Maruško – a máš opravdu hezké jméno – řekni mi, co mám udělat, abych tě přesvědčil, že se mnou nemůžeš prohrát! Ano, slíbil jsem, že se pokusím ukecat šéfa, aby tě vzal do týmu. Jenže takhle k večeru ho neseženu, to musím nechat na ráno. Ale neboj se, nezklamu tě. Teda – neručím za šéfa, to uznáš, slibuji jen že mu ráno zavolám a budu se snažit, abys to místo dostala. A nejlépe, abys mohla pracovat na dálku. Zařídil bych ti počítač, společné internetové připojení a mohli bychom vegetovat spolu.“

„Mohl bys tu službičku přestat vázat na tu nabídku?“

„Mohl,“ přikývl jsem. „Ale když šéfovi zavolám ráno, to už přece nemá spojitost s mou nabídkou. Lišilo by se to jen tím, že bych ti musel zařídít počítač u tebe doma.“

„Musel?“ podívala se na mě vyčkávavě.

„Sliby plním,“ ujistil jsem ji. „A šéf to tak jako tak hodí na mě. Takže budu muset i zařizovat. Ale udělám to rád. A stokrát raději, kdyby ses rozhodla bydlet u mě. Když mě odmítneš, také budeme součástí jednoho týmu, ale nic víc.“

„Tak to zkus, uvidíme! Ale teď už bys mě měl vrátit domů, brzy ráno vstávám.“

„Klid, času dost,“ ujistil jsem ji. „Hodím tě tam letadlem.“

„E-e?“ jen hekla překvapením.

„Neříkal jsem ti, že mám mimozemské letadlo?“

„Zapomněla jsem na to,“ přiznala. „Ale kde? Ve stodole?“

„Ne – tamhle v té truhle!“ ukázal jsem jí do kouta. „Gasuluj má totiž rád tmu.“

„Ježkovy zraky, do truhly že se vejde letadlo?“

„I do batohu, jako padák,“ přikývl jsem.

„A jak to, prosimtě, může létat?“

„Ani já nevím všechno,“ řekl jsem omluvně. „Mimozemské dopravní prostředky jsou živé a létají bez křídel na antigravitaci... lítá se v nich dobře, jen ti nesmí vadit, že se uvnitř budeme na sebe trochu mačkat.“

„Já věděla, že v tom bude chyták!“ řekla skoro spokojeně.

„Neboj se, budu se k tobě chovat jako džentlmen, i když mi dáš košem,“ ujistil jsem ji.

„Ale já bych se opravdu měla vrátit,“ vzdychla si. „Broček pro mě už teď jistě kňučí. Víš, mám totiž ještě po rodičích doma pejska a ten nerad zůstává sám. Je to takový společenský pes.“

„Co je to za psa?“ zajímal jsem se.

„Jestli ti něco říká rasa bígl.“

„To jsou ti střední tříbarevní?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ přikývla. „Velikostí něco mezi ratlíkem a dogou.“

„To jsi měla říct dřív,“ pochopil jsem její starost. „Dobrá, nebudeme se už zdržovat a poletíme.“

Oslovil jsem telepaticky gasuluj. Víko staré truhly se trochu strašidelně nadzvedlo, vyklouzla oválná chlupatá pískově žlutá placka a rozložila se před námi.

„Tohle že je letadlo?“ nevycházela Maruška z údivu.

„Mimozemské letadlo,“ přikývl jsem. „Poletíme, nebudeme to už odkládat.“

Lehl jsem si na gasuluj na břicho jako na deku k opalování a naznačil Marušce, aby zaujala místo vleže vedle mě.

„Neboj se, není to svádění k sexu,“ ujistil jsem ji. „V těchto letadlech se zkrátka létá vleže.“

„To je něco jako létající koberec?“ napadlo ji.

„Něco úplně jiného,“ ujistil jsem ji. „Gasuluj nás oba obalí, vznese se a my budeme uvnitř, ne na něm.“

Chvilí váhala, ale pak pohodila hlavou, klekla si na okraj gasuluje a pak se natáhla vedle mě. Gasuluj nás obalil a ocitli jsme se ve tmě. Dal jsem si na oči cuchdysy a druhý pár jsem podal Marušce.

„Chceš-li vidět, nasad' si tohle na oči,“ vyzval jsem ji.

Problém byl, že Maruška neviděla, co jí vlastně nabízím. Když jsem chtěl nahmatat její hlavu, lekla se a odtáhla se. Musel jsem požádat gasuluj, aby se opět rozbalil, abych jí mohl na světle ukázat, oč jde.

„To je... to je příšerné!“ vyhrkla, když viděla, jak se mi od očí táhnou dvě dlouhá bílá vlákna.

„Na to si zvykneš,“ ujistil jsem ji. „Nemusíš se bát, nebolí to a jediné tak budeš vidět i za letu.“

Musel jsem jí cuchdysy nasadit pomalu, opatrně. Nejprve na levé oko, pak, když se trochu rozkoukala a zjistila, že vidí, i na pravé. Teprve pak jsem nás opět nechal obalit a tentokrát už jsme se vznesli. Pomocí chapadel gasuluje jsem stiskl kliku, otevřel dveře a protáhl se ven.

„Tak co, Maruško?“ oslovil jsem ji telepaticky. „Dá se to vydržet? A teď se dobře dívej, poletíme jako stíhačka!“

Jakmile jsme byli ve volném prostoru, gasuluj vyrazil jako závodní kůň. A co závodní kůň! Koně by nechal daleko za sebou a hluboko dole. Ve chvílce jsme měli pět set metrů výšky a letěli

jsme k městu. Silnice se pod námi všelijak klikatila, my jsme letěli rovně. Auta se s námi nemohla měřit.

„Kde bydlíš, Maruško?“ zeptal jsem se.

Navedla mě až k domku. Přistáli jsme na zadním dvorku, gasuluj se rozbalil a mohli jsme si od očí odtrhnout cuchdysy.

„Tak – a jsi doma,“ usmál jsem se na ni. Vstal jsem a podal jí ruku, abych jí pomohl zvednout se. Odmítla ji a vyskočila.

„Pozdravuj za mě Bročka,“ pokračoval jsem s úsměvem.

„Počkej ještě!“ požádala mě. „Co myslíš, jak by se v tom létajícím... nevímcoťe... cítil takový pes?“

„To vážně nevím,“ zarazil jsem se. „Obávám se, že to neví nikdo v celém vesmíru. Ještě to nikdo nezkoušel.“

„A chtělo by se ti vyzkoušet to?“ podívala se prosebně.

„Zkusit to mohu, ale pro psa nemám cuchdysy,“ varoval jsem ji. „Byl by za letu potmě a nevím, jak to snese.“

„Počkej, dojdou pro něho,“ požádala mě a zamířila k zadním dveřím, odkud vzápětí vyběhla s krásným třibarevným psíkem, který se na mě rozštěkal. Buď se mu nelíbil gasuluj nebo já.

„Kuš, Bročku!“ okřikla ho. Psík sice zmlkl, ale temně vrčel, nedal se tak snadno uchlácholit.

Připravili jsme se tedy k letu – lehli jsme si na gasuluj a na oči si dali cuchdysy. Maruška pak psíka přivolala mezi nás.

Když nás gasuluj obalil, psík sebou trhl a začal zoufale výt, ale Maruška si ho jednou rukou přivinula k sobě a pes přece jen umlkl. Vznesl jsem se a zakroužil nad městem. Psík se uklidnil, ale rychle dýchal a tiskl se k paničce, jakoby u ní hledal jistotu.

„Zdá se, že by to snesl,“ řekl jsem telepaticky.

„Poslyš, mám nápad,“ řekla Maruška. „Brok má dobrý čich na hodné a zlé lidi. Teď je se mnou, ale... co kdybych ho nechala přes noc u tebe? Ráno uvidíme, jestli tě přijme nebo odmítne.“

„Zajímavý psychotest!“ podotkl jsem. „Samotného mě to zajímá, zkusíme to?“

„Tak zalet' k sobě,“ požádala mě.

Let opačným směrem byl rychlejší než do města. Jednak to byl let na známé místo a hlavně, chtěl jsem zkrátit nepohodlí pro psíka. Naštěstí to vydržel a když jsme přistáli před mou chalupou a gasuluj nás uvolnil, byl z nás tři první na nohou.

„Budeš mít pro něho vhodné místočko?“ zeptala se mě.

„Pojďme všichni dovnitř, něco vymyslíme,“ pobídl jsem je.

Psík kupodivu neodmítal vstoupit do cizího domu, zřejmě své paní důvěřoval. Dokonce ani nevrčel, když za ním vplul do sednice gasuluj a hned se uchýlil do truhly. Broček se jen tázavě poíval po Marušce, ale když neprojevila obavy, hodil to za hlavu a začal čichat, kde by bylo něco k snědku.

„Měl by dostat nažrat,“ podotkla Maruška.

„To nebude problém,“ řekl jsem. „Psí misku nemám, ale věnuji mu nějaký kastrůlek, beztak je nepoužívám.“

Přinesl jsem do kastrůlku trochu biohmoty a v krátkosti ji přeměnil na šťavnatý biftek. Trochu přepych pro psa, ale my jsme takový hlad jako on ještě neměli. Jen jsme se dívali, jak psík hltavě žere, až mu lupe za ušima.

„Kdybys ho krmil pokaždé bifteky, to by snad byla škoda,“ mínila Maruška.

„A proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Proč by se pes nemohl mít dobře? Vždyť je to vlastně přeměněná tráva!“

„A on si na to zvykne a nebude mi žrát granule!“ namítla.

„Na dobré by si zvykl rychleji než ty,“ popíchl jsem ji.

Pes vymetl kastrůlek pečlivě jako myčka nádobí a rozhlížel se, co by ještě bylo.

„Už víc nedostaneš!“ oslovil jsem ho. „Vypadal bys jako kulička. To ti přece muselo stačit!“

Samozřejmě mi nerozuměl, ale pochopil, že hody skončily. Natáhl se ke mně a olízl mi ruku.

„Vida,“ řekl jsem. „S Bročkem jsme kamarádi. Žilo by se mu tady dobře, nenechával bych ho samotného.“

„To záleží na tvém šéfovi,“ podotkla. „Kdybych pracovala z domova, nezůstával by o samotě, jenže musím ráno do práce.“

„A nechceš, abych tě odvezl až ráno do práce?“ provokoval jsem opět a vytrvale.

„No...“ zaváhala. „Broček tě přijal, to je dobré znamení. On zlé lidi pozná... Ale slušná holka nemůže jen tak, hned na prvním setkání, říci »Ano«, to by nebyla slušná...“

„Jsi u mě už podruhé,“ připomněl jsem jí.

„Ale známe se teprve necelý den,“ namítla.

„Ale i ten pes poznal, že patříme k sobě,“ dodal jsem.

Broček si mezitím našel místočko. Vyhoupl se do jednoho čalouněného křesílka a stočil se tam do kolečka. Líbilo se mu tam a nejevil ani náznak ostražitosti.

„Víš, Pavle...“ řekla pomalu, „nejsem proti, abychom to spolu zkusili... taky se mi líbíš. I když jsi trochu zvláštní člověk.“

„Kdybych se nepotkal s mimozemšťanem, byl bych nejspíš úplně obyčejný kluk,“ řekl jsem. „Ale pak bychom se asi minuli a to by byla škoda...“

„Byla by,“ přikývla. „Ale nebude. Já... já u tebe zůstanu.“

„Bud' tedy u mě vítaná!“ řekl jsem prostě.

=*=

Změna plánu

Večer jsem se telepaticky spojil s mimozemšťanem, abych mu sdělil, že ode dneška bydlím s Maruškou.

„A co děláš v Londýně?“ zeptal jsem se ho.

„Nejsem v Londýně,“ opravil mě. „Zjistil jsem, že tam bylo velké soustředění významných lidí, ale i jim někdo poroučel. Teď jsem v New Yorku.“

„Ani tam nenajdeš ty, kdo řídí náš svět,“ věstil jsem mu.

„Jo, to už vím taky,“ přiznal. „Chystám se k přesunu do Asie. Zajímavé je, že tenhle směr mi určovali i v Londýně a snad i dřív, v Praze. Považoval jsem to za falešnou stopu, ale nebyla.“

„Na tom si spousta lidí – obrazně řečeno – vylámala zuby,“ snažil jsem se ho utěšovat.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Někteří při tom přišli o zuby i ve skutečnosti, nejen obrazně. Začíná to být opravdu zajímavé.“

„Poslyš, ty máš jistě přehled... co kýchavka?“ změnil jsem trochu předmět hovoru. „Myslím, že je to záhada poslední doby, ale už někdo opravdu přišel na její podstatu?“

„Zatím nikdo,“ ujistil mě. „Jen jsem ji poslední dobou ještě vylepšil. Jednak už se při ní tolik nekýchá a šíří se proto pomaleji, jednak je lépe zaklíčovaná. Už ji nevyřadí ždibíček vepřového masa v žaludku, to je teď jedna z mnoha podmínek. Tím se ale nevzrušuj, na tebe to nemá a nebude mít vliv. Některé skupiny obyvatel Země to ale pocítí... vlastně už se to děje, má to vliv na miliardy a někteří to již pochopili jako hrozbu. Nemusíš se ale obávat, nevymklo se mi to, je to solidně zaklíčované.“

„Řekneš mi, jak?“ zeptal jsem se.

„Až později,“ odbyl mě. „Je to trochu složitější a když už se máš něco naučit, musíme začít od základů. Děti také začínají své první krůčky a nesnaží se hned běžet maraton. Mimochodem, je mi sympatické, že při vši technice ještě pěstujete sporty. A je mi

dvojitě nesympatické, že je ovlivňujete dopingem. Ale to si asi povíme až jindy. Věnuj se teď té... jakže se ta samička jmenuje?“

„Maruška,“ napověděl jsem mu. „Našel jsem ji, když jsem zkoušel telepatický test pravdy...“

„To ti chválím,“ odvětil. „Tenhle svět je... nechci říkat, že příšerný, ale zlo tu má převahu a to je docela smutné.“

Nečekal na moji reakci a zmizel z telepatie. Nebyl jsem si ale jistý, jestli měl pravdu. Jestli se pohyboval ve vrstvě horních deseti tisíc, pak bych se jeho pesimismu nedivil. Tam bych s ním souhlasil, že má zlo převahu.

Uvidíme!

=*=

Ubytování Marušky jsem nakonec vyřešil šalamounsky. Šla si lehnout za pec místo mě, zatímco já jsem se posadil k počítači a pustil se do řešení problémů. Nebylo to poprvé a když se člověk zabere do práce, ani si neuvědomuje plynutí času. Počítač jsem měl u protější stěny, seděl jsem zády k peci, ale slyšel jsem, jak se tam občas zavrtěla.

Přemýšlel jsem ale o ní. Telepatické testy o ní tvrdí, že je to holka upřímná, nelže... jen je občas trochu jedovatá, i když to myslí upřímně. Bude to ale stačit na celý život? Táta měl na život ve dvou dobré názory. Tvrdil, že si má člověk pečlivě vybírat, ale když už se rozhodne, nemá právo na další rozhlížení. Znamená to, že Maruška bude mým osudem, i kdybych teď měla o mě zájem Miss World. Každý jen tu svou má za jedinou... to není tak špatná zásada, i když se o ní Kecal vyjadřuje nelichotivě.

Takže konec rozhlížení... leda by mi Maruška ještě utekla...

Ráno hlasitě zakokrhla budík a Maruška se za peci vzbudila i bez mého přičinění. Rychle se sesmekla s pece a ustrojila, pak mi dovolila ohlédnout se. Požádal jsem gasuluj, aby opustil místo v truhle a dovezl nás do supermarketu, kde jsme přistáli vzadu za zadním vchodem. Nikdo tu nebyl a nikdo se proto nedivil, že se

zde Maruška znenadání objevila. Slíbil jsem jí, že si ji vyzvednu po šichtě a zabalený do neviditelnosti gasuluje jsem se vrátil.

Brok mě přivítal vrtěním ocásku a zřejmě očekával na zub něco dobrého. Posloužil jsem mu smaženými vepřovými játry, ty mu chutnaly skoro jako včerejší biftek. Pak jsme spolu vyšli před chalupu, Broček si označil revír po psím a po návratu vskočil do svého oblíbeného křesílka, zatočil se v něm a ulehl. Myslím, že byl z nás absolutně nejspokojenější. Stačilo mu, že sedím poblíž v programátorském křesle a nenechávám ho samotného.

Ráno jsem zavolal šéfa a přednesl jsem mu návrh zaměstnat dálkově Marušku.

„Ale nejprve na zkoušku,“ vymínil si a poslal mi mailem pro ni vstupní formulář.

Ten už jsem nevyplňoval, místo toho jsem se vyšplhal na pec, kde jsem hodlal dohnat probdělou noc. Práce na dálku má své nesporné výhody. Spát mohu kdy chci, třeba i v poledne, jen když odvedu odpovídající práci. A na té mohu fachat i o půlnoci, to už těžko někdo zkontroluje. Stačí mít jako zvukový signál na Skype něco výrazného – a kohoutí kokrhání vzbudí i nosorožce – a úspěch je jistý.

Nic mě však nebudilo a vyspal jsem se do růžova. Pak jsem sklouzl s pece a protřel si oči. Pomalu bude čas doletět k marketu pro Marušku. Ale mám ještě chvílku – podívám se na internetové zprávy, co je ve světě nového.

Přelétl jsem očima titulky. No jo – okurková sezóna! Jindy by takové pseudoproblémy nikoho nenapadly! Obyvatelé města si stěžují na hluk, vycházející z kanálových poklopů při přejíždění auty! A nikoho nenapadne poklop nadzvednout a skřípnout v něm kus gummy? Musí z toho redaktor dělat článek v novinách? Zřejmě nejsou vážnější události, když se zabývá takovou prkotinou!

Ale tenhle titulek je zajímavý.

Oblast Islámského státu zachvátila neznámá epidemie. Lidé ji nazvali »Černá smrt«, protože zachvacuje obličej, kde se tvoří

ostrůvky černé plísňe, rozrůstají se a spojují. Jakmile černá plíseň zasáhne oči, člověk oslepe. Slepí a hluchí nemocní ještě několik dní živoří, než jim černá plíseň ucpe nos a krk a udusí je.

Nikdo nezjistil, jak se nemoc šíří. Lékaři ani ošetřovatelky se nenakazí ani v nehygienických polních podmínkách. Přesto se nemoc velice rychle šíří a nejvíc zasahuje mladé, zdravé a silné muže – nejčastěji bojovníky a velitele armády Islámského státu. Když to tak půjde dál, armáda brzy nebude bojeschopná...

Ale neomezuje se to jen na ně... i v táboře jejich protivníků si »Černá smrt« začala vybírat svou daň! A první případy jsou hlášené i v Evropě!

Měl bych zavolat mimozemšťana, co o tom ví. Mohl by to způsobit i on. A kdyby ne, mohl by proti tomu něco udělat. Jeho znalosti biologie jsou přece vyšší než naše...

Bude-li ovšem chtít...

==*=

Zavolat mimozemšťana není žádný problém. Telepatie nás spojí i když jsem v srdci Evropy a on v New Yorku. A skoro se mi zdálo, že už na mé volání čekal.

„Poslyš, co ti říká »Černá smrt«?“ začal jsem hned k věci.

„Chtěl bych ji od tebe schválit,“ odpověděl. „Nedávno jsem navázal spojení se Sněmem Liangé a i když je to extrémně vážná situace, uznali, že tak mimořádná situace dovoluje i mimořádné prostředky. Získal jsem už schválení jiných lidí, ale potřebuji to hlavně od tebe. Ti předtím mi to schválili bez znalosti věci. Pořád jsi jediný, kdo zná souvislosti.“

„Vypustil jsi na lidi »Černou smrt« a chceš ode mě, abych ti to schválil?“ zaúpěl jsem. „To snad ne!“

„Až ti vysvětlím, oč jde, nebudeš proti,“ řekl. „Poslouchej! Ta nemoc má smrtící účinky. Kdyby zasahovala lidi bez výběru, byl by to zločin. Jenže ta nemoc je velice pečlivě zaklíčovaná, aby si oběti vybírala. Jako »kýchavka«, i ta většině lidí neublíží. Kýchavka byla velice primitivně vázaná na vepřové maso, aby

omezila světové rozšíření náboženských fanatiků. Je to však příliš pomalé, situace si vyžaduje rychlejší akce. Kýchavku jsem proto nechal, ale přidal jsem k ní »Černou smrt«
vázanou na psychiku. Ta má tři fáze. První je extrémně nakažlivá, ale jinak je neškodná a umožňuje šíření. Druhá fáze je vyčkávací. Nemoc neškodí, jen analyzuje psychiku oběti. Když ale objeví startovací kombinaci, propukne s plnou silou třetí fáze a oběti poměrně rychle zabije.“

„Co je ale tou »startovací kombinací?«
zeptal jsem se.

„Nenávist,“
odvětil mimozemšťan. „Jedině pravá nenávist s úmyslem zabít jiné lidi spustí třetí fázi. Pak nemoc propukne plnou silou a o jejím průběhu už jistě víš. Na hlavě vyraší hustá chlupatá plíseň, šíří se až člověka zahubí. Když si ale uvědomíš, že jde o chorobně nenávistné jedince a vlastně případné vrahy, nebude ti jich ani moc líto.“

„Aha...“
zajíkl jsem se. „Proto se tam nenakazili lékaři ani ošetřovatelky!“

„Proto,“
přítakal. „Nemoc je neškodná lidem, kteří neumí nenávidět. Schválilo to pár desítek lidí. Vypustil jsem do několika internetových diskuzí nápad, jestli ta nemoc nezabije vrahy a dvě stě lidí by s tím souhlasilo. Jenže nevěděli, že je to tak, vítali to jen jako hypotetickou možnost. Proto se opět obracím na tebe.“

„Také bych ti ji schválil,“
vzdychl jsem si. „Ale co když se některý nenávistník pod tlakem té nemoci polepší? Pak by ho to zabilo už polepšeného a vlastně nevinného.“

„Tu možnost jsem předvídal,“
odvětil mimozemšťan. „V té nemoci je zaklíčovaná. Kdo včas projeví lítost nad nenávistným smýšlením, uzdraví se. Musí ale litovat dřív než zemře. Plíseň jim pak zaschne a zmizí. Vyšší naději mají křesťané, když si zavolají kněze a ten je přesvědčí, aby odpustili svým nepřátelům. Kdežto imámové, kteří sami hlásají nenávist, se od toho člověka mohou leda nakazit, ale nepomohou mu.“

„To už bych schválil spíš,“
přikývl jsem.

„Díky, to jsem chtěl slyšet,“
řekl mimozemšťan ulehčeně.

A ukončil telepatické spojení.

==*=

Došlo mi, že mimozemšťan nebude lidi pasivně sledovat, ale rozhodl se v rámci svých možností zasahovat. Vyžádal si na to – a dostal – souhlas jejich Sněmu i nás lidí Země.

Kýchavku jsem si už promudroval s Evičkou i bez ní. S tím jsem souhlasil. Ohrožujete sousedy přemnožením – na dobré rady kašlete – sousedé se k ničemu neodhodlají – ujme se toho tedy mimozemšťan. A vyřeší to. Omezení porodnosti se velice podobá disciplinovanému používání antikoncepce, to není nic špatného. Ale »Černá smrt«? To už je přece zabíjení!

Jenže »Černá smrt« likviduje jen lidi nenávistné až k vraždě a nejvíc postihla fanatické válečníky. Lékaři a ošetřovatelky jsou před ní bezpeční. Ne že by se nenakazili, ale k třetí fázi jim chybí »startovací kombinace« nenávisti. Nemoc vlastně napraví, co by měly dělat soudy. Jestli jsem ji správně pochopil, neuškodí ani řezníkům, dokud nezačnou podřezávat lidi. Vytvořit nemoc s tak inteligentním chováním byla úžasná práce, ale mimozemšťan ji zvládl. Tak říkajíc – klobouk dolů!

Mohu to ale ovlivnit? A který postoj je lepší? »Náš člověk, ale darebák, zasluhuje trest« anebo »darebák, ale náš, musíme ho chránit«? Vyšší princip mravní tvrdí, že vražda na tyranu není zločinem. Ochrana darebáků vede ke vzniku mafií, to není dobré. Souhlasit jsem tedy mohl – a vlastně musel.

Uvidíme!

==*=

Dohodl jsem s Maruškou, že pro ni přiletím, až jí skončí šichta. Potíž byla, že jsme si včas nedali telefonní čísla a telepatii neměla. Naštěstí Maruška napadlo oslovit ji telepaticky a sdělit jí mé telefonní číslo. Když mi zavolala, snadno jsme se už dohodli, kde ji vyzvednu. Nemělo to být poblíž supermarketu, ale kus dál v jedné úzké uličce, kam jsem doletěl a objevil se.

„Mám pro tebe dobrou zprávu,“ usmál jsem se na ni, když jsme se přivítali. „Šéf tě zaměstná, zatím na zkušební dobu.“

„Mám pro tebe ještě lepší zprávu, jenže pro mě je trochu se smíšenými pocity,“ řekla. „Řekla jsem něco, co se mému šefovi nepodařilo skousnout a dostala jsem padáka. Ten chlap je po městě známý grobián a myslí si, že si ke svým podřízeným může dovolit co chce. U mě narazil, takže mě vyrazil. Tvá nabídka už není pro mě možnost, ale vlastně nutnost. Jsi rád?“

„Ale to víš, že ano!“ ujistil jsem ji. „Možná je hloupé, že by to měla být nutnost, ale vždyť i ta možnost je pro tebe výhodnější než zůstat za pokladnou!“

„No dobře...“ vzdychla si. „Budeme ještě něco nakupovat?“

„Nic nepotřebujeme,“ ujistil jsem ji. „Poletíme, ne?“

Gasuluj nás na můj příkaz objal vestoje, vyrazil vzhůru a za chvíli jsme přistávali před chalupou. Za dveřmi nás bouřlivě vítal Broček. Gasuluj, sbalený do podoby batohu, už ho ani nedráždil, tím víc ocenil, jak jsem se vrátil brzy a ještě jsem mu přivezl jeho paní. Přece jen ji obskakoval nadšeněji a víc.

Byl to přece její pes...

=*=
=

Vyplnili jsme spolu dotazník – nic moc, jen nějaké obecné nacionále, ale potom se mě Maruška zeptala, co všechno vlastně vím o mimozemšťanovi. Zřejmě ji to opravdu zajímalo. Nezbylo mi než vyrukovat i s mým posledním spojením a co všechno jsem se dozvěděl o záhadné nemoci, které začali říkat »Černá smrt«, i o jejím umělém původu. Maruška mě vyslechla velice pozorně, jenže se přitom kabonila čím dál víc.

„Něco se ti na tom nelíbí?“ zeptal jsem se jí.

„Vymyslel to špatně,“ odvětila k mému velkému úžasu.

„Co je na tom podle tebe špatně?“ nechápal jsem.

„Nemělo to být vázané na nenávisť,“ odvětila.

„Já si naopak myslím, že to bylo správné řešení,“ zastával jsem se mimozemšťana.

„Nebylo,“ trvala na svém. „Podívej se – typická situace ze Středního Východu: Američané bombardují Arabů. Jejich piloti to dělají čistě rutinně, bez nenávisti, je to přece jejich zaměstnání. Vraždí hromadně, ale mimozemšťanova nemoc se jich nedotkne. U decimovaných Arabů pochopitelně narůstá bezmocná nenávist. A mimozemšťanova nemoc tomu nasadí korunu – ztrestá už i tak dost zbité Arabů. Je to ale spravedlivé?“

Zarazilo mě to. Maruška měla možná pravdu.

„Poslyš – a řekneš to tak do očí i mimozemšťanovi, když ho zavolám a on přiletí?“ zeptal jsem se jí.

„Zavolej ho tedy...“ neprotestovala.

Nezbylo mi než jí vyhovět. Mimozemšťan se mi, jak jinak, ozval skoro obratem.

„Poslyš, mám tady názor, který s tvým řešením nesouhlasí,“ začal jsem hned k věci.

„Nesouhlasí?“ vycítil jsem jeho zájem. „Ale to je normální, postižení málokdy souhlasí s něčím, co je proti nim...“

„Není to názor postiženého, ani někoho, kdo by s nenávistí sympatizoval,“ upřesnil jsem mu. „A upřímně řečeno, ty pochyby mají logiku.“

„Dobře,“ přijal to bez velkého odporu. „Zajímá mě to. Za... takové čtyři hodiny a pár minut jsem u vás, počkejte na mě.“

A odpojil se. Maruščiny argumenty neslyšel, ale zajímají ho a přiletí si je vyslechnout osobně.

„Za chvíli ho tady máme,“ usmál jsem se na ni. „Máš ještě čtyři hodiny na rozmyšlenou, co mu řekneš.“

„Jen ať přijde!“ trvala si na svém.

Chápal jsem ji, cítila se v pravdě. A nic jsem jí nevyvracel, měla to docela logické.

Uvidíme, co na to mimozemšťan.

=*=

Asi za hodinu mě napadlo, že tu něco nehraje.

Cestovní rychlost gasulujů počítáme šest set kilometrů za hodinu. Čtyři hodiny a pár minut cesty je skoro dva a půl tisíce kilometrů. Jenže Amerika je odhadem třikrát dál, bez ohledu na to, z kterého města vyletí. Buď bude gasuluj týrat na trojnásobek rychlosti – a to už by překonal i Concorde, nebo vyrazí z bližšího místa. Jenže – co je od nás vzdálené dva a půl tisíce kilometrů? Ameriku neberu, ta je dál. Madrid? Moskva? Nejsou od nás ani dva tisíce. Vzdálenost odpovídá v Evropě nejsevernějšímu okraji Norska, ale mnohem více Africe nebo... Střednímu Východu. To by se musel mimozemšťan přestěhovat do nejhorší oblasti světa, do oblasti válek a největší nenávisti! A Maruška ho zkritizuje, že to kritérium není správné... no, bude to hodně zajímavá diskuse!

Než mimozemšťan přiletí, rozhodl jsem se udělat svačinku. Trochu neprozřetelně jsem dal Marušce na výběr – můj vzorník už byl dost bohatý, abych to mohl risknout. Maruška mě málem převezla, neboť si poručila zmrzlinový pohár. Což o to, zmrzlinu jsem ve vzorníku měl, ale ještě nikdy jsem nepřipravoval jídlo zchlazené pod bod mrazu. Půjde to v mrazničce? Musím zmrazit až hotový produkt, zmražené bakterie by neúčinkovaly. Dalo mi to chvilku přemýšlení, ale pak jsem to zkusil. Nejsme v hotelu Ritz, aby muselo všechno vyjít tip top.

Proměna zelené biomasy v jahodovou zmrzlinu proběhla jakž takž úspěšně, ale když jsem vytáhl oba poháry z mrazničky, bylo znát, že to není ono. Zmrzlina vypadala jako ponechaná na slunci a opět zmrazená. Byla ledová, ale s ledovými jehličkami, dala se opatrně jíst, ale celkově to bylo fiasko.

„Tohle se musím naučit pořádně,“ komentoval jsem to.

„No...“ ochutnala. „Chtělo by to závěrečné zpracování ve zmrzlinovém strojků. Ale jíst se to dá.“

Oba jsme tedy lžičkou dolovali z ledu něco, co zmrzlinu jen vzdáleně připomínalo. Ale kupodivu nám to nevadilo.

Pak ale Broček vyskočil na všechny čtyři a začal štěkat. To už se otevřely dveře a dovnitř vletěla chlupatá příšerka, takový

obrovský pidižvík okrové barvy velikosti člověka. Vlastně jsem poprvé viděl gasuluj zvenčí, v chalupě už nebyl neviditelný. Psík okamžitě zmlkl a zalezl pod lavici, neměl k vetřelci důvěru.

Gasuluj se rozevřel a před námi stál blahobytně vyhlížející chlap. Širší než delší, s bříškem, hotová kulička. Mimosemšťan si tentokrát vybral vzor!

„Aha – to je tvůj nový objev!“ hrnul se ke stolu vedle nás.

Maruška se na mě podívala tázavě. Tenhle tlust'och má být mimozemšťan? Věděla ale o jeho schopnosti převzít vzhled lidí, které si sám vybere! A že si vybral zrovna toho tlust'ocha? Jistě to mělo nějaký smysl.

„Musím vás představit,“ chopil jsem se slova. „Tento pán není člověk, ale návštěvník z vesmíru. Jako člověk vypadá, aby se mohl pohybovat mezi lidmi. Prostě si vypůjčil vzhled nějakého skutečného člověka. A tahle dívčí je Maruška Šnajdrová, má nová přítelkyně.“

„Těší mě,“ podal jí mimozemšťan ruku.

Stiskla mu ji trochu váhavě, jistě nečekala mimozemšťanův pozemský vzhled. Natož tenhle!

„Tak povídejte, děvče!“ vybídl ji. „Nelíbí se vám, co jsem vymyslel? Jaké pro to máte důvody a jak si to představujete vy?“

Maruška mu zopakovala modelovou situaci, kdy Američané bez nenávisti, zato s profesionální rutinou bombardují Araby, ale mimozemšťanova nemoc ztrestá jen Araby, což není spravedlivé.

„Jak se zdá, uvažoval jsem špatně,“ připustil mimozemšťan, když skončila. Chvilí o tom přemýšlel, než dodal: „Vypadá to docela logicky. A máte nějaký nápad, jak to zlepšit?“

„Měla bych, jen nevím, jestli je to proveditelné,“ špitla tiše a opatrně.

„Proveditelnost nechte na mně,“ pokynul jí. „Jde o logickou chybu. Možnost, aby někdo vraždil i bez nenávisti, jsem přehlédl. Ale vypadá dost pravděpodobně. Co s tím uděláme?“

„Chtělo by to asi spojovat s něčím jiným,“ špitla Maruška nesměle. „Třeba s pohrdáním lidmi... kdo jiné nepovažuje za lidi a upírá jim i právo na život. Jde o to, jestli je to možné.“

„Možné je ledacos,“ přikývl mimozemšťan. „Může to být složitější, ale měnil bych jen vyhodnocení psychiky člověka a to je jen menší část genetického kódu... dobře, dám to tam.“

„A pak se mi ještě nelíbí projevy té nemoci,“ pokračovala. „Ta plíseň či co to je... je příšerná... i kdyby se to mělo týkat jen vrahů... nešlo by to jinak? Co třeba – milosrdná smrt ve spánku?“

„Když to změní, nebude zřejmá souvislost s nenávistí ani s pohrdáním lidmi,“ namítl.

„A musí to být zřejmé?“ pokrčila rameny.

„Vlastně nemusí,“ připustil mimozemšťan. „Mělo by to ale ještě jednu nevýhodu. Těžko někdo odhadne, kolika lidí by se to týkalo. Nenávist je ve světě hodně rozšířená, ale jak je rozšířená pohrdání...? Počet obětí nejspíš hodně vzroste!“

„To může být pravda,“ připustila. „Kdysi byla v Čechách rozšířená báje o českém knížeti Bruncvíkovi. Měl prý kouzelný meč, kterému stačilo poručit – a nepřátelům padaly hlavy jako na podzim listí ze stromů. Říkali jsme, co by se stalo, kdyby ten meč skutečně existoval. Někdo ho popadne a jako v té pověsti zavelí: »Všem nepřátelům země České – hlavy dolů!« – a na světě zbude pár domorodců kdesi na Madagaskaru, kteří o nějakých Čechách nikdy neslyšeli a nepřáteli země České ani být nemohou... a asi by přišla o hlavy i polovina Čechů, kteří se chovají jako zavilí nepřátelé své vlasti...“

„To je našťastí jen pověst,“ pokusil jsem se ji zarazit.

„»Černá smrt« pověst není. Dá se to aspoň nějak zastavit, vymyslet proti ní lék, kdyby se ukázalo, že je přehnaná?“ zeptala se mimozemšťana.

„»Černou smrt« jsem už zastavil, jde to poměrně rychle,“ přikývl. „Stačí dát telepatický příkaz. Telepatie oběhne celý svět,

»Černá smrt« ustoupí, plíseň zaschne a odpadne. Obávám se ale, že »milosrdná smrt ve spánku« bude rychlejší než plíseň.“

„Možná stačí, když to půjde zastavit!“ přivítala to Maruška.

„Dobrá, změním to,“ rozhodl mimozemšťan a přivolal si na sebe gasuluj, zřejmě chtěl odletět.

„Ještě něco!“ zkusil jsem ho pozdržet. „Kam ses přesídlil? Z Ameriky je sem dál, Rusko je blíž...“

„Amerika ani Rusko světu nevládnou,“ ujistil nás. „Abych se dostal k vládům, musel jsem se přesunout do Asie. em teď v Tel Avivu. Telepatii našťestí nevadí, kde právě jsem, Kdykoliv mě zavoláš, ozvu se.“

Pak už se ale nenechal zdržovat. Nechal se obalit gasulujem a odletěl rovnou dveřmi.

Panečku, to to vzalo obrat!

=*=

Odeslal jsem šéfovi Maruščin osobní dotazník. Našťestí je mailům jedno, ve které denní či noční době je odešlete, až adresát otevře svou poštu, dostane všechny zprávy došlé třeba i v noci. Neočekával jsem, že by šéf kontroloval poštu pozdě odpoledne, proto mě překvapila téměř okamžitá odpověď. Maruška za ním měla přijít na osobní pohovor, jakmile se jí to bude hodit.

„Zaletíme za šéfem ráno,“ napadlo mě.

Nebyla proti, takže jsem začal kuchtit královskou večeří. Už jsem jí ale nenabídl, ať si vybere podle svých chutí, fiasko se zmrzlinovým pohárem mi stačilo. Našťestí se většina jídel podává naopak horká a na to mikrovlnka stačila.

Královsky jsme spolu povečeřeli a pak jsem se na Marušku opět obrátil s otázkou.

„Chceš být paní Královou?“

„Po tom všem – docela ano,“ přikývla.

„A protože jsme sirotci a nemusíme zvat sto příbuzných, byla bys pro tišší svatbu?“

„Určitě ano,“ přikývla. „Ale bavíme se o svatbě a ještě jsi mi ani pusu nedal!“

„To snadno napravím,“ řekl jsem a objal ji.

„A kdy se vezmeme?“ nadhodil jsem, když jsme se přestali líbat. „Ráno s tebou zaletím za šéfem, ale od něho si zajdeme na obecní úřad, kdy mají nejbližší volno.“

„Volno mají,“ přikývla. „Na vesnici je teď svateb málo, žije tu víc penzistů než mladých...“

„Tím lépe!“ řekl jsem.

=*=

Bruncvíkův meč

Ráno jsme vylétěli gasulujem za šéfem. Překvapilo ho, že jsme přišli oba, ale nebrblal. Oťukal Maruščiny znalosti, zřejmě byl s nimi spokojený a hned ji přijal. Nezmnínili jsme se, že dělala pokladní v supermarketu, protože ve svém oboru nesehnala práci. To se právě změnilo, jen praxi v oboru vykázat nemohla. Nevadí, to se dá dohnat.

„Doufám, že budete, slečno Šnajdrová, u nás dělat s chutí!“ popřál jí. Takže vše prošlo v pohodě.

Před návratem domů jsme se prošli po několika obchodech. Maruška si potřebovala něco koupit, platil jsem já. Od té doby, co se stravuji mimozemsky, mi konto spíš přibývá než ubývá, ale to je pochopitelné, výdaje na stravu jsou limitujícím prvkem mnoha rodinných rozpočtů. Já tyhle problémy nemám.

Zastavili jsme se na obecním úřadě pozeptat se na nejbližší volný termín, kdy bychom se mohli vzít. Kupodivu už měli tento týden obsazený, ale do pondělka jistě vydržíme.

Pro odlet jsme si museli najít odlehlé místočko, stejně jako pro přilet. Náhodný svědek by byl z gasuluje jistě konsternovaný – a což kdyby viděl přechod do neviditelnosti! Odlet však proběhl stejně klidně jako přilet a zakrátko jsme byli doma.

„Tak – a zeptám se tě,“ obrátil jsem se na Marušku, když jsme se vrátili do sednice k veliké psí radosti – Broček nás vítal bouřlivě, až to bylo skoro dotěrné, ale psisku všechno prošlo.

„Mimozemšťan mě mimo jiné naučil, jak předat jeho dary jiným lidem. Ještě jsem to nezkoušel, byla bys první, ale věřím si. Chceš jako já umět telepatii?“

Neočekával jsem, že by odmítla – a taky že ne. Musel jsem připravit zárodek telepatie, naštěstí jsem měl od mimozemšťana »fytemor«, kterým to šlo. Vypadal ovšem trochu nezvykle, když se mi vysunoval jako rozeklaný hadí jazyk z nosu, ale na to jsem si už dávno zvykl – a Maruška si jistě také zvykne.

Telepatii to začíná, fytemor přijde na řadu jako druhý.

Fytemor má kromě jiných předností i zásluhu na tom, že už nikdy nedostanu rýmu. Vlastně jsem si ani neuměl představit, jak bych s ním pracoval, kdybych měl plný nos. Fytemor má naštěstí účinky nejen navenek, ale podobně důležité je i vnitřní působení. Nedopustí nejen rýmu, ale ani jiné běžné nemoci. Takže jsem pro oba udělal v rychlosti oběd a – jde se na to!

Je pravda, mimozemšťanovi to šlo rychleji. Ne že bych to nezvládl, ale byl jsem proti němu znatelně pomalejší. Telepatii mi implantoval, když jsem byl bez sebe po výbuchu létající velryby ruhogru, kdy jsem vůbec nevěděl o čase. Když jsem se pokusil vytvořit a implantovat fytemor Marušce, strávil jsem tím několik hodin a skončil jsem až pozdě večer.

To už jsme se spolu bavili telepatii, což se jí docela líbilo. Konečně bychom se mohli domlouvat i na dálku! Dokud jsem ji měl jen já, mohl jsem Marušku oslovit až do městečka, ale ona mi nemohla odpovědět. Když to bylo oboustranné, bylo to konečně k něčemu užitečné.

„To ani nebudeme potřebovat mobily,“ napadlo ji.

„Budeme je potřebovat k rozhovorům s lidmi, kteří telepatii nemají,“ opravil jsem ji.

„Chceš to jistě rozšířit mezi lidi?“ zeptala se mě.

„Zpočátku jsem si to myslel,“ přikývl jsem. „Pak mi došlo, že to nebude možné.“

„Proč ne?“ zamračila se. „Chceš to jen pro nás dva?“

„To jistě ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale rozšířit to mezi lidi všeobecně, to asi nepůjde, brzy by to narazilo.“

Musel jsem jí pak zopakovat své úvahy, jak by se lidé stali příliš nezávislí a jak by to náš svět rozvrátilo. Nejmocnější část lidstva se proti tomu určitě postaví. Čím by byli lidé nezávislejší, tím by byli ti nahoře zbytečnější. Nasadili by jistě proti tomu všechno, co dnes mají při ruce, od prodejních médií po armádu. Přidaly by se k nim špičky všech náboženství světa, neboť to jistě

»odporuje Božímu pořádku, Alláhovu učení, pochází to od ďábla a naruší to lidem karmu«. Mohlo by to vyvolat náboženské války. A nejhorší by bylo přechodové období, kdy by většina lidstva závisela na postupně se hroučící starší technické civilizaci.

„Podle mého mínění by bylo příliš mnoho obětí,“ zakončil jsem své úvahy.

„Ale to bude i tak,“ namítla. „Mimozemšťanova nemoc bez obětí nebude, nepočítej s tím, že to projde v klidu.“

„V klidu to neprojde,“ připustil jsem. „Kouká z toho jistě obludná reforma celé lidské civilizace. Ale evoluce je klidnější než revoluce. Předpokládám, že to budeme rozšiřovat pozvolna, aby se to zbytku světa moc nedotklo.“

„Jednou ke střetu dojde,“ věštila.

„Ano, ale čím později, tím bude nová biologická civilizace silnější a nedá se zadusit, jako kdyby k tomu došlo na počátku.“

„Uvidíme!“ pokrčila rameny.

A protože jsem skončil s implantacemi až večer, šli jsme rovnou spát.

==*==

Ráno jsme si vyjeli na výlet autem. Gasulujem by to bylo jistě rychlejší, ale potřebovali jsme převážet nějaké věci. Maruška si chtěla přivést svůj počítač, aby si nemusela půjčovat můj, také chtěla přivést nějaké oblečení a v neposlední řadě psí granule pro Bročka i s jeho miskami. U mě sice dostával lepší pochoutky než granule, ale jistě uvítá misky, na které byl zvyklý.

Bylo toho dost, ale do auta se to vešlo. Maruška se zastavila u sousedky z bytu a dohodla s ní, aby jí dala zprávu, kdyby přišla nějaká pošta – přinejmenším sem přijdou pravidelné složenky za mobil – a dala jí číslo svého mobilu. Pak zamkla prázdný byt, šla za mnou do auta a vyrazili jsme.

„Co budeš dělat s bytem?“ napadlo mě.

„Budu ho platit dál,“ řekla. „Chceš upřímnost – tak tedy ani já, ani ty nevíme, jestli nám to bude klapat. Potřebuji jistotu, že se mám kam vrátit, kdyby bylo nejhůř.“

„Jistotu najdeš u mě,“ slíbil jsem jí.

„Príma,“ přikývla. „Ale taky bych se nerada rozloučila se všemi věcmi po rodičích a dva byty se do jednoho nevejdou.“

„V tom máš taky pravdu,“ přijal jsem to. Bylo v tom méně nedůvěry než v předešlém důvodu.

Domů jsme dojeli v pořádku a hned jsem začal Maruščin počítač zapojovat do mé sítě, aby měla přístup na internet. Starý televizor po rodičích tam ještě nechala a já jsem zprávy vytahoval zásadně z internetu. Porovnával jsem oficiální s neoficiálními, jen tak jsem se mohl dostat blíž k pravdě. Táta vždycky říkal: „Lžou jedni i druzí, pravda je někde mezi nimi. Těžko se pozná, kdo je k ní blíž, ale dá se v tom získat cvik...“

Konečně se i Maruška dostala ve svém počítači do internetu a hned šla omrknout zprávy, já jsem zatím chystal mimozemský oběd, abychom stihli něco udělat na zadaných úkolech od šéfa. Mě kontroloval jen občas, věděl, že co nestíhnu přes den, doženu v noci, ale na Marušku se teď jistě podívá častěji. Začneme hned po obědě, ať je vidět, že jsem ji do toho už začal zacvičovat.

„Pavle...“ ozvala se po chvíli. „Můžeš na chvilku přijít na něco se podívat?“

„Počkej až po obědě,“ navrhl jsem jí. „Nic nám neuteče, jen oběd může vystydnout. Pojd' raději ke stolu, je prostřeno.“

Tentokrát jsem se chtěl vytáhnout, biomasu jsem zformoval do tvaru kachny. Měla tak chutnat, i když v ní nejsou kosti. Tvar bramborových knedlíků mi vyšel skvěle, i zeličko se mi povedlo. Navrch jsem vytvořil litr nealko piva, to ke kachně patří. Zkrátka to měl být slavnostní oběd. Jenže Maruška byla duchem u zpráv, jako kdyby ani nevnímala, co jíme.

„Co jsi tam objevila?“ zeptal jsem se jí.

„Něco... něco divného,“ řekla nějak stísněně. „Něco se stalo na západním pobřeží Spojených států. Přišly odtud děsivé zprávy. Prý tam hoří mrakodrapy a je tam nějaký velký zmatek.“

„Nevypadá to spíš na ničivé zemětřesení?“ zeptal jsem se jí. „Kalifornie leží u Zlomu svatého Ondřeje, zemětřesení tam bývají poměrně často...“

„O zemětřesení tam není ani zmínka,“ odvětila.

„Podíváme se na to spolu po obědě,“ slíbil jsem jí. „Ale teď jez, víš vůbec, co jíš?“

„Jo, kachnu,“ přikývla. „Na mě je moc mastná.“

Jedli jsme dál, ale když jsem viděl, jak očividně nemyslí na jídlo, nechutnalo pořádně ani mně. A to jsem tu kachnu vytvořil podle známého šéfkuchaře! No – bylo to jedno z mnoha fiasek, které mě potkaly. Ale co, takových ještě bude!

Tak nějak jsme dojedli, uklidil jsem nádobí a šli jsme spolu sledovat, co se ve světě děje, přesněji řečeno, jaké zprávy k nám dorazily od našich drahých až předražených médií.

Přitom to ani moc zle nevypadalo...

=*=

Přelet letadlem přes Spojené státy od východu k západu je přelet přes čtyři časová pásma, což znamená čtyři hodiny rozdílu. Východ byl naprosto normální, ale západní časové pásmo postihl podivný zmatek. Nebylo za tím zemětřesení, ale přesto... Nejhorší bylo, že ze západního pobřeží téměř přestaly docházet zprávy, jen posádky letadel hlásily rádiem o dojmech, viděných ze vzduchu.

Posádky i cestující udivila již zkraje neobvyklá vyliďněnost letišť. Letištní haly, obvykle plné života, zely prázdnotou. Nebyl tu ani letištní personál, přinejmenším ne v potřebném počtu. Pár zaměstnanců sice v prázdné hale bylo, někteří byli i na letištních manipulačních plochách, ale bylo jich tu neobyčejně málo. Našli se sice pracovníci, kteří letadlu doplnili palivo, ale ve věži prý byl jediný dispečer, který by situaci ve vzduchu sám těžko zvládal, kdyby byl ve vzduchu obvyklý počet letadel. Jenže to byla další

záhada – nad západním pobřežím byla ve vzduchu jen letadla, která sem přiletěla od východu.

Zatímco pasažéři vystoupili, z cestujících se na zpáteční let dostavilo jen osm. Kapitán letadla zavolal věž, aby se domluvil, co s tím má dělat?

„Když nepřišli, je to jejich chyba,“ nevěděl si jiné rady ani jediný dispečer ve věži. „Poslyšte, tady se něco děje... leťte radši, dokud můžete!“

Kapitán se ale rozhodl na opozdilce počkat, jenže skoro po půl hodině ztratil nervy dispečer.

„Vypadněte! Říkám vám, že se tu děje něco pekelného! Už máte půl hodiny zpoždění! Máte volnou ranvej, ať už jste pryč!“

„A co se vlastně děje?“ zeptal se kapitán.

„Nikdo neví!“ ujistil ho dispečer. „Prostě nám tři čtvrtiny zaměstnanců bez omluvy nepřišlo na šichtu! A jestli jste byli také v hale, museli jste vidět, že je skoro prázdná! Říkám vám potřetí, děje se tu něco záhadného a buďte rád, že můžete odletět!“

„Volal jste aspoň na Policii?“ zeptal se kapitán.

„Neberou telefony!“ ujistil ho dispečer. „Právě ve městě je to znát nejvíc! Město je jak po vymření! V životě jsem neviděl tak prázdné ulice! Jel jsem na šichtu snad sám, kam oko dohlédlo, žádné auto! Na nikoho a na nic už nečekejte, máte volnou ranvej – pozdravujte u vás a když to nahlásíte na Policii, uděláte asi vše co můžete. Šťastný let!“

„Tak tedy – Bůh s vámi!“ řekl kapitán a zapnul turbíny.

„Bůh i s vámi!“ provázel ho dispečer.

Letoun udělal proti předpisům po startu neplánovaný okruh nad mlčícím městem, ale pohled shora potvrdil dispečerova slova. Město bylo pusté, široké ulice, jindy plné aut, byly téměř prázdné a jen několik sirotků pospíchal po asfaltu. Z nevelké výšky bylo vidět na městských bulvárech jen pár osamělých chodců.

Jenže v té chvíli spatřil něco horšího.

Z oken jednoho mrakodrapu šlehalý plamený. A nebylo jich málo, oheň zachvátil již tři, možná i čtyři patra a šířil se vzhůru, kam šlehalý mohutnější plamený.

„Kapitán věži, ve městě hoří!“ ohlásil stručně.

„Také to vidím!“ odpověděl dispečer. „Jenže ani hasiči, ani Policie neberou telefony! Snad tam spí, či co!“

Kapitán se bezděky pokřížoval a raději nabral směr k cíli a až teď začal prudce stoupat do letové hladiny.

Tam dole – tam se opravdu dělo něco záhadného...

Něco, co ještě nezažil.

Něco – pekelného...

=*=

Svědectví pilotů, kteří se vrátili ze západního pobřeží, byla podobná jako vejce vejci. V mnoha městech hořelo, ale požáry nikdo nehasil. Nikdo se nemohl nikam dovolat, neboť ve státních organizacích nikdo nebral telefony. Vylidněnými ulicemi bloudili ojedinelí, nic nechápající lidé, naštěstí byl všude vzorný pořádek i bez policie. Řidiči, pokud vůbec jezdili, jezdili pomalu, opatrně, zjevně se báli. Velké supermarketý měly otevřeno, ale bylo v nich nezvykle málo prodavačů i kupujících. Všude panovalo zaražené ticho, lidé hovořili tlumeně, nikdo nezvyšoval hlas. Hromadná doprava se ráno nerozjela, z nádraží neodjížděly vlaky, vzlétala jen letadla, která krátce předtím přilétla z vnitrozemí.

A všude bylo nepřírozeně málo lidí.

Federální vyšetřovací služba FBI přijala desítky oznámení od posádek letadel a několika cestujících ze západního pobřeží. Vyšetřovatelé výpovědi obzvláště pečlivě zaznamenali. Působily na ně nezvykle, i když se podivuhodně shodovaly i v drobných detailech. Nebylo je však možné ověřit. Zdálo se, že na celém západním pobřeží telefony buď nefungují, nebo je nikdo nebere. Od běžných mobilů po přednostní policejní a vojenské linky.

Satelitní snímky, vyžádané FBI, ukazovaly množství dýmu z požárů. Pozdější z nich říkaly, že požáry se rychle šíří, neboť

dým pokrývá větší a větší plochu, ale nic to neříkalo o příčinách. Pravda, bylo horké a suché léto, ale proč z postižených oblastí nikdo nevolá o posily, techniku, nebo prostě o pomoc? Tak to má být při každé živelné pohromě, na kterou síly místních nestačí!

Federální orgány nakonec na tu záhadu uvalily informační embargo. Bylo to poměrně snadné, z postižených oblastí novináře ani reportéry nikdo neupozornil, že se něco děje, svědectví byla jen od posádek letadel a těch pár cestujících, které vyšetřovatelé požádali o zachování diskrétnosti. Jen někteří televizní pracovníci si všimli, že z oblasti přestal docházet televizní signál. Přesněji řečeno, signál přicházel, ale nic v něm nebylo. Monoskopy, noční loga vypnutých stanic, nebo prostě jen zrnění. Na sólokapra toho bylo po čertech málo.

Prakticky nikdo se do postižené oblasti nikomu nedovolal. Ale i když takových byly tisíce, nikdo tomu nevěnoval pozornost. Každý věřil, že se prostě dovolá později, když ne dnes, pak zítra.

Mýlili se všichni.

==*=

Zprávy ze Spojených států byly více než skoupé. Vlastně nebyly žádné, ale to mnoho neznamenal, jsme přece uprostřed »okurkové sezóny«. Vrátili jsme se tedy k zaučování Marušky do tajů práce pro firmu, jen jsme si umínili vrátit se ke zprávám hned zítra. Očekávali jsme, že se to navrátí k normálu a dozvíme se, jak zbytečné naše obavy byly.

Do večera však přišly úplně jiné zprávy.

Výkřik plný děsu přišel z Japonska. Zpravodajské agentury jeho obsah zveřejňovaly jen váhavě. Byl příliš drastický než aby to byla pravda, ale natolik potvrzený, že si nic nedovolily zatajit. Na Japonských ostrovech došlo údajně k neočekávané katastrofě. Mělo jít o nevysvětlitelné úmrtí milionu lidí, kteří se prostě ráno neprobudili. První zprávy dělily počtem obětí, ale i když vypadal příšerně, místo snižování se časem ještě zvyšoval.

Pohlédli jsme s Maruškou na sebe a oba naráz jsme vyhrkli:

„Mimozemšťan!“

=* =

Apokalypsa

Marušce se nelíbilo kritérium nenávisťi a mimozemšťanovi poradila jiné, podle ní lepší – pohrdání jinými lidmi. Jenže teď se nám zdálo, že je to ještě horší. Pohrdání jinými lidmi by se mělo nejvíc projevit v Americe, ti jsou takový »výjimečný« národ, že pohrdají celým zbytkem světa. Ale co Japonci?

„Japonci se za Druhé světové války chovali pohrdavě ke všem svým nepřátelům,“ vzpomněl jsem si. „Projevilo se to nejen v Číně, ale i týráním všech zajatců. Pak dostali příšerný výprask, zakončený Hirošimou a Nagasaki, a zkrotli. Ale je docela možné, že to v nich někde v koutku zůstalo. Milion obětí – to je méně než jedno procento ze všech Japonců. Mohlo by to odpovídat.“

„Kolik procent to bude u Američanů?“ otrásla se Maruška. „Tam to nebude milion, ale jistě víc.“

„Nevím, ale souhlasil bych, že víc,“ pokrčil jsem rameny. „Japonsko má, co já vím, něco přes sto milionů, Američanů je asi třikrát víc. Jenže zprávy ze Západního pobřeží Spojených států se opravdu zdají být horší.“

„Neměli bychom mimozemšťana požádat, aby to zastavil?“ napadlo ji.

„Kdyby to ze světa úplně odstranilo pohrdání jinými lidmi, bylo by to záslužné,“ namítl jsem. „Dejme tomu, že to odnese část Japonců a Američanů, ale na světě není tolik národů, které by se považovaly za tak výjimečné, aby začaly pohrdat jinými.“

„Naopak, Vyvolených bylo v historii lidstva vždycky dost,“ podotkla. „Dnes si pofiderní »výjimečnost« připisují Američané, ale pamatují se na Římany, před nimi to byli Egypťané, i Číňané si o sobě kdysi mysleli, kdovíjak nejsou výjimeční... bála bych se i o Němce, ti ještě nedávno vyznávali árijskou übermensch rasu. Češi pro ně byli podlidé a Židé zvlášť...“

„Židé mají zato »vyvolenost« přímo v náboženství,“ dodal jsem. „Nezbavili se jí ani za dva tisíce let. Celá Bible se točí jen

a jen kolem toho »Bohem vyvoleného« národa. Doufám, že se to projeví jen u náboženských fanatiků a těch snad je zanedbatelně.“

„Jen aby!“ pochybovala Maruška. „Vyvolených najdeš plno v každém národě. Nic bych za to nedala, že jsou i v Čechách.“

„Prosím tě, kdo z Čechů se ještě dneska může považovat za »vyvoleného«?“ nesouhlasil jsem.

„My nemáme rasisty?“ kontrovala Maruška.

„No jo...“ připustil jsem. „Pár skinheads mezi námi jistě je... vlastně i Židů, ti jsou uvnitř většinou také rasisté.“

„A ráno se neprobudíš!“ řekla náhle. „Právě ses projevil, že pohrdáš skinheady Židy!“

„Já jimi nepohrdám,“ hájil jsem se. „Jen je lituji, to přece není totéž. Litujeme i handicapované, ale to vůbec neznamena, že bychom jimi pohrdali, ne?“

„Jen aby to stejně jako ty chápal i mimozemšťanův virus, či co-to-vlastně-je!“

„Dobře, zavolám ho,“ ustoupil jsem.

Mimozemšťan se samozřejmě ozval ihned a když jsem se ho zeptal, jak vlastně určuje ono pohrdání a nenávisť, zamyslel se.

„To není ze tvé hlavy, vid’?“ zeptal se mě.

Přiznal jsem, že to vymyslela Maruška.

„Škoda že tvá samička nemá »deryvitii«,“ vzdychl si. „Bylo by lepší, kdybychom si povídali všichni tři.“

„Ale Maruška telepatii má!“ namítl jsem. „Vyzkoušel jsem si přenos. A má i »jedresu« a učím ji »vařit« podle vzorníku.“

„No výborně!“ zajásal kdesi v dálce.

Naučil nás pak připojit se do telepatického rozhovoru, což vypadalo, jako bychom se bavili všichni v jedné místnosti, jen jsme na sebe neviděli. A Maruška hned přednesla obavy, aby jeho nemoc neničila nevinné.

„Nebylo by lepší zastavit to?“ navrhla nakonec.

„Dobrá, už je to zastavené,“ souhlasil. „Ale myslím si, že tvé obavy jsou zbytečné. Pohrdání se od jiných pocitů, jako lítosti

nebo i štítivosti zřetelně odlišuje. Naše »vorgo« se liší od zdejších nemocí především kolektivní inteligencí. Vzájemně se propojují a pak se chovají jinak než primitivní organizmy.“

„Snad nechceš tvrdit, že ty vaše »vorgo« myslí jako my!“

„Tím stylem jistě ne,“ odvětil mimozemšťan. „Ale neumí se jen krmit a množit, jako většina mikrobů. Mohou například dostat úkol, který je pro ně důležitější než rozmnožování, i když se kvůli splnění toho úkolu někdy musí množit. Pak se ale množí jen tolik, kolik je nutné ke splnění úkolu. A jednou z jejich schopností je i schopnost číst některé vrstvy – vy jim říkáte podvědomí, ale to je i u některých zvířat. Prostě se ho zeptají na pár připravených otázek a podle odpovědi se zařídí. Jistěže to nemůže být dlouhý pohovor, ale povětšinou to stačí.“

„Mikroby znají tisíce světových jazyků?“ namítla Maruška.

„Otázky a odpovědi neprobíhají v žádném jazyce,“ ujistil ji mimozemšťan. „Je to řeč pojmů, navíc přes podvědomí. Je stejná nejen u všech lidí, ale i u zvířat.“

„A co když člověk na jejich otázky neodpoví?“ starala se Maruška. „Nebo úmyslně odpoví tak, aby se zalíbil?“

„»Vorgo« se neptají vědomé vrstvy,“ vysvětloval jí. „Takže jim člověk jednak odpoví podvědomě, za druhé si otázky vědomá vrstva ani nevšimne a za třetí odpověď nekontroluje vědomím, takže ani nelže.“

„Jak to odliší ...třeba takovou štítivost od pohrdání?“ chtěla Maruška vědět.

„Štítivost je přirozená,“ odvětil mimozemšťan. „Lidé Země se běžně štítí nemocných s jasně viditelnou nemocí – třeba lidí s malomocenstvím. To je normální pokud něco víte o přenosných nemocech a nechcete sami onemocnět. Nebo je tu lítost s různými druhy poškození – těžko můžete nenávidět slepce, ti za svou vadu nemohou. To není pohrdání. Pohrdání má blíž k nenávisti.“

„Dobře, ale proč tolik mrtvých?“ zeptala se Maruška. „Prý jich bylo v Japonsku milion!“

„Mám asi přesnější zprávy,“ řekl mimozemšťan. „Japonsko nemá ztráty milion, ale patnáct milionů. Mezitím jsem se trochu seznámil s dějinami Japonska, takže bych si to troufl i vysvětlit. Japonsko je dnes mírumilovná země, ale nebylo to tak vždycky. Není to dávno, co se Japonci považovali za nadřazené...“

„To přece víme,“ přerušil jsem ho. „Ale že by tam takových zbylo ještě tolik?“

„Nějací potomci samurajů tam asi zbyli,“ pokračoval klidně mimozemšťan. „Ale také tam bylo poměrně dost gangů. To jsou lidé, kteří překračují zákony a páchají zločiny.“

„Takže když někdo z hladu ukradne kus chleba, tak ho tvůj mikrob zabije?“ otřásla se Maruška.

„To ne,“ odvětil mimozemšťan. „Když to udělá z hladu, je to omluvitelné nouzí. Nevadí ani sebeobrana z pudu sebezáchovy. Jen když loupí a vraždí, protože těmi ostatními – spořádanými – lidmi z hloubi duše – tedy už i podvědomě – pohrdá...“

„Aha!“ došlo mi. „Proto z Ameriky nepřišly žádné zprávy o rabování! Přitom je to u nich běžné při každé živelné pohromě, lidé tam rabují obchody i domy – a není to z hladu!“

„Rabování nebylo ani v Japonsku,“ řekl mimozemšťan. „Ti, kdo by rabovali, byli mezi obětmi. Dokonce se zdá, že mezi nimi převládali. Chcete snad ty gangstery litovat?“

„Litovat, to ne...“ odvětila Maruška, „ale – i gangsteři mají rodiny, ženy a děti...“

„Japonsko má pro tyto případy solidní zabezpečení,“ opáčil mimozemšťan. „Těm rodinám hodně poklesne životní úroveň, ale co bude lepší? Aby vdovy a sirotci po zločincích třely bídu, nebo aby dál žily v přepychu, získaném z krve a neštěstí jiných?“

„Takže to v Japonsku vyhubilo zločince?“ došlo mi.

„Možná ne všechny,“ připustil mimozemšťan. „Někteří se teprve zločinci stanou. Třeba začnou krást z hladu, ale pak se jim to zalíbí – a začnou pohrdat těmi, kdo chleba získávají poctivě. Ale tvrdé jádro – říkali si prý Yakuza – tam již není.“

„Ale kolik jsi to říkal...?“ vrátil jsem se k číslu, které mi vzalo dech. „Patnáct milionů! Není to přece jen trochu mnoho?“

„Něco nad deset procent všech,“ upřesnil to mimozemšťan. „To není tak mnoho, aby se Japonsko rychle nevzpamatovalo.“

„Možná...“ připustil jsem. „V Americe to vypadalo hůř, tam se hovoří o větším vylidnění.“

„To bude tím, že se Američané považovali za nadřazené jiným národům,“ řekl vážně mimozemšťan. „První »vorgo« se projevily, když už byli Američané vzhůru, spali jen v posledním časovém pásmu na Západním pobřeží. Až Země dokončí celou obrátku, uvidíme konečný výsledek. Ale řekl bych, že procento obětí bude v Americe podstatně vyšší než v Japonsku.“

„Bůh ochraňuj Ameriku – a celý svět!“ vzdychl jsem si.

„A někde to nejspíš bude ještě horší,“ přidal mimozemšťan.

„Neměl bys to zastavit, dokud to jde?“ vyhrkla Maruška.

„Tolik se přimlouváš za další války?“ zeptal se jí trpce.

„Za války ne...“ zarazila se. „Ale za nevinné děti, které to podle mého mínění určitě poškodí.“

„Nevinné děti trpí vždycky,“ ujistil ji mimozemšťan. „Ve válkách vyvolaných Američany zahynuly už miliony dětí.“

„Jo, to jsem slyšel,“ mračil jsem se. „Když se americké ministryně ptali, jestli rozvrácená země a život půl milionu dětí za to stála, hrdě odpověděla, že to určitě za to stálo! Přitom nám vtloukali do hlav, jakou mají Američané obdivuhodnou úctu k lidskému životu!“

„Kolik dětí zahyne v Americe?“ zeptala se Maruška věčně.

„To záleží na zbylých lidech,“ odvětil mimozemšťan. „Jako všude – opuštěné děti mohou poměrně snadno zachránit, pokud je to napadne, což by mělo.“

„A pokud to zvládnou,“ dodal jsem.

=*=

Výsledkem naší debaty bylo, že jsme nic nerušili. A zkáza se zřejmě postupně přesouvala dál a dál.

Horší bylo nevědět, co se kde doopravdy stalo. Z Japonska přicházely málem každou hodinu horší a horší zprávy, ale i když byly drastické a hovořily o milionech, bylo znát, že zpravodajské kanály tam fungují a stoupající počty obětí znamenaly, že je teď postupně objevují. Z jiných oblastí světa však přestaly docházet zprávy úplně. Znamenalo to, že mimozemšťanova nemoc tamní zpravodajské kanály vyřadila. Přerušily se, nebo tam nebyl nikdo, kdo by do světa další zprávy poslal? Zpravodajci často úmyslně lidi obelhávají. Nepohrdají jimi příliš? Ztráta spojení s takovými zeměmi však nic nevypovídala o jejich stavu. Uplně se odmlčely nejen maličké a chudé zemičky, jako je Papua nebo Laos, ale i bohatší a lidnatější země. Indonésie se čtvrt miliardou obyvatel, Malajsie, Bangladěš... Napadlo mě, že islámské země dopadnou špatně, ať v nich nenávidí je nebo ne. Muslimové přece pohrdají ženami i nevěřícími. Jak to mimozemšťanova nemoc ocení? Lidí vyznávajících islám je přitom obrovské množství, statistiky tvrdí něco o miliardě a čtvrt, to by byla strašlivá rána!

V Evropě mezitím nastala noc. Nic nenasmělovalo tomu, že je to možná pro mnohé noc poslední. Koho to tady postihne? A hlavně – jak to dopadne v Čechách?

To se – snad – dozvíme ráno...

Možná by nás mělo napětí udržovat v bdělém stavu celou noc, ale u nás tomu tak nebylo. Byli jsme tak utahaní, že jsme krátce po půlnoci oba usnuli.

„Doufám, že ráno nebudeme oba studení!“ přála si.

„To uvidíme!“ věstil jsem. „Když se ráno probudíme a nic nás nebude bolet, tak jsme zkrátka mrtví!“

„Ještě si z toho dělej psinu!“ sprdla mě. „Kdoví, kolik lidí se ráno neprobudí – a ty si z toho děláš šoufky!“

„Jen klidně spi, snad máme svědomí čisté,“ chlácholil jsem ji, ale to už jsme oba zavřeli oči.

V chalupě bylo ticho, nic se tu neozývalo, nic nás nerušilo.

Ráno uvidíme...

Ráno jsme ale vstali jakoby nic.

„No vida, mrtví nejsme,“ pochválila si Maruška.

„Nejvyšší čas omrknout zprávy,“ odvětil jsem. „Zdaleka tomu není konec a nevíme, kolik lidí v Čechách to štěstí nemělo.“

Hned jsme se oba hrnuli ke svým počítačům, jenže ať jsme se připojili kam to šlo, nikde žádné novinky. Všude jen včerejší články, nepřibylo ani jedno video. Že by v redakcích ještě spali? Anebo – jen mě píchlo u srdce – nebo tam už nikdo není? Vždyť i naši presstituti, lidově řečeno, dělají z lidí voly. Ale snad to není tím, že by lidmi pohrdali, prostě píší jak mají nařízeno! Ačkoliv – možné je všechno. Někdy jsou lži tak okaté, že jim může věřit jen člověk mentálně handicapovaný. Zkrátka – zprávy pro pitomce...

„Pojď se projít po vsi!“ navrhl jsem Marušce.

„To nemá smysl,“ namítla. „Vesničané odjeli do práce a ve vsi nebude živá noha.“

„Tak se poletíme podívat do města!“ trval jsem na svém.

Telepaticky jsem přivolal gasuluj – před nímž Broček ihned zalezl pod lavici, kde se cítil bezpečnější, i když pořád vrčel – a pozval jsem Marušku na letecký výlet do města.

„Tak jo!“ svolila.

Gasuluj nás objal a když jsme si oba dali na oči cuchdysy, vyletěli jsme dveřmi přes předsíň ven. Broček za námi štěkal, asi se mu nelíbilo, že ho necháváme samotného, ale na druhou stranu byl rád, že zmizelo i to divné chlupaté...

Přistáli jsme ve městě v zapadlé boční uličce. Shora jsme na náměstí viděli farmářské trhy plné lidí a oddychli jsme si. Zřejmě se v našem městě nic mimořádného nestalo, lidé žijí jako dřív. Zkontrolovali jsme boční uličku, aby tam nikdo nezevleoval, pak jsme rychle přistáli. Gasuluj se svinul, skočil mi na záda, vypadal tam jako batoh.

Obešli jsme trh, i když jsme nic nenakoupili. Farmářský trh přináší především potraviny, ty nás teď nelákaly. Pozornost jsme

ale oba věnovali tomu, co si lidé povídali. Tak jsme se dozvěděli, že v noci nečekaně zemřeli starosta i se starostkou. Když je jejich malý pětiletý synek, v té chvíli vlastně sirotek, nemohl probudit, vyběhl zděšeně ven a volal o pomoc. Sousedé zavolali záchranku, ale mladá doktorka »už jen konstatovala smrt«. Sousedé to volali do sousední vesnice starostovu bratru, ale nedovolali se. Naštěstí se sirotka ujala Policie. Když starší bodrý policista roztrfeseného pětiletého kluka uviděl, zželelo se mu ho a nabídl mu odvoz ke strýčkovi – i když to mohla být i jeho služební povinnost. Odjel pak s chlapcem služebním vozem... »a ještě se nevrátil, nejspíš to se starostovým bráchou zařizuje...«

Starostu kdekdo chválil a jeho náhlého úmrtí litoval, takže jsem usoudil, že o nenávist ani pohrdání nešlo a smrt obou byla víceméně přirozená. Mohlo jít i o otravu unikajícím plynem, ale očividně nešlo o mimozemskou nemoc. Víc novinek ve městečku nebylo, myslím takových, které by zajímaly i nás. Běžné drby nás nechávaly chladné.

Městečka se to tedy nedotklo.

==*=

Vrátili jsme se do chalupy. V Čechách se nic zlého nestalo, zajímavější to bude asi jinde. Patnáct milionů Japonců! Panebože, vždyť je to podstatně horší než holokaust!

Jenže se brzy ukázalo, že to ještě není nejhorší případ. Jak nám mimozemšťan tvrdil, zemřelo něco málo nad deset procent ze všech Japonců, což na druhou stranu znamenalo, že skoro devadesát procent zůstalo a ti už nedopustí, aby se Japonsko jako takové úplně zhroutilo.

Ještě horší zprávy přišly od mimozemšťana. dlel totiž v Izraeli, kde nemoc kolem něho skosila prakticky všechny. V jeho okolí zůstalo naživu pár vyděšených cizinců, kteří měli jedinou starost – dostat se ihned co nejdál. Jakmile se ale k tomu houfu připojil, původně se chtěl jen dozvědět, co jsou zač, už se od nich nemohl odloučit. Podařilo se jim dostat na letiště, kde se

již chystalo k odletu několik letadel. Naštěstí se opakovala situace z Ameriky, místní cestující se k odletu nedostavili a kapitán vzal na palubu místo nich houfec turistů, diplomatů a uprchlíků.

Mimozemšťan se nakonec dostal do Itálie. Letadlo s nimi doletělo do Říma, rovněž značně zkrušeného záhadnou nemocí. Většina Italů byla naživu, ale ze státní správy nefungovalo téměř nic a městem se nesly příšerné fámy. Lidé říkali, že přišel mor na byrokraty za jejich pýchu a šikanování obyčejných občanů. Mělo to cosi do sebe. Podle toho budou největší ztráty i mezi byrokraty v Čechách. Jenže na vesnicích a malých městech jich není tolik, tady bývají státní úředníci ještě lidštit. Ačkoliv, co ta náhlá noční smrt starosty a jeho ženy? Starosta je byrokrat, mohl by pohrdat lidmi, ale proč i jeho žena?

Obyvatelé Říma, shlukující se v ulicích, teď řešili obrovský problém. Ve městě byl značný počet muslimů, jenže jejich čtvrť, kam se Italové báli vstoupit i ve dne, přes noc úplně vymřela. Co s nimi? Kdo zařídí pohřby? Obvykle si to vyřizovali muslimové mezi sebou, jenže teď tam očividně nikdo nezůstal. Nicméně hrůza z nebezpečné čtvrti bránila Italům přijít na pomoc – beztak bylo na všechnu pomoc pozdě. Úředníci, kteří se o to měli starat, nebyli na svých místech, celá radnice byla prázdná.

Mimozemšťan chvíli chodil po městě a odhadoval rozsah té zkázy, ale pak nám zavolal, že raději přiletí do Čech. Mezitím si začal měnit vzhled, aby v Čechách nepůsobil cizokrajně. V jakési úzké uličce vzletěl s gasulujem a teď byl někde nad mořem.

Brzy ho uvítáme.

==*==

Dvě hodinky, které mimozemšťanovi trvala cesta z Říma k nám, jsme využili k návštěvě nejbližšího většího města. Ale ani tam jsme nenarazili na známky chaosu. Policie fungovala, radnice byla v provozu, nikde žádné problémy. Čech se to tedy nedotklo a když, tak minimálně, ani to nebylo znát. Tím lépe!

Vrátili jsme se dřív než mimozemšťan přiletěl. Broček už si na gasuluj zvykl, sice se trochu naježil, ale neštěkal ani nevrčel. Věděl, že ten chlupatý vetřelec zaleze do truhly, nebude v sednici překážet a o jeho misky ani nezavádí, takže – pohoda i pro psa.

Stihli jsme ještě probrat internet – ale objevili jsme tu první problémy. Oficiální stránky pořád nikdo neaktualizoval, nic na nich nepříbylo, jenže pár alternativních webů už přineslo zmínky o výpadku televizních stanic. Česká televize údajně zobrazuje jen neměnicí se zprávu o technických potížích, soukromé televize mimo program vysílají beze slova vysvětlení staré archivní české filmy. Zřejmě tam je pouze technický personál a s programem si neví rady. Rozjelo se policejní pátrání po příčině výpadku, jenže Policie nemá žádné konkrétní výsledky, které by mohla předložit veřejnosti a komentovat.

Já naštěstí televizor nemám, nevlastním a hlavně neplatím, na připomínky z České televize jsem odeslal čestné prohlášení, že žádné zařízení pro příjem pozemního, kabelového ani satelitního signálu nemám, takže se mě televizní poplatky netýkají. Jenže na druhou stranu jsem teď ani nezjistil, že žádná televize nevysílá. Takže se to Čech přece jen dotklo, i když minimálně. Těch kanálů mainstreamu taková škoda není a jistě se brzy najde někdo, kdo se jich ochotně ujme.

Znamená to ale, že mimozemšťanovy mikroby či-co-to-je, vyhodnotily činnost našich presstitutů, lidově nazývanou »dělání volů z lidí« jako pohrdání lidmi? Nebude to tedy tím, že by jen dělali, co dostali nařízeno! Zřejmě to dělali s gusem! Beztak jim nikdo nevěřil, ale nikdo proti nim ani nehnul prstem – což nemělo smysl, neboť za našimi médii stály *v nerozborném šiku* všelijaké Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a ty zase chrání politici. Jenže mimozemšťan jim ukázal, že se to nevyplácí.

Trest smrti za pohrdání lidmi je sice trochu silný tabák, ale na druhou stranu – je to spravedlivé. I naši presstituti podporovali kdejaké politické prasárny – od vysílání zabijáků do cizích zemí

po války všeho druhu – od obchodních po horké. Na milionech mrtvol ve válkách určitý podíl mají. Nebylo by marné, kdyby to pomohlo, stejně jako likvidace profesionálních mafiánů, která se také v Praze nejspíš odehrála.

A kdyby jen v Praze!...

A protože měl mimozemšťan přiletět krátce po poledni, navrhl jsem Marušce, že oběd posuneme tak, abychom ho mohli pozvat k obědu. I když vím, že dokáže sníst i surovou biohmotu, udělám něco, co mu v podobě Evičky chutnalo nejvíce.

Maruška nebyla proti, takže jsme začali spolu.

I ona se to přece musí naučit!

=*=

Mimozemšťan přiletěl na čas. Gasuluj ho donesl až do naší sednice, kde opět vystrašil Bročka, ale ani ten pes už pod lavicí dlouho nevydržel – jakmile se gasuluj přesunul do truhly k tomu mému, Broček přišel mimozemšťanovi přátelsky olíznout ruku.

Trochu mi ztuhly rysy, když jsem ho spatřil. Vypůjčil si totiž opět podobu z mé dědičnosti, jenže tentokrát se nepodobal mé matce, ale dědečkovi – tak jak jsem si ho pamatoval, ještě než děda umřel. Musím mimozemšťana požádat, aby mě aspoň včas varoval, když něco takového použije, neboť podat ruku mrtvému dědovi může být pořád ještě šok, než si na to zvyknu.

Maruška našťastí mého dědu neznala, takže ji to překvapilo příjemně. Děda byl štíhlý a místo pupkatého papaláše z minulé návštěvy i vlídnější. Nemohu si pomoci, ale někomu sálá zločin přímo z vizáže a když si jeho podobu vypůjčí někdo úplně jiný, přece jen je patrné, že šlo původně o darebáka. Kdežto vizáž dědy ukazovala spíš na poctivce, kterým děda byl.

Pozvání na oběd mimozemšťana překvapilo, ale jistě mu to přišlo vhod, zejména když už při vstupu do sednice natáhl nosem vzduch s vůní jeho – i naší – oblíbené svíčkové.

„Je už přece odpoledne!“ podivil se, ale jen trochu.

Ujistili jsme ho, že jsme na něho s obědem počkali a já jsem postavil na stůl mísy vytažené z mikrovlnky. Návštěvu jsme usadili na čestné místo v čele stolu mezi nás. U oběda se smí vést lehká konverzace a byli jsme oba zvědaví na zprávy Tel Avivu, zejména co se týče »Černé smrti« – nebo spíš »ranního neprobuzení«.

„Rusové tomu říkají velice výstižně »Nočnaja směť?«,“ řekl mimozemšťan. „Až na to, že to Rusové spojují s vyšší sluneční aktivitou, takže pravou příčinu neodhalili. Že je zrovna období rozsáhlých slunečních skvrn, to je čistá náhoda.“

„A co Američané?“ zeptala se Maruška.

„Z Ameriky nepřicházejí zprávy,“ řekl mimozemšťan. „Ale vymřelo jich asi víc než Japonců a Rusů, na procenta i absolutně. Cítili se příliš výjimeční – a pohrdali ostatními.“

Jako bychom netušili, že se tohle téma k obědu nehodí...

Začal jsem ale o něčem úplně jiném.

„Poslyš, bude ti vadit, když ti budeme říkat Pavel?“ zeptal jsem se mimozemšťana. „Pavel byl můj děda, kterému se teď tak podobáš, proč bys neunesl kromě jeho podoby i jeho jméno?“

„Proč ne?“ usmál se. „Ale na úvod bych se zeptal, co jste zjistili tady? Z ptačího pohledu se nic zjistit nedá.“

„Na vsi a v maloměstě se to neprojevalo,“ začala Maruška. „Problém je spíš v Japonsku. Nebo ještě jinde?“

„Jinde to je ještě horší,“ odpověděl náš nový Pavel. „Už víte o Japonsku – neprobudilo se skoro jedenáct procent obyvatel.“ „Tvrdil jsi, že to postihne jen náboženské fanatiky,“ řekl jsem trochu zaraženě.

„Samotného mě to překvapilo,“ přiznal. „pochopil jsem až tam, že budou asi ztraceni všichni. Fanatici věří, že si je sám Bůh vyvolil, aby vládli světu a ostatní lidé jsou

dobří jen jako jejich otroci. Ti, kteří v náboženství nevěří, si ale přesto myslí, že jsou nejdokonalejším národem světa, takže musí vládnout a ostatní jim budou dobří jen jako jejich otroci. »Vorgo« náboženské části jako nezajímavé ignorují, ale v obou případech jim vyšlo stejně čisté pohrdání lidmi. A protože výchova učí děti pohrdání odmala, jsou ztráty obyvatel Izraele téměř stoprocentní. Zůstali tam naživu jen kojenci a batolata, ale bez dospělých to dlouho nepřežijí.“

„A nemohl jsi jim pomoci?“ vyhrkla Maruška.

„Nikdo na světě dnes není schopen pomoci, kromě přímých příbuzných, nanejvýš sousedů,“ odvětil tvrdě Pavel. „Možná si teď myslíš, že je to k těm dětem nespravedlivé. Je – ale nebylo by spravedlivé zachraňovat jedny a nechat umřít jiné.“

„V Izraeli přece žijí i křesťané!“ namítl jsem.

„Ano, žije jich tam pár,“ souhlasil. „Možná si pár těch dětí vyberou a zachrání, ale pomoci všem je nad jejich síly a ostatní tak jako tak zemřou.“

„Žilo tam přece i spousta Arabů!“ namítl jsem... jenže to už mi docházelo, že ani ti nebudou schopni pomáhat. Otázkou bylo, zda by vůbec pomáhali, kdyby sami nevyhynuli. Jejich nenávisť byla všeobecně známá.

„To je strašné!“ vydechla Maruška.

„Opakují, Japonsko je na tom ještě poměrně dobře,“ řekl novopečený Pavel.

„Ani nechci vědět, jak je tomu v zemích, kde je to horší,“ vzdychla si Maruška.

„Mě to naopak zajímá nejvíc,“ nesouhlasil jsem.

„Úmrtnost Arabů a ostatních muslimů přesahuje devadesát procent,“ řekl Pavel. „Kde byli muslimové smíchaní s vyznavači jiných náboženství, tam mají jejich děti nevelkou šanci na soucit sousedů, ale jen tam, kde i u nich nebyly velké ztráty. A ty jsou větší, než jsme – vy i já – čekali.“

„Nakolik se dají ztráty odhadnout celosvětově?“ optal jsem se v předtuše obrovské světové Apokalypsy.

„Nevím,“ pokrčil rameny Pavel. „Ale jsou velké. Muslimů bylo přes jeden a půl miliardy – díky své zvrácené víře vyhnuli. Některé země jsou mrtvé stoprocentně. Emiráty, Kuvajt, Saudská Arabie Izrael – tam všude zůstala naživu hrstka cizinců, často diplomatů, a ti v hrůze prochází, nikdo z nich nemá ani snahu pomoci. Nesud'te je, to není pohrdání, ale čistě živočišná hrůza.“

„Příšerné!“ vzdychla si Maruška.

„S některými diplomaty jsem mluvil,“ pokračoval. „Do řeči jim nebylo, ale od některých jsem se přece něco dozvěděl. Třeba Rusové měli nějaké čerstvé zprávy z Moskvy. Ruská vláda je prý zdecimovaná, ale funguje. Milice, jejich Policie, má jen poloviční stavy, ale funguje. »Nočnaja směť« se nejvíc přehnala Moskvou, jsou už hlášeny tisíce mrtvých, takže jich budou statisíce, ale zdá se, že to zasáhlo především muslimy – víme proč – a nejbohatší oligarchy – také víme proč. nže to přece nejsou Rusové! Muslimské oblasti, třeba Dagestán nebo Čečensko, jsou dokonale vylidněné, ale jsou tam i oblasti, kde se vůbec nic nedělo – a těch je většina. Rusové odhadují, že zemřelo deset procent obyvatel. To číslo zřejmě ještě naroste, už protože tam žilo dvanáct procent muslimů a ti nejspíš vyhnuli úplně. Ruská povaha je snášenlivá, bez nenávisti a marného naparování... divím se, proč Američané Rusko pořád obviňovali z agresivity.“

„Protože je soudili podle sebe,“ opáčil jsem. „A kromě toho agresivitou vynikali spíš ne-Rusové, když tam byli u moci. Stalin byl Gruzínek, Chruščev a Brežněv Ukrajinci... právě ti tři měli na svědomí útočné války, případně vojenské zásahy tam, kde se jim

to »nezdálo« podle jejich. Chruščev vojensky zničil samostatnost Maďarů, Brežněv přepadl Čechy a generál Jaruzelski srovnal do latě Poláky, aby nedopadli také tak... Když si ale spočteme, kolik Rusů mělo v Rusku skutečnou moc, vyjde nám malá hrstka.“ „Co třeba Lenin, nebo Putin?“ nadhodila Maruška.

„Lenin nebyl Rus, ale Žid,“ pokusil jsem se o vysvětlení. „Putin je jeden z těch mála vládnoucích Rusů – ale i jeden z mála ruských vládců, který má raději jednání než hrubou sílu, i když i tu umí použít efektivně.“

„Slyšel jsi také o jiných zemích?“ zeptala se Maruška.

„Slyšel,“ přikývl Pavel. „Bylo jich tam víc. Ale ani všichni diplomaté nezůstali naživu. Velvyslanectví Německa bylo mrtvé, Francouzi byli v tíživé nejistotě, neboť nevěděli, co se děje u nich doma. Vyjednali si raději let ruským letadlem do Moskvy, chtějí počkat na svém velvyslanectví v Moskvě, zasaženém jen málo, a až se situace uklidní, odletět do Paříže. Řekl bych, že Rusko a Japonsko se vzpamatovaly ze všech nejdřív.“ „Co Češi?“ starala se Maruška.

„České velvyslanectví v Tel Avivu vyhynulo,“ nepotěšil ji Pavel. „Dalo se to ale čekat. Byli tam přece výhradně čeští Židé a ti sdíleli osud všech obyvatel Izraele, vždyť k nim patřili.“

„Takže jsou na Zemi oblasti, kterých se to vůbec nedotklo, ale také oblasti úplně vymřelé,“ shrnul jsem to. „To ale musí být příšerné – ta města plná mrtvol. Nejsou sice na ulicích, protože je smrt zastihla v postelích, ale přece... tam bude brzy příšerný puch, zejména v tropech, jako je Indonésie, Arabský poloostrov, Egypt a většina Afriky...“

„Puch tam nebude,“ ujistil mě Pavel. „Mrtvoly jsou přece plné »vorgů«! Hnilobné bakterie se nemohou množit, »vorgo« jim v tom zabrání. Ale na druhou stranu, i »vorgo« jsou do jisté míry živé. Když nebudou mít přísun čerstvých živin, vezmou si živiny z tkání, především kde se dají zkapalnit. Tkáně budou tedy

vysychat, ale ne hnit, až zbude kostra pokrytá ztvrdlými zbytky. Tak někdy – přirozeně – vysychají i těla v suchém prostředí.“

„Něco jako mumie?“ zeptal jsem se.

„Tak nějak,“ přikývl. „Viděl jsem jejich obrázky – bylo něco podobného. Jenže v přírodním prostředí to nastává zřídka, většinu těl rozloží hniloba, až zůstanou jen kosti.“

„Miliony mumií po celém světě!“ povzdychl jsem si.

„Spíš miliardy,“ opravil mě Pavel. „Ale když jsem studoval zdejší historii, narazil jsem na něco podobného. Taková velká vymírání nejsou na Zemi nic nového! Za Třicetileté války Evropu vyvylidnila epidemie moru. Nebylo to skoro totéž?“

„Možná,“ přijal bych to. „Až na to, že mor nebyl vytvořený uměle, ale vznikl na Zemi víceméně sám od sebe.“

„To je možné, ale se stejným výsledkem,“ řekl Pavel.

„Jenže tehdejší mor povahu lidí na Zemi prudce zhoršil, tvůj ji může naopak zlepšit,“ dodal jsem skoro spokojeně.

„Jak to mohl mor zhoršit?“ nechápal Pavel, ale ani Maruška nejevila pochopení.

„Možná je to jen fáma,“ řekl jsem. „Ale vypadá věrohodně. Když do nějakého města v Evropě vtrhl mor, rozdělili se měšťané na dvě skupiny. Banda sobců před morem ve zmatku uprchla co nejdál, aby měla větší naději na přežití, i když tím na druhé straně roznášela mor dál. Slitovnější část měšťanů zůstala, aby se starala o nemocné – a zemřela s nimi, protože proti moru nebyl lék a mor je značně nakažlivý. Proto prý zůstali v Evropě převážně sobci.“

„A jejich potomci byli podle přirozeného výběru ještě větší sobci,“ usmál se Pavel. „A kde nebyl mor, bylo malomocenství, které udělalo totéž, jenže pomaleji, zato vytrvaleji. Žná i to formovalo vlastnosti Vyvoleného národa, především sobeckost. Může to být fáma, ale nemusí!“

„I kdyby to byla pouhá fáma, lidstvo vypadá, jako kdyby to fáma nebyla,“ zhodnotil jsem to pesimisticky. „Vzory lidskosti,

jako byl Gándí nebo Matka Tereza, spočítáš na prstech, zatímco diktátory a tyrany bys mohl dláždit ulice.“

„Pokud je jejich charakteristickým rysem pohrdání lidmi, je náš svět po »Noční smrti« lepší,“ připustila i Maruška. „Ale je otázka, jestli cena, kterou za to lidstvo zaplatilo, byla přiměřená, nebo příliš velká.“

„Byla velká, ale zabránilo to ještě větší katastrofě,“ mínil jsem. „Poslední dobou se beztak šušovalo, že z přelidnění zákonitě vznikne další světová válka, ve které zvítězí to největší zlo. A co se nestalo? Největší zla přes noc vyhynula – islám a nejsilnější válečnický národ v historii, který asi jako jediný válčil po celém světě a jeho války se táhly přes několik století.“ „Zapomněl jsi na nejstarší Vyvolený národ tohoto světa,“ připomněla Maruška. „Marně se neříká, že za všechny poslední války mohou finančníci, kteří je podporovali.“

„Možná máš pravdu,“ připustil jsem.

„Teď jde o to, jak rychle se svět vzpamatuje,“ vzdychla si.

„Toho bych se nebál,“ řekl jsem. „Za prvé – některé státy už se vzpamatovaly – viz Rusko a Japonsko. Za druhé – o jiných to nevíme, ale mohou na tom být podobně, jen to nevytrubují do světa. Co víme o Číně nebo Indii? Co víme o Latinské Americe? Uvítal bych, kdyby to po celém světě zlikvidovalo zbrojaře. No a pak zbývá obnovit, co se přece jen pokazilo. V Čechách to podle mého mínění budou média – ale těch lhářů, pohrdajících lidmi, není velká škoda.“ „Poslyš – nebude to nakonec tím, že naše média v Čechách patřila Vyvolenému národu – a ne Čechům?“ nadhodila Maruška.

„Pak by se toho i v Čechách zhroutilo mnohem víc,“ věštil jsem pochmurně. „Tomu Vyvolenému národu tady patřilo skoro všechno a je otázka, co z toho bude fungovat i bez nich.“

„Myslím, že bude správné věřit lidem, co zůstali,“ vložil se mezi nás Pavel. „V Americe vyhynula spousta lidí, ale ti zbylí si podle všeho vedou přímo skvěle. Nikdo nerabuje, už to je jakýsi

příslib. Běžní Američané, kteří se dodneška poctivě snažili udržet v chodu obrovské hospodářství, jsou na svých místech. Neutekli jako měšťané v Evropě před morem – ostatně ani nemají kam. Ale o chod hospodářství se poctivě starají dál. Od nich to začne. Tady v Čechách můžete začít od míst, kterých se to nedotklo – většiny venkova a menších měst. Když se tohle podaří udržet, rozhýbe se všechno. A nejspíš lépe. Nebudou je dusit vyžírkové, zloději a násilníci, počínaje krysy maloměstského formátu po velkoměstské kmotry.“

„Takže myslíš, že se z toho Země vzpamatuje?“ Maruška na Pavlovi přímo visela očima.

„Jistě,“ přikývl. „A bude to lepší než předtím. Lidí bude na světě méně – i polovina je příliš mnoho a jestli zemřelo půl druhé miliardy muslimů, Zemi se od nich jen ulehčí. Myslím, že bude správné omezit porodnost tam, kde lidí přibývá nejvíc, ať se stav lidstva stabilizuje. Neustálý rozvoj vede do slepé uličky. Myslím, že je také nejvyšší čas začít řešit krizi paliv. Vaše civilizace jede na plný plyn proti zdi zvané vyčerpání fosilních paliv.“

„Vy to máte zvládnuté?“ zeptal jsem se. „A pomůžeš nám?“

„Máme to zvládnuté – a pomohu,“ slíbil.

© Václav Semerád, Nová Ves 2017

==*==

SLOVNÍK

- cuchdys = prostředek přenosu optických vjemů do oka (jako náš okulár)
- deryvitia = myšlenky přenášené na dálku (telepatie) – »šestý smysl«
- fytemor = biomanipulátor obyvatel Liangé, podobný rozeklanému hadímu jazyku
- gasuluj = dopravní prostředek obyvatel Liangé
- gizotin = stealth technologie Liangé
- hablomóg = mateřská kosmická loď civilizace Liangé
- jedresu = genetická citlivost – »sedmý smysl« bytostí z Liangé
- lavititja = naladění na psychiku určité osoby (skrytá telepatie)
- Liangé = kosmická civilizace, zaměřená na živou biologii místo na mrtvou techniku
- pykija = Konec diskuse (Amen, Howgh).
- ruhogr = menší průzkumná a výsadková kosmická loď civilizace Liangé
- renfach = poněkud živý batoh z Liangé
- Sefrimija = velice roztahovačný vesmírný národ
- sonze = drastické převzetí cizího vědomí
- sovsér = paralelní vesmír, ve kterém panují jiné fyzikální zákony
- STK = Stanice technické kontroly – auto které neprojde kontrolou, se musí buď opravit aby prošlo, nebo (častěji) sešrotovat
- Typsoroti = Vesmírné bytosti, které se vzájemně vyvraždily jedy
- vorgo = programovatelné mikroorganizmy s trojitou DNA (z Liangé)
- vuseryš = prostředek dálkové komunikace kosmonautů Liangé
- Pozn. 01 Původně zde zmínka o nájemném nebyla. Tenkrát (1967) nebyli krkouni, požadující nepřiměřené nájemné!
- Pozn. 02 V původní verzi možnost práce z domova nebyla, hrdina normálně jezdil do práce.

- Pozn. 03 Tohle bylo za socialismu hodně kacířské!
- Pozn. 04 Tenkrát (1967) počítače nebyly, okno do světa představovala jen televize.
- Pozn. 05 Tenkrát (1967) se návštěvník musel z televize naučit mluvenou češtinu.
- Pozn. 06 Tenkrát (1967) televize v noci nevysílala, napravily to knihy.
- Pozn. 07 Tenkrát byla moje máma ještě naživu... takže by se s ní mohl setkat...
- Pozn. 08 Film »Pane, vy jste vdova« tenkrát neexistoval, to je zde až dnes. Byl tam jen Huckleberry Finn.
změnil podobu jen aby se nemohl potkat s mojí maale to snad neškodí.
- Pozn. 10 Tady bych mohl tvrdě narazit na dnešní pokřivená autorská práva... Jenže – když já hrozně rád používám tyhle okřídlené citáty...
- Pozn. 11 Barack Obama – podle jeho slov dává výjimečnost Američanům „právo“ »zkrotit ruce« zemím, které se nechovají tak, jak Američané potřebují
pojistka drastické obzakaruje.
- Pozn. 13 Tohle tam původně nebylo.
- Pozn. 14 Kostelní zloději tenkrát nebyli, kostely loupili jen komunisté.
- Pozn. 15 Tenkrát (1967) to byl legendární »spartak«...
- Pozn. 16 Tenkrát (1967) jsem to ovšem takhle otevřeně nenapsal...
- Pozn. 17 Tenkrát (1967) to byla »volha«, napovídající »mezi řádky«, že jde o nějakého papaláše...
- Pozn. 18 Kdo tu ženskou zná, musí potvrdit, že je to žraločice!
- Pozn. 19 Papaláši byli už tenkrát Policií nepostižitelní!
- Pozn. 20 V těchto místech tenkrát v Čechách dálnice nevedly.
- Pozn. 21 Metro v Praze roku 1967? Tenkrát se mluvilo jen o podpovrchové tramvaji...

- Pozn. 22 Tenkrát (1967) se ale dalo v Praze parkovat skoro všude...
- Pozn. 23 Na tehdejší dobu to byl opravdu nezvyklý scifi dopravní prostředek!
- Pozn. 24 To byl tenkrát můj oblíbený a osvědčený figl – viz »agisar«, použil jsem to i v »Zuznelai«.
- Pozn. 25 Takové hranice byly tenkrát všude kolem nás a vysvětlování protizákonnosti překročení bylo mnohem choulostivější.
- Pozn. 26 Dnes už v tomto místě odpadlo vysvětlování »zločinu nedovoleného opuštění republiky«...
- Pozn. 27 Tenkrát (1967) tu byla »podpora národně-osvobozovacích vlastenců« (prakticky totéž, jen je to dnes ve větším).
- Pozn. 28 Modlitba rakouských feldkurátů zapsaná na paměť potomkům...
- Pozn. 29 Tohle v původní verzi z roku 1967 nebylo... tehdy zde byl jakýsi »národně osvobozovací boj«. Taky lumpárna, dnes ještě horší.
- Pozn. 30 Tenkrát (1967) byla válka až ve Vietnamu...
- Pozn. 31 Kde byla tenkrát (1967) dvouletá Rowlingová..? V jeslích?
- Pozn. 32 Tenkrát (1967) to nebylo míněno na známého ostravského podnikatele, ale na partajníka Mamulu... taky pěkné zvíře!
- Pozn. 33 Tenkrát (1967) to ovšem bez televizoru a rádia nešlo. Jen si to představte! Počítače, tablety a dokonce ani mobily nebyly...
- Pozn. 34 Od roku 1951 jsem pravdu hledal mezi stanicemi Praha, Svobodná Evropa a Hlas Ameriky. Dnes je to ještě těžší.
- Pozn. 35 Tady se to začíná od verze »1967« lišit úplně. Tehdejší mafie měla vlastně proti té dnešní jednoduchou strukturu.

- V Čechách šlo o jednu partaj. Měla sice »tvrdé jádro«
a »užitečné idioty«, ale nepovažoval jsem to za tak složité...
- Pozn. 36 Dříve vedly nitky jednoznačně do Moskvy... dnes vedou
jinam, ale jsou – podobně jako pavoučí – pevnější, než se
zdají.
- Pozn. 37 Tenkrát (1967) se to místo v bance odehrávalo na
ÚV KSČ a jistě si domyslíte, kam pavoučí nitky vedly...
Akorát jsem podcenil Brežněva. Věřil jsem, že si invazi
rozmyslí...
- Pozn. 38 Tohle (až sem) je podle skutečnosti (2017)...!
- Pozn. 39 Doufám, že mě Prima nezažaluje za neoprávněné
použití názvu jejich pořadu!
- Pozn. 40 Madlenka Albrightová – balkánská řeznice: hrdě
přisvědčila na dotaz, zda půl milionu mrtvých dětí v Iráku
stálo za to...
- Pozn. 41 Okřídlené heslo sexuologa doktora Plzáka...

© 2017 Václav Semerád, Nová Ves